

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

HALKIN BİRLİĞİ

250 kuruş | 15 ŞUBAT 1977 | 2

HALKIMIZIN MÜCADELESİ HAKİM SINIFLARIN OYUNLARINI BOZACAKTIR !

Faşist MC'nin uluslararası planda karşılaştığı zorluklar, Ege sorununda Rus sosyal-emperyalistlerine yeşil ışık yakan siyaseti ve Türkiye'nin Kıbrıs'ın bağımsızlığına karşı ilhakçı tutumunu devam ettirmesi sebebiyle büyümektedir. Dış ilişkilerdeki yalnızlığın yanında, içerde büyük ekonomik zorluklar içine düşmeleri, yükselmeye devam eden kitle mücadeleleri faşist klikleri birbirine düşürmekte, hükümet ile muhalefet arasındaki sürtüşme de derinleşmektedir.

Halkın devrimci mücadelesi yükselmeye devam ettiği, mevcut ekonomik buhran çözülemediği ve giderek büyüdüğü için sosyal hayatta derin bir altüst oluş gelişmektedir. Sadece dış görünüş olarak bir arada kalabilen hükümet ortakları, kendi içlerinin düşman kardeşler gibi hareket etmektedirler. Her meselede ortak bir karara va rabilmek için günlerce birbirlerine girmekte ve her biri diğerinden bağımsız hareket etmektedir. Faşist Askeri kliklerin ve Cumhurbaşkanı'nın MC partilerinin kırılmış bir bardak gibi birbirine yapıştırma gayretleri boşa gitmektedir. Çeşitli faşist parti ve klikler, her gün artan sayıda işledikleri cinayetler kendilerini halktan daha fazla tecrit etmesine ve aralarındaki çelişkileri büyütmesine rağmen; MHP ve Ülkü Ocaklı faşist canilere karşı kesin tavır almamakta, hatta onları teşvik etmektedirler. Hükümet ortağı olan her bir faşist parti yada klik "yeni çözüm yolları" aramakta; hükümeti bozmama uğruna yürüttükleri çabalar başarısız kalmaktadır.

Siyasi kargaşanın artmasına etki eden diğer bir etkende yaklaşan seçimlerdir. Hakim sınıf kesimlerinin her birisi, 4 yıllık süre içinde halkı soymanın daha imtiyazlı bir aracı olan hükümeti kurma işini ele geçirmeye çalışıyor. Bu sebeple her biri seçimlerden daha kuvvetli olarak çıkma ve muhalifi olarak gördüğü güçleri zayıflatıp, kendisini güçlendirecek bir yol aramaktadır. Onlar, ellerine geçen bir leşi bölüşemeyen aç kurtlar gibi, halkı daha fazla yağmalamada seçimlerden yararlanarak birbirlerini geçmenin planlarını şimdiden yapıyorlar.

Dini gericiliği körükleyerek ve kuru sıkı palavralar atarak kitleleri kuyruğuna takmaya ve güçlenmeye çalışan MSP, MC hükümetinin, özellikle da AP'nin içine düştüğü zorluklardan en iyi şekilde istifade etmeye çalışıyor. Her fırsatta muhtıra vererek ya da ortaklığı bozma tehtidi ile bazı tavizler koparmaya gayret ediyor, AP ve CHP karşısında durumunu muhafaza edebilmek ve daha da güçlenmek için seçimlerin sağlıklı olarak yapılması gerektiğini söylüyor. İçinde faşist unsurlarda barındıran MSP, AP'ni sıkıştırarak daha çok güçlenebileceği yeni bir "ortak" aramaktadır. Yeni hükümet şekillerinin zorunluluğundan dem vurmaktadır.

Yağma ve soygunculuğun en açık temsilcisi ve soysuzlaşmış bir parti olan faşist AP, kendi menfaatleri açısından seçime kadar her ne pahasına olursa olsun MC hükümetini sürdürme taraflısıdır. Yükselen halk hareketine kudurmuşçasına saldırması, yolsuzluklarının açığa çıkması ve ortaklarının yıpratma çabaları sonucu halktan tecrit olan AP, daha kötü duruma düşmemek ve seçimlerden güçlü çıkabilmek için erken seçim taraftarı görünmektedir.

Hitler taslağı Türkeş hesaplarını seçimlere göre yapmamasına rağmen yine de güçlenmek için bu imkandan faydalanma gayreti içindedir. Türkeş ve Partisi işlediği cinayetlere ve kanlı saldırılara dayanarak hakim sınıfların ve emperyalizmin en güvenilir uşağı olduğunu ispata ve etkisini arttırmaya çalışıyor. CGP ise, varlığı ile yokluğu belli olmamasına rağmen, MSP'ni hedef alarak ordu içindeki bazı faşist çevrelerin desteğini kazanarak ayakta kalmaya ve gücünü arttırmaya çabalıyor.

Faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı esas olarak uzlaşma içinde bulunan CHP, gelişen kitle mücadelesini kendi oylarını arttırmak için kullanmanın hesapları içindedir. "Halk İktidarı" "Özgürlük", "Faşizme karşı birlik" palavraları atmasına rağmen, Hükümet olabilmek için AP'yle bile birleşme yolları aramaktadır. 28 Ocakta basına açıkladıkları bir bildiride "ülkeyi bunalımdan kurtarmak üzere karşıt çıkarları temsil edenlerin bile ortak bir arayışa yönelmelerinden" kıvanç duyduklarını belirtmişlerdir. Seçime rahatça gidebilecek bir hükümet için AP, MSP, DP gibi partilerle birlik yolları arayan CHP, faşist saldırı ve cinayetler karşısında halkı yatıştırmaya çalışıyor. Yine 1 Şubat tarihli bildirilerinde, CHP "eyleme eylemle, şiddete şiddetle karşı çıkılmasına karşıdır" diyerek, bunu yapmanın tuzağa düşmek olacağını ve devamla "bu tuzaktan ancak bağımsız adaletin caydırıcı etkisi, demokrasiye inananların birliği ile ve kamuoyunun etkinliği ile kurtulunabilir." demekte, "demokrasiyi" korumak için sağa, sola çağrıda bulunmaktadır:

CHP, tabanındaki yurtsever ve demokrat unsurlara karşı baskı uygulamakta ve onların faşizme, sosyal-faşizme karşı kararlı tavır almasını önlemeye çalışmaktadır. Bir yandan devrim şehitlerinin cenazelerine oy kazanmak düşüncesiyle çelenk gönderen CHP, diğer yandan faşizme karşı kitle mücadelelerini karalamakta, karşı çıkmaktadır. Onlar eli silahlı faşist katiller ne yaparlarsa yapsınlar boyun eğilmesi gerektiğini vaaz ediyorlar. Kökünüzde gelse faşizme ses çıkarmayın, bize oy verin herşey hallolacak diyerek halkı aldatıyorlar. Faşist diktatörlüğün saldırgan tabiatının, onu yoketmeden kaybolmayacağı gerçeğini karartmak istiyorlar.

Sosyal-faşistler ve revizyonistler koro haline CHP'nin AP ile birleşerek de olsa bir hükümet değişikliğine gidilmesi girişimini hararetle desteklemektedirler. Onlar bu yoldan güçlenmeye ve Rus uşağı bir diktatörlüğün kurulmasına zemin hazırlamaya çalışıyorlar. Böyle bir düzeni "ileri, demokratik" bir düzen diye yutturmaya gayret ediyorlar. Yükselen kitle mücadelesini kontrolleri altına alarak Rus sosyal-emperyalizminin hegemonya mücadelesinin bir aracı haline getirmeye çabalıyorlar. Kitleleri pasifleştirmek ve sosyal-faşist diktatörlük kurmanın desteği yapmak için her yola başvuruyor ve son Ankara mitinginde de görüldüğü gibi devrimcileri kitlelerden zorla tecrit etmeye çalışıyorlar. Bunun için faşistlerle birleşebiliyorlar.

Askeri faşist klikler buhrana çözüm bulunmazsa idareyi ele alma tehditleri savurmakta ve rahat durması için halkı tehdit etmektedirler. AP sıkıştıkça bu güçleri göstererek zorluklardan sıyrılmaya çalışıyor. Halki ve muhaliflerini tehdit ediyor. Faşist askeri darbe girişimlerine karşı uyanık olmalı ve erkende olsa zamanında da olsa seçimlerden esaslı bir fayda beklememeliyiz. Seçimlerde yurtsever ve demokratlarla da birleşerek kendi bağımsız siyasetlerimizi savunmalı ve kitlelere kavratmalıyız. 50 yıldır seçimlerin halka hiç birşey kazandırmadığını halkımızın uyanmakta geç kalan kesimlerine kavratmak için seçim ortamından yararlanmak düşüncesiyle hareket etmeliyiz. Ve bunu faşizme, sosyal-faşizme karşı mücadelemizin bir parçası olarak ele almalıyız.

Hayat pahalılığı, artan yoksulluk, işsizlik ve zamlar karşısında zor durumlara düşen, her türlü mücadelesi en zorba yöntemlerle bastırılmaya çalışılan ve ileri unsurları aralıksız katledilen çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, hakim sınıfların çeşitli kesimlerinin getireceği çözümlerin hiç birisi ile bugünkü faşist rejimden kurtulamaz. Faşist MC yerine, değişik faşist kliklerin ittifakına dayanacak askeri faşist diktatörlüğün gelmesi yoksulluğu ve zulmü daha da arttıracaktır. AP-CHP, ya da CHP ile diğer partiler koalisyonu bugünkünden farklı bir ortam getirmeyecektir. Faşizm, sosyal-faşizm ve iki süper devlet karşımızda durduğu müddetçe bağımsızlık ve gerçek demokrasi halkımız için hayaldir. Halk demokrasisi ve bağımsızlığa kavuşmak için çeşitli milliyetlerden halkımız kendi gücüne güvenerek bu kuvvetlere karşı kendi-bağımsız güçlerini toplamak ve mücadeleye atılmak zorundadır. Tarihi ilerleten sınıf mücadelesidir ve tarihi yaratan güç yalnız ve yalnız halktır.

düzeltme

Geçen sayımızda "Tunceli'de Faşist Zulüm" başlığıyla yer alan yazıda önemli bir hata bulunmaktadır. "Tunceli'den Bir Grup Devrimci" tarafından yollanan yazıda yer alan ve ölen devrimci Cafer Erdem'in mezarı başında ağabeyi tarafından yapıldığı bildirilen anti-sosyal-faşist ve anti-sosyal-emperyalist muhtevadaki konuşma, bir başka devrimci tarafından yapılmıştır. Cafer Erdem'in ağabeyinin yaptığı konuşmanın muhtevası farklıdır. Bu vesileyle okuyucularımızın HALKIN BİRLİĞİ'ne, gönderdikleri mektuplardaki bilgiler üzerinde titizlikle durmalarını, ne derece olumsuz olursa olsun gerçeği temel almaları gerektiğini, değer verdiğimiz tek doğru ve devrimci yolun bu olduğunu belirtmeyi görev biliyoruz. Geçen sayımızda yer alan hatalı haberi düzeltir, okuyucularımızdan özür dileriz.

HALKIN BİRLİĞİ

ABONE VE OKUYUCULARIMIZA

HALKIN BİRLİĞİ BİR SÜRE ONBEŞ GÜNDE BİR YAYINLANACAKTIR. BİR SÜRE SONRA, HAFTALIK OLARAK YAYININA DEVAM EDECEKTİR. ABONE SÜRESİ DE BU DURUM DİKKATE ALINARAK DÜZENLENECEKTİR. ÜÇ AYLIK ABONELER 13 SAYI, ALTI AYLIK ABONELER 26 SAYI, YILLIK ABONELER İSE 52 SAYI SÜRESİNCE ABONE OLMUŞ KABUL EDİLECEKLERDİR. DOST OKUYUCU VE ABONELERİMİZE DUYURURUZ.

HALKIN BİRLİĞİ

ankara

SENDİKA AĞALIĞINI YIKACAĞIZ !

Bizler E.G.O Otobüs işletmesinde çalışan devrimci işçiler olarak, insanın insan tarafından sömürüsüne son verkek ve emeğin nihaî olarak kurtuluşunu gerçekleştermek amacıyla çalıştığımız bu iş yerinde, gücümüz ölçüsünde devrimci mücadeleyi yürütüyoruz. Bu mücadelenin, tüm ezilen yığnların kurtuluş mücadelesine kopmaz bağlarla bağlı olduğunun bilincindeyiz.

Kısa bir süre öncesine kadar işyerinde, sömürü düzeninin uşaklığını yapan faşistlere karşı dişe diş bir mücadele yürüttük. İşçilerin grev ve direnişlerine silahla baskın düzenleyen, Seydişehir'de, Tariş'de işçileri kurşunlayan faşistler, işlerimizde bir sendika kurup örgütlemeye başladılar.

"Bizim siyasetle ilgimiz yok. Hiç bir partiye hizmet etmiyoruz" gibi alçakca yalanlarla bir grup bilinçsiz işçi arkadaşı sendikalarına kaydettiler. Fakat faşistlerin gerçek halk düşmanı yüzleri kısa sürede açığa çıktı ve işçi arasından tecrit oldular.

Tam bu sıralarda işyerimizde devrimci işçiler iki ayrı sendika içinde bulunuyorlardı. Devrimci işçilerin birliğini sağlamak amacıyla tek ve güçlü bir sendikada mücadele etmeyi uygun bir yol olarak gördük. Ve tüm işçi arkadaşları Genel-İş Sendikası'nda birleşmeye çağırdık. Fakat bu çağırıyı yaparken Genel-İş Sendikası'nın da gerçek yapısını işçi arkadaşlara açıkca belirttik. Bu sendikanın gerçek bir işçi sendikası haline gelmesinin ancak ve ancak yine biz işçilerin mücadelesiyle, mümkün olacağını arkadaşlara anlattık. Çünkü geçmişteki tecrübelerimizde gördük ki, yüzüne devrimci maskesini geçirmiş sahte devrimcilerin, yani revizyonistlerin ihaneti işçi sınıfı mücadelesine en az faşistlerin yaptığı kadar darbe indirmiştir. Onları işçileri kendi aralarından seçip sendika başına getirdikten sonra, kendi kişisel çıkarlarını daima ön plana çıkardılar. 60 günlük grevde büyük maddi kayıplar içine düşen işçi arkadaşlardan 900TL zam farkı ve birer yevmiye de grev fonu kestiler. Sendika içinde türlü ahlaksızlıkları yürütürken, bunların tümünü devrimçilik adına yaptılar. Bu yüzden bizler revizyonistleri işçi sınıfı mücadelesi önünde yıkılması gereken engellerin içinde görüyoruz.

DİSK-Genel-İş içerisine girdikten sonra da mücadelemizi daha tutarlı ve kararlı bir şekilde sürdürüyoruz. Bu sendikanın başında bulunan sendikacı 16 yıldır bu işyerinde sendikacılık yapan ve bu işi kendisine meslek haline getirmiş bir sendika ağasıdır. Sendika DİSK'e geçtikten sonra siyasi görüşlerinde usta bir manevra yaparak devrimci kisvesine bürünmüştür.

Geçtiğimiz günlerde toplu sözleşme taslağının hazırlanmasında işçilerin de katkısı olması için bir grup işçi arkadaş sendikaya gittik. Başkan "taslağın hazırlandığını, fakat işçilere gösterilmesinin sakıncalı olduğunu, işverenin tedbir alabileceğini vs." gibi bir takım laflarla bizleri baştan savmak istedi. Bizler taslağı görmekte ısrar edince orada bulunan birkaç işçi arkadaşımıza, hakarete kadar varan suçlamalara girdi. Onları işten atmakla tehdit etti.

Bizler açık bir şekilde gördük ki bu tür sendikacılar, koltuk çıkarları uğruna işçileri satmakta hiçbir zaman tereddüt etmezler. Çünkü bunlar, herşeyden önce devrimci değillerdir. Aynı DİSK yönetimini gasbetmiş olan sosyal-faşistler gibi... Bu sendika ağalarının dayanağı dünyayı yağmalama hırsıyla hegemonya peşinde koşan Rus sosyal-eperyalizmidir. Dünya ölçüsünde ABD emperyalizmiyle yarış içine giren bu emperyalist güç, ülkemizde de kendisine uşaklar bulmuştur. Bunların başında DİSK yönetimini gasbetmiş olan sosyal-faşistler gelmektedir. Bizler DİSK'e bir işçi sınıfı örgütü olarak sonuna kadar sahip çıkacağız ve başında bulunan sendika ağalarını devirip gerçek devrimci işçilerin DİSK yönetimine gelmesi için var gücümüzle çalışacağız.

Bizler görüşmeleri süren toplu iş sözleşmesinin işçiler lehine iyi bir şekilde sonuçlanmasını istiyoruz. Fakat mesele sadece bizlerin iyi niyet ve istekleriyle çözülmez. "İşçilerin sendika yönetiminde söz ve karar sahibi olma" ilkesinin sendika içinde sadece sözde değil tatbikatta da uygulanması için var gücümüzle çaba harcamalıyız.

KAHROLSUN FAŞİST VE REVİZYONİST SENDİKA AĞALARI!
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

DOĞUDA MİLLİ ZULME SON!

Doğan (Öz Mezra) Köyünde; Hikmet Şengül ilerici bir Kürt demokratı idi. Bir yıl önce öldü. O, sağlığında Kürt milleti üzerindeki milli zulme karşı gücü ölçüsünde direnmiştir. Ölümünden bu yana Hikmet Şengül'ün ailesi sürekli karakol başçavuşunun baskısına maruz kalmaktadır. Ailesi bunu adli mercilere sayısız dilekçelerle duyurmuş, en son; karakol başçavuşu ve bir grup jandarma evde erkek olmadığı bir gün, kaçakçı soruyoruz bahanesiyle evi basmış, sabaha kadar evi işgal edip, kadınlara sarkıntılık etmişlerdir. Bunun üzerine ev halkı bu baskıları protesto eden bir dilekçeyi TBMM'ne, Cumhurbaşkanı'na ve CHP'ne göndermişler, T.C. vatandaşlık haklarının korunmasını istemişlerdir. Bu güne kadar karakol baskısı çeşitli biçimler altında devam etmesine rağmen, başvurulan makamlar, başta da CHP büyük bir vurdum duymazlık içindedirler.

Halk bu civarda zaman zaman sınırdan geçerek Hicaz'a gidip gelmekte ve ihtiyaçları için bazı yiyecek ve giyecek getirmektedirler. Karakol başçavuşu Hicaz'a gidip gelenleri tesbit ederek evlere baskın yapmakta ve halkın malına el koymaktadır.

Başçavuş Şulbeytan (Koru Köyü) na yaptığı baskında Hicaz'a gidip gelip kendisine hediye getirmeyenlere küfür, dayak ve benzeri baskılar yapmıştır ve halen yapmaktadır. Burada yaşayan Kürt köylülerini zorla odun getirtmeye zorlamakta, her türlü angarya işini yaptırmaktadır.

Kalahan Köyü'nde Hüseyin adlı bir köylünün evine jandarmalar erkekler evde yokken bir baskın yapmışlardır. Baskında kız kardeşini Hüseyin'in Hicaz'dan getirdiği iki, üç parça eşyayı almak için dövmüşlerdir.

Faşist Dicle Savcısı, 4-5 tane faşist ziraat teknisyenini korumakta ve civar esnafa "bunlar Türk milliyetçisidir, bunları ağırlayacaksınız" demektedir. Bu faşistlerin bazı istekleri yerine getirilmediği için, savcı esnafa hakaret etmekte, lokantacılar ve kasaplara; "bunlar Türk olduğu için bunlara et vermiyorsunuz, bunun hesabını sizden, tek tek soracağım" diye terör estirmektedir.

DİCLE'DEN BİR DEVRİMCİ

AÇIKLAMA

siyasi fırsatçılığı ve gurupçuluğu mahkum edelim!

Halkın Sesi dergisinin 93. sayısının 8. sayfasında "Halkımız yeni çarların pençesini kıracaktır" başlıklı Tarsus Kültür Derneği adına 2. Başkan Hasan Yılmaz imzasıyla bir açıklama yayınlandı. Bu açıklama tüm devrimcilerin birliğini bozucu bir anlayıştan kaynaklandığını tespit ettik. Söz konusu açıklama, objektif olarak Tarsus Kültür Derneğinin Halkın Sesi siyasetini savunduğu anlayışı yaymıştır. Oysa gerçek böyle değildir. Çünkü Tarsus Kültür Derneği yönetim kurulu ve tabanı homojen bir yapıya sahip değildir, tam tersine HALKIN YOLU, HALKIN BİRLİĞİ, HALKIN SESİ sempatizanlarından oluşmaktadır. Bu yüzden Hasan Yılmaz'ın açıklaması derneği bağlamaz, kendi siyasi görüşleridir.

Önce, Hasan Yılmaz'ın Halkın Yolu, Halkın Birliği sempatizanı arkadaşlarla tartışıp ortak bir açıklamayı dernek adına göndermek yerine birliğe hizmet etmeyen bir anlayışla hareket etmesini eleştiriyoruz.

İkinci olarak Hasan Yılmaz arkadaş, söz konusu açıklamayı dernek adına değil, kendi adına gönderdiğini söylediği halde, Halkın Sesi'nin bu açıklamayı dernek adına gönderilmiş gibi yayınlamasını siyasi fırsatçılık ve Grupçuluk olarak değerlendiriyoruz ve Halkın Sesi'ni bu konuda eleştiriyoruz. Siyasi fırsatçılık ve grupçuluk devrimcilerin birliğine hizmet etmez aksine ayrılığı körükler.

Her türlü grupçuluğu ve siyasi fırsatçılığı mahkum edelim!

Devrimcilerin ayrılığına değil, birliğine hizmet edelim!

NE AMERİKA, NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

NOT: Bu açıklama HALKIN YOLU, HALKIN BİRLİĞİ ve HALKIN SESİ'ne gönderilmiştir.

T.K.D. YÖNETIM KURULU ÇOĞUNLUĞU ADINA
BAŞKAN MUHİTTİN ULUÇAY

Halkın Birliği haftalık dergi. Sahibi: Hayrabet Honca, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Fikri YÜKSEL, İdare Yeri: Klodfarer Sokak No:25/12 Divanyolu-IST. Baskı: Daily News Web, Dizgi: Olimpiyat IBM DİZGİ, Istanbul Dağıtım: YURT-DA, Ankara Dağıtım: Fikri NIĞİŞ, İzmir Dağıtım: YURT-DA İzmir Bürosu, Posta Çeki: Hayrabet Honca No: 10287/3 Yurtiçi Abone şartları: 3 aylık: 32,50 TL. 6 aylık 65.-TL, yıllık 125.-TL. Yurt dışı Abone şartları: 6 aylık: 100.-TL., Yıllık: 200.-TL.

FAŞİST SALDIRILARA KARŞI KİTLELERİ SEFERBER EDELİM!

Faşist saldırı ve cinayetler gittikçe yoğunlaşıyor. Faşist saldırganların olay yaratmadıkları bir gün dahi geçmiyor. Resmi ve sivil faşistler, halka, özellikle, devrimcilere karşı yürüttükleri saldırı kampanyasını aralıksız sürdürüyorlar.

Faşistlerin katlettikleri sakat bıraktıkları devrimci, demokrat ve yurtseverlerin isimlerini; faşist saldırı olaylarını tek tek hatırda tutmak dahi imkansız hale geldi. Saldırı ve cinayetler yurdumuzun hemen her yanında yaygın bir biçimde sürüyor.

Genişleyen ve yoğunlaşan faşist saldırılar karşısında, toplumun değişik sınıflarını temsil eden siyasi güçler, kendi sınıf niteliklerine ve menfaatlerine uygun tavır alıyorlar.

Avrupa emperyalistlerinin işbirlikçisi hakim sınıfların partisi liberal CHP, faşist saldırı ve cinayetler karşısında esas olarak suskunluğunu koruyor. Bütün hesaplarını yaklaşan seçimleri kazanmak üzerine kuran CHP, zaman zaman göstermelik çıkışlar yapıyor. Bu çıkışların amacı, faşist saldırı ve cinayetlere derin bir tepki gösteren halkımızın oylarını toplayabilmektir. Diğer yandan sınıf niteliği gereği ve hakim sınıfların diğer kesimlerinin desteğini de kazanmak amacıyla CHP, çıkışlarını sınırlı tutuyor. Diğer hakim sınıf kesimlerine, özellikle faşistlere kendisinden zarar gelmiyeceğini; tam tersine halkı pasifize edebilecek tepkilerin ve gelişen halk mücadelesinin önüne barikat kurabilecek tek güç olduğunu anlatmaya çalışıyor. CHP hakim sınıfların başka bir kesimini temsil eden sosyal-faşistlerle de ilişkilerini geliştiriyor. sosyal-faşistlerin desteğini almak uğruna, onların kendi içinde yuvalanmasına ses çıkarmıyor; seçimleri kazandığında onların güçlenmesine hizmet edecek tedbirler alacağı vaadinde bulunuyor.

Rus sosyal-emperyalizminin uşağı olan sosyal-faşistler halkımızın faşist saldırı ve cinayetlere karşı gelişen tepki ve mücadelesini kendi barajlarına akıtmaya çalışıyorlar. Onlar, faşistlerce katledilen yurtseverlere sahip çıkmaya çalışıyor; faşist saldırılara sözde karşı çıkıyorlar. Beri yandan ise cenaze törenlerinde ve kitle toplantılarında devrimcilere yurtseverlere azgınca saldırıyorlar. Faşist cinayet ve işkencelere karşı devrimcilerin öncülüğünde yürütülen mücadeleleri "işçi sınıfına ters düşen eylemler" olarak göstermeye çalışıyor ve karşı çıkıyorlar. Aslında bu mücadeleler işçi sınıfına değil, sosyal-faşistlere ters düşmektedir. Sosyal-faşistler bir yandan da faşist saldırılara karşı kararlı bir mücadele yürütmenin "provakasyon" olduğunu, "oyuna gelmemek" gerektiğini, kısacası uslu durmak ve teslimiyet göstermek gerektiğini söylüyorlar. Onlar böylece halkın mücadelesini bastırmak, halkı pasifleştirmek yollarına başvuruyorlar. Sosyal-faşistler bu konuda, devrimcilere karşı faşistlerle işbirliği yapıyorlar. TÖB-DER Başkanı sosyal-faşist Gazioğlu, son Ankara mitinginde devrimcilere karşı giriştikleri saldırıdan dolayı polis şefinin kendilerine teşekkür ettiğini övünerek belirtiyor.

Faşist saldırı ve cinayetlere karşı mücadele devrimcilerin önündeki acil sorunlardan biridir. Her meselede olduğu gibi bu meselede de devrimcilerin dayanacakları biricik güç, halk kitlelerinin sınırsız gücüdür. Faşist saldırı ve cinayetlere karşı tek etkili yol, kitlelerin mücadelesini geliştirmek ve doğru hedeflere yöneltmektir.

Bu konuda devrimci saflarda önemli zaaflar mevcuttur. Mücadeleyi maceracı metodlarla sürdüren maceracı akımlar, sonuç olarak mücadeleye zarar vermektedirler. Kitlelerin mücadelesinin yerine seçkin bir devrimci aydınlar grubunun mücadelesini geçiren maceracılar, hakim sınıflara halk yığınlarına saldırabilmek için bahane yaratmakta mücadeleyi çıkmaza sürüklemektedirler. Son zamanlarda gelişme gösteren bombalama, bazı hedeflere yanlış yöntemlerle saldırma gibi bireyci terörist eylemler, halka ve onun faşist saldırılara karşı yürüttüğü mücadeleye zarar vermektedir. HALKIN BİRLİĞİ, maceracı mücadele metodlarına baş vuran devrimcileri dostça uyarmayı görev bilmektedir.

Faşist saldırı ve cinayetlere karşı proleter devrimcilerin mücadele metodları, maceracı metodlardan temelden farklıdır. Proleter devrimciler bu konuda da halk kitlelerini seferber etmeyi esas almaktadırlar. Faşist saldırı ve cinayetlere karşı tek etkili silah budur.

Bu görevi başarabilmek için, kitleleri doğru hedeflere uygun mücadele biçimlerini kullanarak yöneltmeliyiz. Halkın bütün kesimlerinin faşist saldırı ve cinayetlere karşı duyarlılığını arttırmasına, sesini yükseltmesine öncülük etmeliyiz. Bu hedefe varabilmek için, yığınlar içinde geniş bir faşist saldırı ve cinayetleri teşhir kampanyası örgütlemeli, propaganda ve ajitasyonu yaygınlaştırmalı, aralıksız sürdürmeliyiz. Kitlelere somut hedefler ve somut mücadele biçimleri göstermeliyiz. Faşist saldırı ve cinayetlere karşı mücadeleyi, sosyal-faşizme karşı mücadeleyle birlikte ele almalı; sosyal-faşistleri teşhir ve tecritle birleştirmeli, CHP'nin faşistler, sosyal-faşistler ve iki süper devletle uzlaşıcı tutumunu sürekli teşhir etmeliyiz. Maceracı metodlara başvuran devrimcileri uyarmalı, bu metodlara karşı çıkmalıyız.

Proleter devrimciler çeşitli halk sınıflarına, bu sınıfların niteliklerine ve mücadele seviyelerine uygun düşen somut mücadele önerileriyle gitmeli kitle mücadelesini adım adım ilerletmeye çalışmalıdırlar. Halkımızın mücadelesinin yükselmekte olduğu günümüz şartlarında, kitlelerin mücadelesini bulunduğu noktadan itibaren ileriye doğru geliştirmek göreviyle karşı karşıyayız. Kitle mücadelesi bulunduğu noktadan itibaren adım adım gelişecek, kendi tecrübelerinde eğitilen kitleler en ileri mücadele biçimlerine doğru ilerleyeceklerdir. Bugün yığınların erişebildekleri mücadele seviyesiyle yetinen, hatta onu kitle mücadelesi adı altında daha geri noktaya çekmeye, hakim sınıflarla uzlaşmaya çalışan sağ akım ve eğilimler devrimci saflarda esas tehlikeyi oluşturmaktadırlar ve mücadeleyle altedilmelidirler. Buna karşılık kitlelerin hazır olmadıkları en ileri mücadele biçimlerini sözde kitleler adına yürütme iddiasıyla çıkan ve kitlelerden kopmayı öngören "sol" akımlarla da aralıksız mücadele edilmelidir.

HALKIN BİRLİĞİ, faşist saldırı ve cinayetlere karşı mücadelede büyük yer tutan işçi sınıfının gücüne işaret etmeyi görev bilmektedir. İşçi sınıfının kitle mücadelesini yükseltmek iicin mücadele biçimleri geliştirmemiz zorunludur. İşçi sınıfı faşist saldırı ve cinayetleri protesto etmek amacıyla, grev, iş yavaşlatma, oturma grevi, gibi etkili yöntemlere başvurmalı, faşist saldırılara karşı sınıf duyarlılığını göstermeli, birliği ve mücadelesini geliştirerek diğer sınıf ve tabakalara örnek olmalıdır. İşçi sınıfı diğer halk sınıflarıyla ortak mücadeleye girmeli, onların mücadelelerini desteklemelidir. Proleter devrimciler işçi sınıfını bu mücadelelere seferber etmeli, bu mücadelelere katılarak doğru hedeflere yöneltmelidirler.

Köylülük ve şehir küçük burjuvazisi gibi diğer halk sınıf ve tabakalarının direniş gösteri, yürüyüş, miting, boykot, protesto, bildiriler, imza kampanyaları gibi yollarla aktif tavır almaları faşist saldırı ve cinayetlere karşı seslerini yükseltmeleri sağlanmalıdır. Proleter devrimciler özellikle geniş köylü kitlelerini seferber etmeye önem vermelidirler.

Devrimciler şu noktayı hatırda tutmalıdırlar. Mücadele biçim ve metodları mutlak değildir. Her devrimci, kitle mücadelesini geliştirme konusunda içinde bulunduğu durumu tahlil etmeli, kitlelerin bilincini, tecrübesini, mücadele seviyesini, sınıf özelliklerini dikkate almalıdır. Her yerde uygulanacak hazır reçeteler aranmamalıdır. Söz gelimi, bazı okullarda öğrenciler tarafından girişilen boykotlar şartlara uymamakta, mücadeleyi dağıtmaktadır. Boykotun aşıldığı böyle yerlerde şartlara uygun düşen, kitleyi toparlayıcı mücadele metodları geliştirmek ve diğer halk kesimleriyle sıkı bir dayanışma kurmak gereklidir. Ancak öğrenciler içinde kitle mücadelesi açısından boykotun hala önem taşıdığı ve ileri bir mücadele biçimini temsil ettiği yerler de vardır. Böyle yerler için kitle boykotu uygun bir mücadele biçimi durumundadır. Buralarda *kitle boykotu* aşıldığında veya uygun düşmediğinde, derhal uygun mücadele biçimleri tespit edilmeli ve mücadele bu biçimler içinde geliştirilmelidir.

Bir başka örnek, esnaf ve zanaatkarların faşist saldırıları protesto amacıyla dükkanlarını kapatmalarıdır. Bu metod Tunceli ve kazalarında uygulanmakta esnaf ve zanaatkarların ileri bir mücadele biçimini temsil etmektedir. Aynı metod başka yerlerde de ayaygınlaştırılabilir, etkili olabilir. Ancak mücadele seviyesinin henüz çok geri olduğu yerlerde propagandaya rağmen etkisiz kalabilir. Böyle yerlerde değişik mücadele yolları geliştirmek gereklidir. İmza kampanyası ve gösterilere katılmak, faşistlerle alışverişi kesmek gibi yollar uygulanabilir.

Hayat, kitlelerin gücünü seferber edebildiğimiz ölçüde, onların o tükenmez yaratıcılıklarının ürünü olan binlerce mücadele biçimi geliştirilebileceğini gösterecektir. Bize düşen faşist saldırı ve cinayetlere karşı sadece Marksizm-Leninizme ve kitlelere güvenmek, yaratıcılık bilinç ve disiplinle hareket ederek kitlelerin muazzam yaratıcılık ve gücünü harekete geçirebilmektir.

Etkili mücadele biçimlerinin ve doğru metodların kağıt üzerinde kalmaması için mücadeleye atılalım, kitleleri örgütliyelim kitleler içinde örgütlenelim. Kitlelerin mücadelesi ve tecrübesiyle ilgili her şeyi kitlelere aktarmak amacıyla gazetemize yazalım. Yaratıcı ve fedakar olalım, kolaycılığı, gevezeliği terk edelim. Mücadelenin doğru ve hatalı yanlarından dersler çıkaralım; tecrübelerimizi özetleyelim. Kendi hatalarımıza karşı herkesten daha hassas olalım; olumsuzluklarımızı, olumluluğa dönüştürelim. Pısırık değil, mücadeleci, sallantılı değil kararlı, tutucu değil devrimci olalım. Örgütlü ve disiplinli hareket edelim.

Faşist saldırı ve cinayetlere karşı kitleleri seferber edelim, kitlelerin en önünde yürüyelim.

ANKARA'DA SOSYAL-FAŞİSTLER ve POLİS DEVRİMCİLERE SALDIRDI;

SOSYAL-FAŞİST SALDIRI ÖRTBAS EDİLEMEZ

5 Şubat'ta TÖB-DER, TÜM-DER ve TÜTED tarafından düzenlenen "Ekonomik ve demokratik haklar" mitingi önemli gerçekleri iyice ortaya çıkardı. Mitingde meydana gelen olaylar sosyal-faşistlerle, faşistlerin halka ve devrimcilere karşı gerektiğinde el birliğiyle saldırdıklarını göstermiştir.

Rus sosyal-emperyalizminin uşağı sosyal-faşistler, son birkaç yıl içinde darbeci usullerle kitle örgütlerinden bazılarını ele geçirmişlerdir. Bu mevzilerden yararlanarak, kitlelerin yükselen mücadelesini sosyal-faşist diktatörlük kurma emellerine alet etmeye ve devrimci mücadeleyi ezmeye çalışıyorlar. TÜM-DER, TÖB-DER ve TÜTED yönetimlerine yuvalanan sosyal-faşistler, 5 Şubat'daki mitingi de bu amaçlarının bir parçası olarak düzenlediler.

Sosyal-faşistler mitingde, kitlelerle devrimcilerin kaynaşmasını önlemek için sıkı tedbirler aldılar. Devrimcilere saldırmak için silah, sopa ve zincirlerle teçhizatlandılar. Devrimcilerin üzerine dökülüp yakalanmalarını kolaylaştırmak için kırmızı boya getirdiler. Sosyal-faşistler bu saldırgan niyetlerini, mitingden önce ortalıkta açık açık söylemekten de çekinmediler. "Mao'cuları vuracağız", "sopa, zincir döğüşünde yeniliyoruz, başka yollar düşünüyoruz" gibi laflar yaydılar.

Onlar gerici tertiplerini, kitle daha miting alanına toplanmaya başladığı andan itibaren uygulamaya başlamışlardır. Eli sopalı sosyal-faşist miting görevlileri, devrimcilerin getirdiği pankartlara yasaklama koymaya, devrimcileri dağıtmaya girişmişlerdir. Fakat, bunların faşistlerden farklı olmadığını bilen devrimciler, demokratlar ve yurtseverler tertiplere kararlılıkla karşı durdular. Sosyal-faşist saldırıyı yılmadan, cesaretle göğüslediler. Bağımsız siyasetlerini kitlelere yaymak için temel sloganlarını haykırdılar.

Devrimcileri ezmek için her yolu geçerli sayan sosyal-faşistler, polislerle işbirliği yaptılar. Proleter devrimcileri polise gösterdiler ve devrimcileri dağıtması için onlarla ittifak kurdular. Mitingin güvenliğini bahane ederek polisi devrimcilerin üzerine saldırttılar.

Hem sosyal-faşistlerin, hem de faşist iktidarın polislerinin saldırıları arasında kalan devrimciler ilk anda geçici bir dağınıklık içine düştüler. Fakat kısa sürede toparlanan devrimciler, demokratlar ve yurtseverler, "KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM" sloganını haykırarak güçleri birleştirdiler. Sosyal-faşistlerin yürüyüş öncesi giriştiği saldırıyı da püskürten devrimciler, Hacettepe yönünden yürüyüşe katıldılar. Cemal Gürsel alanına gelindiğinde yeniden devrimcilere saldıran sosyal-faşistler, hakettikleri cevabı aldılar. Bu saldırıyı fırsat bilen polis, tekrar devrimcilere yüklendi.

Bu arada sosyal-faşistlerin devrimcilere karşı giriştiği saldırıları gülümseyerek seyreden orta yolcular, polisin saldırısında da hareketsiz beklediler. Onlar kargaşalığı fırsat bilerek bol bol içi boş "keskin" sloganlarını atıp, ucuz hesaplar içine girdiler. Siyasetteki orta yolculuklarını, pratikte de; devrimcilerle, faşistler ve sosyal-faşistler arasında cereyan eden bir çatışma anında da açık seçik gösterdiler.

Bütün faşistler, sosyal-faşistler, revizyonistler ve reformcular ağız birliği halinde gerçekleri karartmaya, halkı aldatıp devrimcileri tecrit etmeye ve ezmeye çalışıyorlar.

Sosyal-faşistlerin saldırıları nedeniyle ortaya çıkan olayları bahane eden faşist iktidar, TÖB-DER, TÜM-DER, TÜTED gibi kitle örgütlerini kapattı. Bu dernekleri sosyal-faşist ve revizyonist yöneticileri, faşist iktidarın olayları bahane ederek dernekleri kapatmasının sorumluluğunu devrimcilerin üzerine atmaya çalışıyorlar. Kendilerinin, faşist iktidarı ve onun polisini ürkütecek hiçbir hareketlerinin olmadığını, hatta polis şeflerinin, devrimcilere saldırarak polise yardım ettiği için tertip komitesine teşekkür ettiğini söylüyorlar. Gelin bize saldırmayın, biz sizinle elele verelim ve devrimcileri ezelim diye, faşistlerle birlik yolları arıyorlar.

Sosyal-faşistlere yaranmak isteyen Cumhuriyet Gazetesi yazarı Nadir Nadi "olayları çıkaranların, demokratik yollardan mücadele edemeyen illegal örgütler olduğunu" bir MİT yetkilisi ağzıyla vaaz ediyor ve "parti ayrımı gözetmeksizin" bunların oyununa gelmemek gerektiğinin "ulusal bir görev" olduğunu yazıyor. 1940'larda olduğu gibi yine faşistlerle beraber olduğunu gösteriyor. Devrimcileri karalamak için Faşist Ceza kanunları olan 141-142'nin arkasına gizleniyor.

Faşist ve sosyal-faşistlerle uzlaşma içinde bulunan Ecevit bu olay üzerine yaptığı açıklamada, devrimcilere saldırmaları için faşistlere güç vermiştir. Kendi oy hesapları için devrimcilerin kanına girmekte ve şöyle demektedir:

"Bir süredir ülkemizde, halkımızın asla kabul edemiyeceği sloganlar ve yöntemler kullanan sol görünüşlü bir takım kışkırtıcılar ve bozguncular, her türlü sol akımı veya kuruluşu halkın gözünde kuşkulu duruma düşürmek üzere, bu kuruluşların toplantılarına sızmağa, kendi damgalarını vurmağa, bunu başaramadıklarında da yasal toplantılarını engellemeğe kalkışmaktadırlar."(10 Şubat 1977 Cumhuriyet)

Oy almak için, devrim şehitlerine sahte gözyaşları döken Ecevit, faşistlerle uzlaşmasını sürdürmek ve onlarla birlikte hükümette yer alabilmek için devrimcileri bozguncu olarak göstermekte ve imha edilmeleri gerektiğini ima etmektedir.

DGDF adına açıklama yapan orta yolcu Bülent Uluer "çeşitli Kuruluş, kişi yada siyasi kümelenmeler birbirinin zıddı dahi olsa birbirine saldırmamalı" dedikten sonra mitingde çıkan olaylardan ve derneklerin kapatılmasından devrimcileri sorumlu tutuyor. Bundan sonra devrimcilere karşı tavırlarının çok sert olacağını açıklıyor. Bu açıklamasında o, sosyal-faşistlerle aynı ağzı kullanıyor. Onlara yaranmaya çalışıyor. Devrimciler arasındaki ayrılıkları çatışmaya döndürenlerin kimler olduğunu ilgilenen herkes çok iyi biliyor. İstanbul Beşiktaş'taki bir olayda taraftarlarını devrimciler üzerine saldırtan bu orta yolcunun savunduğu siyaset, son tahlilde revizyonizme hizmet etmektedir. Revizyonizmle maceracılığın ayrı yollardan giderek aynı durakta nasıl birleştiklerini bu olay bir kere daha gösterdi.

Devrimciler kitle örgütlerinin kapatılmasına taraftar değildir. Aksine onu yaşatmak için var güçleriyle çaba sarfederler. Ve yığınlar neredeyse, devrimciler orada faaliyet yürütürler. Bu yolda karşılarına çıkan her engeli aşmaya da kararlıdırlar. Aynı zamanda onlar, kitle örgütlerinden faşist, sosyal-faşist ve diğer gericileri de tecrit etmeye çalışırlar. Başka türlü onun içinde yer almalarının anlamı olamaz. Gerici yöneticilerle uzlaşarak kitle örgütünde yeralmak oportünizmdir. Kuyrukçuluktur. Devrimciler, kapatılan derneklerin açılması için ellerinden gelen herşeyi yapacaklar, fakat bunların yönetimindeki sosyal-faşist saldırganları tecrit etmek için de taviz vermeden mücadelelerini sürdüreceklerdir.

Devrimciler hızla zaaflarından arınmalı, kitleleri en geniş şekilde kucaklamalı ve eylemde birlik ajitasyon ve propagandada serbestlik temelinde güçlerini birleştirmelidirler. Kuru slogan yarışıyla kitlelerle birleşmek, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadele edilebileceğini sanmak safdillilik olur. Proletarya hareketinin birliği için şartlar ancak kitle mücadelelerinin pratiği içinde olgunlaştırılabilir. Devrimciler, ilkelerden taviz vermeden, kararlı ideolojik mücadeleyi sürdürerek her alanda eylem birliğini de gerçekleştirmelidirler.

Faşistlerin, sosyal-faşistlerin, revizyonist ve reformcuların emirlerinde olan burjuva basınına dayanarak halkımızı kandırma çabaları boşa çıkacaktır. Yalan ve haksızlık üzerine kurulan şatolar, devrimcilerin ve halkımızın birliği ve mücadelesi karşısında yıkılmaya mahkumdur. Çeşitli milliyetlerden halkımız faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadelesinde doğru yolu bulacak ve ergeç zafere ulaşacaktır.

LİBYA'DAN SINIRDIŞI EDİLEN İŞÇİLERİN AÇIKLAMASI (parçalar)

Bizler son günlerde Libya'dan yurtdışı edilen Türkiyeli işçileriz. Aylardır çalışıp hakettiğimiz haklarımızı vermeyip bizleri zorla sınırdışı eden Libya makamları şu anda ismini bildiğimiz 6, ismini bilmediğimiz bir çok arkadaşa zindanlarda işkence etmektedir. . . . Zindanlarda çürüyen bu arkadaşların kurtarılması, gaspedilen haklarımızın alınması, Libya'da halen silah ve sopa tehdidi altında çalışan 30.000 işçinin yaşam koşullarının Türkiye kamuoyuna duyurulması ve halen Libya'ya gitmek isteyen işçilerimize gerçeklerin açıklanması için bu açıklamayı kaleme aldık.

Gazete ilanı yoluyla İbrahim Cevahir'in Şişli'deki bürosuna müracaat ettik. İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun vasıtasıyla mukavele imzaladık. . . .

Libya'ya vardığımızda ilk iş olarak pasaportlarımızı elimizden alarak bizleri kendilerine bağımlı kıldılar. Türkiye'de yapılan mukaveleleri feshederek arapça yazılmış şartlarını bilmediğimiz yeni mukaveleleri zorla imzalattılar. ...28 Aralık 1976'da aşağıdaki isteklerimizi İbrahim Cevahir'e bildirdik.

1- İki saat mesai parasının verilmesi,
2- Dini ve milli bayram tatillerinin verilmesi,
3- Uçak paralarının verilmesi,
4- Libya hükümetinin tanıdığı mahrumiyet parasının verilmesi,
5- İşçilerin sigorta ettirilmesi,
5- Paraların Türkiye'ye transferi,
7- Tüm paralarımızın ödenmesi.

Bu isteklerimizi sıraladıktan sonra cevap olarak "Benden bir kıl alamazsınız" dedi. . . .

Tüm işçilerle ortak bir toplantı sonucu aktif bir mücadele olmadan, haklarımızı alamayacağımızı anladık. Bu toplantının sonunda işi bırakarak Zuvara şehrine doğru yürüyüşe başlamadan önce Libya askeri kuvvetleri üzerimize panzerlerle saldırdı. Fakat bu baskı yürüyüş yapmamızı engelliyememişti. Amacımız bu isteklerimizi Kaddafi'ye duyurmaktır. Libya askeri ve polisi patron İbrahim Cevahir yanlarında olmak üzere etrafımızı sardılar. Bir yüzbaşı bütün haklarınızı alacaksınız diye söz verdi. Geri döndüğümüzde iş yerimizde karşımıza çıkan İbrahim Cevahir burda kanun benim size hiçbir şey vermem dedi. Daha önce seçtiğimiz beş delegeyi Libya askerlerine yakalattı. Arkadaşlarımızı alıp götürdüler, aynı gün arkadaşlarımızın serbest bırakılması ve haklarımızı almak için tekrar yürüyüşe başladık. . . .

Bu arada İbrahim Cevahir kayboldu, şantiye şefi Osman Bey, İşçi Bulma Kurumu Müdürü, bir binbaşı, bir yüzbaşı bizim beş delegeyi hapisheneden getirerek masaya oturdular yeni bir anlaşma yapıldı. . . .

28.12.1976 tarihinden 7.1.1977 tarihine kadar firmaya süre tanındı. 7 Ocak geldiğinde hiçbir şey olmadı 8 Ocağı bekledik ve 9 Ocakta tekrar yürüyüşe geçtik . . . İbrahim Cevahir ve ortağı Tülü Türk Libya askeri kuvvetlerini, amansız ve gaddar bir şekilde işçilerin üzerine saldırttı. Beş delegeyi döverek götürdüler. Bu baskılar gece 04'e kadar sürdü.

Sabahleyin işkence yeniden başladı işçilerin bir kısmı yürüyüşe başladığında kurşunlar yağmaya başladı. İşçiler yatakhanelere doldular. Bu sefer askerler ellerinde sopalarla koğuş koğuş gezerek bizi çalışmaya zorladı. kazma sapı gibi sopalarla acımasızca vurmaya başladılar. İşçiler çalışmadı, o gece yine askeri çember içinde kaldık. Sabahleyin rüşvetle satın alınan mahalli polis ve askeriye yetkilileri patronu isteyenler bir tarafa istemiyenler bir tarafa ayrılsın dedi. 700 işçi patronu istemediklerini bildirdiler. Bu tutmayınca patronu istiyenler koğuşta kalsın istemeyenler bavullarını toplasın sınır dışı edeceğiz dediler. . . .

bizi arabalara doldurdular, yurtdışı edilmek üzere Sürman'a geldik.

İşçiler arasından alınıp götürülen 48 arkadaşımız hapishanelerde özel işkencelere tabi tutuldular. Bunlardan altı tanesi halen işkence altında inlemektedir. Ayrıca birçok arkadaşımız da kaybolmuştur. Bu arkadaşlarımızın hayatlarının kurtarılması, Libya sömürücü sınıfları ile Türkiye sömürücü sınıflarının yaptıkları bu zulmü protesto etmek amacıyla bir miting yapmayı düşünüyoruz, bu konuda basının yardımcı olmasını dileriz.

DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE SİYASİ DURUM VE PROLETARYANIN GÖREVLERİ (2)

MERKEZİ GÖREV, FAŞİZME, SOSYAL-FAŞİZME KARŞI HALK DEMOKRASİSİ MÜCADELESİDİR!

Son yıllarda, iki süper devletin ülkemiz üzerindeki hegemonya mücadelesinin keskinleştiği kolayca görülebilecek bir olgudur.

Rus sosyal-emperyalistleri dünya hegemonyası kurma stratejik hedefine uygun olarak dünyanın bu bölgesinde de ABD emperyalizminin tahakkümünü yıkıp, kendi hegemonyalarını kurmak istemektedirler. Onlar Türkiye'nin stratejik konumunu asla gözardı etmiyorlar. Esas olarak NATO ve ABD emperyalizmine bağımlı bir ülke olan Türkiye, Rus sosyal-emperyalizminin Akdeniz ve Ortadoğu'ya iniş yolu üzerindedir. Ülkemizin yeraltı, yerüstü zenginlik kaynakları, insangücü imkanları iki süper devletin iştahını kabartmaktadır. İki süper devletin Avrupa, Akdeniz ve Ortadoğu üzerindeki hegemonya dalaşmasının iyice keskinleştiği günümüz şartlarında, Türkiye stratejik konumundan ve zenginlik kaynaklarından ötürü daha büyük önem kazanmıştır. Ve iki süper devletin önemli çatışma alanlarından biridir.

ABD emperyalizminin dünya çapında ve ülkemizde gerileyişi olgusu ile birlikte, Rus sosyal-emperyalizminin ekonomik, siyasi ve kültürel etkinliği artmakta, askeri saldırı tehlikesi büyümektedir.

Türkiye-Yunanistan anlaşmazlığı, Kıbrıs meselesi, NATO'nun Güney kanadının zayıflaması ve ABD emperyalizminin gerileyişi Rus sosyal-emperyalizminin bölgede hegemonya kurma çabalarını ve hırsını artırmıştır.

Emperyalist NATO askeri ittifakının güneydoğu kanadında yer alan ülkemizin ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel bakımlardan esas olarak ABD emperyalizmine bağlı bir yarı-sömürge olması, devlet bağımsızlığımızı ciddi olarak etkilemektedir. Türkiye esas olarak ABD emperyalizminin siyasetine uygun siyaset izlemektedir. Son yıllarda ABD emperyalizminin hegemonyası zayıflamasına rağmen, bu henüz durumda köklü bir değişiklik olacak noktaya ulaşmamıştır. ABD emperyalizminin hakimiyetinin belirleyici unsurları iktisadi planda, devlet borçları, Amerikan yatırımları, dış ticaret, askeri planda üsler, askeri anlaşmalar, ordunun silah, araç gereç donanımı, tüm bunların yanısıra NATO ittifakı ve ikili anlaşmalardır.

Rus sosyal-emperyalizminin ülkemizdeki etkinliği 1965'den bu yana ve özellikle 1974 Kıbrıs işgal hareketinden sonra hızlı bir artış göstermiştir. Türkiye, ABD emperyalistleriyle kısmen bozulan ilişkiler sonucu ekonomik ve siyasi alanlarda Rus sosyal-emperyalizmine yaklaşmıştır. Amerika "sadık dostu" Türkiye'nin, Rus sosyal-emperyalistleri ile olan ilişkilerinden kaygı duymaktadır. Efendilerinden arzuladıkları destek ve "ihtimamı" göremeyen işbirlikçileri ABD aleyhine Rus sosyal-emperyalistleriyle ilişkilerini geliştirmektedirler. MC faşistlerinin çeşitli sözcüleri, efendilerini NATO'nun askeri kanadından çıkmakla, Sovyetlerle daha yakın ve sıkı işbirliğiyle tehdit edebilmektedirler.

Rus sosyal-emperyalistleri ülkemizdeki etkinliklerini arttırmak için her yola başvuruyorlar. Son on yıl içinde Sovyetler'den alınan krediler, 1 milyar 55 milyon doları aşmıştır. Türkiye, Rus sosyal-emperyalizminin gelişmekte olan ülkelerle mal mübadelesi bakımından ön sıralarda yer almaktadır. Rus sosyal-emperyalistleri kurdukları bir dizi tüketim ve ara malları üreten işletmenin yanısıra kârlı gördükleri alanlara, hakim sınıflara "cazip" yeni yatırım ve kredi önerileri yapmakta, siyasi planda her gerginlikten ve çatlaktan yararlanmaya çalışmakta ve fırsatını bulduğunda ortaya atılmaktadır. Mevcut gerçek, ülkemizde Rus sosyal-emperyalizminin hem ekonomik, hem de siyasi etkinliğinin hızla arttığıdır. Gelişmeler artmaya devam edeceğini göstermektedir.

Rus sosyal-emperyalistlerinin güdümündeki ülkelerle Türkiye arasında son yıllarda artan ekonomik ve siyasi ilişkiler Sovyetlerin etkinliğinin artmasını sağlıyan bir başka etkendir. Son yıllarda, Bulgaristan, Macaristan, Çekoslavakya gibi Rus sosyal-emperyalizminin dümen suyundaki ülkelerle imzalanan ülkemiz aleyhine ekonomik, ticari anlaşmalar, Rus sosyal-emperyalizminin ülkemizde hegemonya kurmak için harcadığı çok yönlü çabalara güç vermekte ve bu çabaların bir parçasını oluşturmaktadır.

Ayrıca dünya savaşı tehlikesinin arttığı günümüz şartlarında, Rus sosyal-emperyalistlerinin saldırı ve istila tehlikesinin yanısıra, onun güdümündeki piyon ülkelerinde saldırı tehlikesi artmaktadır. Rus sosyal-emperyalizminin maşası Bulgaristan, ülkemiz için olduğu kadar tüm Balkan ülkeleri ve halkları için de doğrudan bir tehdit ve şantaj unsurudur.

Ülkemizin Avrupa emperyalistleriyle olan ilişkileri devam etmekle birlikte, son dönemde nispi bir gerileme göstermiştir. Son zamanlarda sıklaşan temaslarda elde tutulur bir ilerleme ve netice ortaya çıkmamıştır.

Türkiye'nin AET ile olan ilişkileri olumsuz yönde gelişme istidadındadır. Komprador kapitalistleri AET ile ilişkiler açısından ciddi kaygı duymaktadırlar. AET ürünlerine uygulamaya başlayan gümrük indiriminden rahatsız olmakta, AET ile ilişkilerin ülkemiz açısından "dengesiz" olduğundan bahsetmekte, yeniden gözden geçirip iyileştirilmesi gerektiğini belirtmektedirler. Faşist MC hükümetine bugün hakim olan görüşte budur.

Aslında hakim sınıflar AET'den umduklarını bulamamışlardır. Ve bugünkü şartlarda tam üyeliğe de hazır değillerdir. Yapılan görüşmelerde Türkiye istediği tavizleri koparamamıştır. Geçen Aralık'ta imzalanan son anlaşmada, işçilerin serbest dolaşımıyla ilgili isteklerin kabulünde kayda değer bir başarı elde edilememiştir. Türkiyeli işçilerin en yoğun bulunduğu Federal Almanya, ülkesinde sayıları 1 milyona yaklaşan işsiz bulunduğunu belirterek kapılarını daha fazla açamıyacağını, ancak Almanya'da belli bir süre (5 yıl) çalışmış olan Türkiyeli işçilere iş bulmada Alman işçilerinden sonra ikincil önceliği tanıyabileceğini söylemiştir. Türkiye tarım ürünleri konusunda da umduğu ve arzuladığı tavizi koparamamıştır. Özellikle İtalya, kendi tarım ürünlerinin tehlikeye düşeceğinden çekinerek, tarım ürünlerimiz için daha fazla taviz verilmesine karşı çıkmaktadır. Tarım ürünleri konusunda AET çok sayıda başka ülkeye, mesela İspanya'ya "ortağı" Türkiye'den daha geniş imkanlar tanımış durumdadır.

Diğer taraftan AET ile ticaretimizdeki açık büyümektedir. Dış ticaret açığımızda AET'nin payı % 50'ye ulaşmıştır.

AET emperyalistleri, ülkemizde olan ilişkilerinde azami kâr garantisi istemektedirler. Nasıl azami kâr elde edebileceklerini hesaplamaktadırlar. 1976 yılı sonlarına doğru bir seminer dolayısıyla Türkiye'ye gelen AET Komisyon Genel Sekreteri Emile Noel, "Türkiye sanayi Avrupa standartlarına uydurulmalı ve AET'ye karşı gümrük duvarları kaldırılmalıdır" diyerek AET emperyalistlerinin talan ve sömürü emellerini dile getirmiştir.

AET emperyalistlerinin sömürü ve talan arzularını ve planlarını resmi raporlarında da tüm açıklığıyla görmek mümkündür. Şöyle diyorlar:

"İstediğiniz sanayileşme için kurulacak fabrikalar için optimum kapasite istemek, AET'ye ters düşer. İstediğiniz sanayileşme için ileri teknoloji talebinde bulunmak, AET ile rekabet anlamına gelir ve AET'ye ters düşer. Eğer Türkiye bunlardan vazgeçerse, o taktirde Türkiye'nin yeraltı kaynaklarını AET'nin işletmesi düşünülebilir". (Klepsek Raporu'ndan, 15 Ekim 1976, Cumhuriyet)

Günümüz şartlarında gerek ülkemiz, gerekse dünya üzerindeki hegemonya dalaşmasında Avrupa emperyalistleri, iki süper devletle boy ölçüşebilecek güç ve imkana sahip değillerdir. İki süper devletin hegemonya mücadelesinin kızıştığı mevcut şartlarda Avrupa emperyalistlerinin ülkemizde hegemonya kurması beklenemez. ABD emperyalistlerinin Avrupa üzerindeki etkinliğinin derecesi, Avrupa emperyalistleriyle Türkiye arasındaki ilişkileri etkilemekte, Avrupa emperyalistlerinin arzuladıkları biçimde hareket edebilme, serbest manevra yapabilme olanaklarını kısmen engellemektedir. Ülkemiz üzerindeki hegemonya çatışmasında Avrupa emperyalistleri tali güç durumundadır.

Türkiye'nin içinde bulunduğu 3.Dünya ülkeleriyle olan ilişkileri de esas olarak olumsuzdur. Bu olumsuzluk Kıbrıs işgal hareketinden sonra artmıştır. Türkiye'nin bir 3. Dünya ülkesi olan Kıbrıs'ın bir kısmını işgal edişi, onu 3. Dünya ülkelerinden uzaklaştırmıştır. Türkiye tecrit olmuştur.

Kıbrıs ve Ege sorunları dolayısıyla – bozulan Türkiye-Yunanistan ilişkileri ve ortaya çıkan gerginlik, eski şiddetini kaybetmesine rağmen ciddiyetini korumaktadır. Türkiye ile Yunanistan arasındaki gerginlik, NATO'nun ve ABD emperyalizminin çıkarları açısından olumsuzluk taşımaktadır. Bu sebeple ABD emperyalistleri, iki ülke arasındaki gerginliği küllendirmek için uzlaştırma formülleri aramaktadırlar. Rus sosyal-emperyalistleri ise ülkemizle Yunanistan'ın arasının açılması NATO'nun güney kanadını zayıflattığı ve ABD emperyalizminin bölgedeki hegemonyasını sarstığı için alttan alttan anlaşmazlıkları ve çelişkileri derinleştirmek yolunun tutuyorlar ve savaş kışkırtıcılığı yapıyorlar. ABD emperyalistlerinin daha çok Yunanistan tarafını tutması ve Türkiye'ye uyguladığı ambargoyu devam ettirmesi ve bu konuda son döneme kadar kayda değer bir gelişmenin olmaması sonucu doğan huzursuzluktan istifade ederek Türkiye hakim sınıflarına yaklaşmakta, onları kendi safına çekmeye çabalamaktadır. O böylece bölgedeki hegemonya emellerine ulaşmanın gayreti içindedir.

Faşizm (sosyal-faşizm dahil) emperyalizm dönemine özgü bir devlet biçimidir. Emperyalizm döneminde hakim sınıfların egemenliğinin son aşamasıdır. Faşizm ve sosyal-faşizm sadece baskı ve terör değildir. Ve sadece baskı ve teröre bakılarak değerlendirilemez. Her durumda baskı ve terörün emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile bağını, ilişkisini ortaya koymak gerekir.

Hangi sınıf temeline dayandığını ve hangi sınıfların diktatörlüğü olduğunu bilmeden, faşizm ve sosyal-faşizm kavranamaz. Emperyalist ülkelerle ilgili olarak faşizmin bilinen tanımı "mali sermayenin en gerici, en şöven, en emperyalist kesimlerinin açık terörcü diktatörlüğüdür." şeklindedir. Sömürge, yarı-sömürge ülkeler için bu tanımın değişikliğe uğraması tabiidir.

Ülkemizde faşizmin ve sosyal-faşizmin sınıf temeli komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfıdır. Ülkemizde faşizm ve sosyal-faşizm: komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının, en gerici, en şöven ve en işbirlikçi kesimlerinin açık terörcü diktatörlüğüdür. Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde emperyalizmden ve sosyal-emperyalizmden ayrı bir faşizm ve sosyal-faşizm düşünülemez. Ülkemiz gibi yarı-sömürgelerde faşistler (sosyal-faşistler dahil) genellikle dünyadaki en saldırgan, en tehlikeli ve azgın emperyalist devletlerin işbirlikçileridir. Bu sebeple ülkemizde faşizmin ve sosyal-faşizmin uluslararası ve iç etkenlerini kavramak, bunları birlikte ele alarak tahliller yapmak ve sonuçlara varmak gerekir. Ancak, iç etkenlerin esas, dış etkenlerin ise ikincil olduğunu unutur ve bunları birbirine karıştırırsak yanlış sonuçlara varmamız kaçınılmaz olacaktır.

Uluslararası etkenler ancak iç etkenler aracılığıyla etkili hale gelebilirler. Emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ülkemizde faşizmin ve sosyal-faşizmin şartını, komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfı ise faşizm ve sosyal-faşizmin temelini oluşturur. Tayin edici olan, komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfının hakimiyet biçimidir.

Komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfının bütün kesimlerini fark gözetmeden, faşist olarak değerlendirmek yanlıştır. Diğer taraftan, faşizmin tanımına dünyadaki en tehlikeli ve saldırgan devlete veya faşist kampa bağlı olmayı sokmakta yanlıştır. Bu anlayış, esas ve tali etkenleri birbirine karıştırmaya ve sonuçta bazı faşist diktatörlüklerin gözden kaçmasına yol açar.

Faşist diktatörlüğün varolup, olmadığının temel ölçütü nedir? Bunun temel ölçütü, faşistlerin devlet iktidarına hakim olup olamadıklarıdır. Ülkemiz için söyleyecek olursak, eğer komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfının en gerici, en şöven, en işbirlikçi kesimleri devlet iktidarına hakimseler faşist bir diktatörlük olduğu sonucuna varmak gerekir. Devlet mekanizmasının; ordu ve bürokrasinin hakim sınıfların faşist kesim veya kesimlerinin elinde olması, faşist bir diktatörlük olduğunu gösterir. Baskı ve terörün azlığı veya çokluğu bu temel ölçütü karartamaz. Faşizmin her türlü hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmayı arzulaması tabiatı gereğidir. Ancak bunun gerçekleşmesi, sadece faşistlerin arzulamasına bağlı değildir. Bu isteğin önünde bir sürü engel vardır. Halkın mücadelesi, hakim sınıfların faşist ve faşist olmayan kesimleri arasındaki çatışmalar, faşistlerin kendi aralarındaki çelişkiler vb. bu arzunun gerçekleşmesi önündeki önemli engellerdir.

Meselenin esasını her zaman hatırda tutmalıyız. Bu, devlet iktidarına kimin hakim olduğudur. Hakim sınıfların faşist ve sosyal-faşist kesiminin veya kesimlerinin devlet mekanizmasını ellerinde tutup tutmadıklarıdır.

FAŞİST DİKTATÖRLÜK GERİLEYİŞ İÇİNDEDİR !

Bugün ülkemizde faşist bir diktatörlük hüküm sürmektedir. Faşist siyasi partilerin faşist askeri kliklerle ittifakına dayanan faşist diktatörlük çeşitli milliyetlerden halkımıza, devrimcilere, tüm ilerici, demokrat ve yurtseverlere karşı azgın baskı ve terör uygulamaktadır. Faşist MC hükümeti komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfının ABD emperyalizmine sırtını dayamış kesimlerinin temsilcisi siyasi partilerin ittifakının ürünüdür. Sömürü, talan ve baskıları koyulaştıran faşist MC hükümeti, Kürt milleti ve diğer milli azınlıklar üzerindeki ırkçı baskıları yoğunlaştırmakta, vahşi milli baskı siyasetine uygun olarak, gözü dönmüş Türk şövenizmini körüklemektedir.

MC'yi oluşturan AP, CGP ve MHP gibi faşist partiler komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının ABD emperyalizmine bağlı kesimlerinin partileridir. Bu kesimlerin değişik menfaat gruplaşmalarını yansıtmaktadırlar.

MC'yi oluşturan bir diğer parti de MSP dir. Dini gericiliği kullanarak etkinlik sağlamaya çalışan bu parti de Amerikancı komprador burjuvazi ve toprakağalarının bir başka kesiminin menfaatlerini temsil etmektedir. İçinde faşist ve faşist olmayan kesimler ve önemli bir güç olarak orta burjuvazinin sağ kanadı yer almaktadır.

MC bu partilerin ittifakının ürünüdür. Bu ittifak içinde yer almıyan DP de Amerikancı faşist bir partidir. Temsil ettiği menfaat çevrelerinin AP'ye kayması sonucu zayıflamıştır, çökmektedir.

ABD emperyalizminin dünyada ve buna bağlı olarak ülkemizde de gerileyişi ile birlikte MC faşistleri Rus sosyal-emperyalizmine yaklaşmışlardır. MC faşistlerinin Rus sosyal-emperyalizmine karşı tavırları ekonomik alanda işbirliği, siyasi alanda uzlaşmadır. Gelişmelere bir göz atacak olursak, Rus sosyal-emperyalizminin ülkemizdeki etkinliğinin özellikle MC döneminde hızlı bir artış kaydettiğini görürüz.

Faşist diktatörlük bugün gerileyiş içindedir. Bu, faşistlerin devlet iktidarı üzerindeki hakimiyet ve kontrollerinin ortadan kalkması anlamına gelmemektedir. Faşist diktatörlüğünün gerileyişine yol açan esas etken çeşitli milliyetlerden halkımızın yükselen devrimci mücadelesidir. Faşistlerin halkın mücadelesini bastıramamış olmalarıdır. Diğer taraftan ekonomik buhran artmakta, çeşitli hakim sınıf klikleri arasındaki çelişkiler kızışmaktadır. Halkın yükselen mücadelesi hem faşistlerin kendi aralarındaki, hem de faşistlerle diğer işbirlikçi siyasi güçler arasındaki çatışmaları artıran en önemli etkendir. Faşistler teşhir olmuşlardır. Ekonomik buhran içinde debelenmektedirler, efendileri ABD emperyalizminden arzuladıkları biçimde destek alamamaktadırlar, uluslararası planda tecrit içindedirler ve hepsinden önemlisi halkın mücadelesi her geçen gün büyümekte, yeni boyutlar kazanmaktadır.

Devlet iktidarını ellerinde tutan faşistlerin gerileyişleri, onları hırçınlaştırmaktadır. Faşistlerin ayakta durmak, hakimiyetlerini korumak gayreti içinde olmaları onları azgınlaştırmaktadır. Halk düşmanı güçlerin yıkılışa gittikçe azgınlaşmaları tabiatları gereğidir. Bu onların daha fazla batmalarını beraberinde getirir. Faşistlerin gerileyiş içinde olmaları, onların yumuşayacakları anlamına gelmez. Gerileyen faşistlerin yumuşayacağını, baskı ve terör, sömürü ve soygundan vazgeçeceklerini düşünemeyiz. Bugün onlar hakimiyetlerini pekiştirmeye çalışıyorlar, "Anarşi", "Komünizm tehlikesi" gibi sözleri ağızlarından hiç eksik etmeyerek, "Büyük Türkiye", "Kalkınma hamlesi" gibi demagojilerle ve sahtekarlığı ortaya çıkmış, herkesi güldüren "temel atma"larla göz boyayıp, destek sağlamaya çalışıyorlar. Milli Güvenlik Kurulu'nda halkın mücadelesini bastırmanın kanlı planlarını kuruyorlar. Ancak tüm bunlar onları bataktan kurtaramaz. Gelişmeler, faşistlerin içine düştükleri siyasi ve ekonomik krizin derinleşeceğini gösteriyor. Aralarındaki çatışmalar, tüm gayretleri ile örtmeye çalışmalarına rağmen su yüzüne çıkıyor.

SOSYAL-FAŞİZM GELİŞME İÇİNDEDİR !

Rus sosyal-emperyalizminin ülkemiz üzerindeki etkinliğinin artmasına paralel olarak işbirlikçilerinin etkinliği de artmaktadır. T"K"P, TSİP, TİP aralarında bir takım ayrılıklar olmasına rağmen, Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçiliğinde birleşmektedirler. Bu partiler Rus sosyal-emperyalistlerinin işbirlikçilerinin siyasi temsilcileridir.

Rus sosyal-emperyalizminin en sadık, en kölece bağlı ve en gerici işbirlikçileri sosyal-faşist karakterde olup, bahsettiğimiz bu partiler içinde yer almaktadır. T"K"P TSİP sosyal-faşist siyasi teşkilatlardır. Ayrıca Özgürlük Yolu'da Kürt milliyetçiliğine bulanmış sosyal-faşist bir akımdır. Sosyal-faşistlerin esas siyasi örgütü T"K"P'dir. Rus sosyal-emperyalizmine kölece bağlı sosyal-faşist T"K"P'nin elebaşısı İ. Bilen, efendisi Brejnev'e 70. doğum yıldönümünde, vatan satıcılığında kusur etmediğini tescil eden bir mesaj göndermiştir. Şöyle yazıyor:

> "... Halkımız, Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında saldırmazlık, dostluk paktına bağlanmasını istiyor. Barış, özgürlük, ulusal bağımsızlık, sosyalizm uğrunda Türkiye işçi sınıfının, Türkiye halkının, Türkiye Komünist Partisi'nin yürüttüğü savaş yolunu siz, L.İ.Brejnev yoldaş aydınlatıyorsunuz." (Atılım, 1 Ocak 1977)

Rus sosyal-emperyalizminin güdümünde sosyal-faşist bir diktatörlük kurmanın yoğun çabası içinde bulunan sosyal-faşistler, bir yandan halkın yükselen mücadelesini kendi karanlık emellerine alet etmeye çalışırken, diğer yandan devlet mekanizması (ordu ve bürokrasi) içinde güç topluyor, darbe planları yapıyorlar. Her türlü çatlaktan sızarak yararlanmıya gayret ediyorlar. Sosyal faşistler hem Marksist-Leninistlere, ilerici, demokrat ve yurtseverlere karşı, hem de Amerikancı faşistlere karşı mücadele etmekte, kendi gelişmeleri için elverişli buldukları CHP hükümetinin işbaşına gelmesini arzulamakta ve desteklemektedirler. Onlar bu sebeple CHP içindeki çalışmalarını yoğunlaştırmışlardır. Rus sosyal-emperyalizmine yaltaklanacak bir hükümetin işbaşına gelmesini gelişmeleri açısından olumlu bulmaktadırlar. Onlar aynı zamanda, faşist MC hükümetinin Rus sosyal-emperyalizmine yaklaşmasını şakşaklamakta, teşvik etmektedirler.

Sosyal-faşizm son yıllarda hızlı bir gelişme göstermiştir. Çeşitli kitle örgütlerini ele geçiren sosyal-faşistler kitle desteklerini nispi olarak artırmışlardır. Onlar, darbeci yöntemlerle ele geçirdikleri kitle örgütlerinde tasfiyeci bir siyaset izlemekte, devrimci ve yurtseverlerin yanısıra Rus sosyal-emperyalizminin diğer işbirlikçilerinide tasfiye etmekte, en küçük bir muhalefete dahi tahammül edememektedirler. Ordu ve bürokrasi içinde de yoğun bir faaliyet gösteren sosyal-faşistler buralarda ileri mevziler kazanmaya çabalıyorlar. Yayın organlarında bol bol ordu içindeki çalışmaların "yeri" ve "önemi"nden dem vurmaktadırlar. onlar;

> "Çözüm yolu açıktır: Bütün ilerici güçler, yurtsever örgütler, yurtsever subaylar, generaller elele vermelidir! Demirellerin faşizme tırmanmasına seyirci kalmak halkımızı karanlıklara itmektir! Bu savaşta kenarda kalamazsın" (Atılım, Mayıs 1976)

diyerek "yurtsever generallere" darbe çağrısı yapmaktadırlar.

Gelişme içindeki sosyal-faşizm, iktidarı ele geçirmek için her yoldan yararlanmaya çalışıyor ve faşistlerle dalaşıyor. Rus sosyal-emperyalizminin ülkemiz üzerindeki etkinliğinin artmasından medet uman sosyal-faşistler esas olarak darbeci metodları benimsemişlerdir. Bunu tespit etmek hiçte zor değildir. Yukarda da ortaya koyduğumuz gibi onlar bütün "açık yüreklilikleriyle" bunu şöyle ifade ediyorlar:

> "Ülkemizde işbirlikçilerin kanlı saldırı politikasını, sıkıyönetim tehditlerini boşa çıkaracak, hükümeti ve onu destekleyen yerli yabancı büyük sermaye çevrelerini, emperyalizmi yenilgiye uğratacak, bu hükümeti devirecek ve demokratik bir hükümeti işbaşına getirecek güçler vardır. Bu güçler silahlı kuvvetlerde de önemli ölçüde gelişiyor." (Atılım, 1 Ocak 1977)

Sosyal-faşist bir diktatörlüğün kurulması, ülkemizin uluslararası ilişkilerinin değişmesiyle de ilişkilidir. Rus sosyal-emperyalizminin ülkemizde hegemonya kurması veya 3. Dünya savaşının patlak vermesi tayin edici öneme sahip iki değişikliktir.

Sosyal-faşist gelişmeyi görmezden gelmek, küçümsemek, onların iktidarı ele geçirmek için faşistlerle dalaştığını kavramamak sosyal-faşizme karşı mücadelenin önemini anlamamak, en basit deyimle, kitleleri onların kuyruğuna takmaya hizmet eder.

AVRUPA EMPERYALİSTLERİNİN İŞBİRLİKÇİLERİNİN "ÇOK YÖNLÜ" SİYASETİ, FAŞİZME, SOSYAL-FAŞİZME VE İKİ SÜPER DEVLETE BOYUN EĞMEKTİR !

Avrupa emperyalizmine bağlı hakim sınıf kesimlerinin siyasi temsilcisi olan CHP'nin faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı genel tavrı uzlaşmadır. CHP tüm hesaplarını önümüzdeki seçimleri kazanmak üzerine kurmakta ve kitleleri kendi oy deposu olarak görmektedir. CHP kitleleri kendi peşinde sürüklemek için, çeşitli milliyetlerden halkımızın mücadelesini destekler görünmekte, kontrolünde ve belli sınırlar içinde tutmaya çalışmaktadır. Şartlara bağlı olarak bazan da faşizme ve sosyal-faşizme karşı tavır almaktadır. Fakat genel tavrı yukarda söylediğimiz gibi uzlaşmadır. CHP yönetici kliği son zamanlarda artan faşist teröre göz yummakta, sosyal-faşistlerle ağız birliği halinde halka uslu durmayı tavsiye etmektedir. Halkın bilenen öfke ve kinini söndürmeye gayret etmektedir. Sahte vaadlerle halkı avutmaya çalışmaktadır.

CHP içinde orta burjuvazide önemli bir güç olarak yer almaktadır. Merkez yönetimini elde tutan Avrupa emperyalizminin işbirlikçisi klik ile, parti içindeki yurtsever, demokrat muhalefet arasındaki mücadele bazan sertleşerek, bazan durularak devam etmektedir.

Avrupa emperyalistlerinin ülkemiz üzerindeki hegemonya mücadelesinde iki süper devletle boy ölçüşemeyecek durumda olması, ülkemizde iktidar mücadelesinin faşistler ve sosyal-faşistler arasında cereyan etmesi, iktidar mücadelesinde CHP'nin tali bir güç olmasını beraberinde getiriyor. CHP hükümetinin işbaşına gelme imkanının olmasına rağmen, mevcut uluslararası ve iç şartlarda Avrupa emperyalistlerinin ülkemizde hegemonya kurmaları beklenemez ve Avrupa emperyalizminin işbirlikçilerinin ve onların siyasi temsilcisi CHP'nin devlet mekanizmasını denetimine alarak iktidar olma imkanı yok denecek kadar azdır.

"Çok yönlü" adı altında iki süper devletle uzlaşıcı bir siyaset izleyen CHP, bundan vazgeçip faşizme, sosyal-faşizme karşı tavır almadığı ve 3. Dünya ülkelerine yönelmediği taktirde iki süper devletten birine yönelmek zorunda kalacaktır. Ecevit'in son dış gezileri, dış ilişkilerde iki süper devlete yönelme yolunda atılan adımlar niteliğindedir.

Son kurultayda alınan bir kararla CHP'nin Sosyalist Enternasyonal'e katılması, Avrupa emperyalistlerine bağlılığının bir göstergesi olmuştur. Sosyalist Enternasyonal'in belkemiğini Avrupa sosyal-demokrasisi oluşturmaktadır. Sosyalist Enternasyonal partileri esas olarak Avrupa mali-sermayesine bağlıdır. Bu gerici, karşı-devrimci örgüt, emperyalist burjuvazinin, proletaryanın ve halkın mücadelesini bastırmak için kullandığı önemli bir siyasi ve ideolojik araçtır. Sosyalist Enternasyonal üyesi partiler Marksizm-Leninizme, proleter devrime olan düşmanlıklarını açıkça söylemekte, göstermektedirler. Saflarında CHP gibi, bazı 3 Dünya ülkelerinin partileri yeralan Sosyalist Enternasyonal, iki süper devletle rekabet içinde kaybettiği mevzileri kazanmaya çalışan Avrupa emperyalistlerinin menfaatlerini savunmaktadır.

MERKEZİ GÖREV, FAŞİZME VE SOSYAL-FAŞİZME KARŞI HALK DEMOKRASİSİ MÜCADELESİDİR !

Milli Demokratik Halk Devrimi süreci içinde kendi özel çelişkisini -süreci ifade eden temel çelişkileri- taşımaktadır. Bu onu diğer süreçlerden ayıran özel niteliği oluşturur. Ancak bir sürecin temel çelişkilerini ve sürecin niteliğini tespit etmek yeterli değildir. Ayrıca bu süreç içinde varılan her gelişim aşamasındaki baş çelişkiyi ve niteliği de incelemek ve tespit etmek gerekir. Milli Demokratik Halk Devrimi süreci bir bütün teşkil etmesine rağmen, varılan her gelişim aşaması (ara aşamalar) farklı nitelikleri meydana getirir. Bu sebeple Milli Demokratik Halk Devrimi süreci içinde her ara aşamanın niteliğini ve buna bağlı olarak sürecin tümünü etkileyen ve tayin eden baş çelişkiyi; temel çelişkilerin aldığı şekli ve hangisinin ön plana çıktığını incelemek zorundayız. Bunu yapmazsak, Milli Demokratik Halk Devrimi sürecini ifade eden temel çelişkileri birbirine karıştırır, farklı nitelikteki çelişkileri bir çelişkiymiş gibi yoğurur, sürecin farklı ara aşamalarındaki farklı niteliği anlıyamayız. Ve farklı nitelikteki çelişkilerin

karması eklektik bir kalıp yaratırız. Halkın Yolu'nun çelişkiler anlayışı ve tespiti buna tipik bir örnektir. Halkın Yolu, iç savaşın gelişip hakim sınıfların iktidarını tehdit eder hale geldiği, emperyalistlerin ordularını göndererek veya dolaylı yollardan yardım ederek hakimiyetini ayakta tutmaya çalıştığı vb. özel şartlarda ortaya çıkabilecek durumu genelleştirerek, eklektik çelişkiler anlayışının temeline oturtmaya çabalıyor. Mao Zedung'un belli şartlara dayandırdığı bir olguyu, mevcut somut şartları tahlile gerek duymadan evrenselleştiriveriyor. Halkın Yolu belli şartlarda ortaya çıkabilecek bir olguyu, meselenin esası yerine koyuyor, olgulardan kalkarak özü kavrayamıyor. Halkın Yolu'nun eklektizmi bu doğmatik anlayışın ürünüdür.

Ama biz böyle yapmamalıyız. Bir şeyi, bir süreci incelerken, onun içindeki çelişkilerin tümünü tek tek ele almalı, hepsinin özelliğini ve her birinin iki yönünün kendi özelliğini incelemeliyiz. Çelişkilerin tümünü toptan ele almak yanlış olduğu kadar olanaksızdır da. Somut şartların somut tahlilinin Marksizmin yaşayan ruhu olması buradan gelir.

Milli Demokratik Halk Devrimi'nin sürecini ifade eden temel çelişkiler, süreç tamamlanmadan çözülemez. Fakat sürecin her gelişim aşamasında, temel çelişkiler o aşamaya uygun olarak biçimlenir ve biri ön plana geçerek süreci belirler. Milli Demokratik Halk Devrimi sürecindeki temel çelişkiler ne birbirine eşitmiş gibi, ne de birbirine karıştırılıp tek bir çelişkiymiş gibi ele alınabilir. Her ara aşamanın niteliğini; temel çelişkilerin o aşamada aldığı şekli ve ön plana çıkıp, süreci belirleyen çelişkileri çözmede tayin edici olan baş çelişkiyi tespit edemezsek mücadelede başarısızlığa uğramamız kaçınılmaz olur.

Uluslararası ve iç şartlar ülkemizdeki temel çelişkileri belli noktalarda odaklaştırarak keskinleştirmektedir. Faşist diktatörlüğün gerileyişi, buna karşılık sosyal-faşizmin gelişme içinde oluşu ve iktidar mücadelesi vermesi, uluslararası planda iki süper devletin hakimiyet kavgasının kızışması, bunun ülkemiz üzerinde de cereyan etmesi, ayrıca 3. Dünya savaşı tehlikesinin artışı ve faşistlerle, sosyal-faşistlerin savaş kaynağı iki süper devletin en pervasız uşakları oluşu, komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfı ile çeşitli milliyetlerden halk yığınları arasındaki çelişkinin, faşizm ve sosyal-faşizm ile çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki çelişki biçiminde somutlaşmasına yol açmaktadır.

Komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfı ile çeşitli milliyetlerden halk yığınları arasındaki çelişki, bu sınıfların iki süper devlete bağlı en gerici, en şöven, en işbirlikçi kesimleriyle; faşizm ve sosyal-faşizm ile çeşitli milliyetlerden halk yığınları arasındaki çelişki biçimine bürünerek özellikle keskinleşmiş ve ön plana geçmiştir.

ABD emperyalizminin gerileyişi, Rus sosyal-emperyalizminin yükselen ve pazarların yeniden paylaşılmasını talep eden bir emperyalist güç olması, ülkemizde iktidar mücadelesinin faşistler ve sosyal-faşistler arasında cereyan etmesi, uluslararası planda iki süper devletin hegemonya mücadelesinin savaş tehlikesini artırması ve diğer emperyalist ülkelerle (2. Dünya ülkeleri) iki süper devlet arasındaki çelişkinin keskinleşme istidatı göstermesi, emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki diğer temel çelişkinin bugünkü şartlarda yerini iki süper devlet; ABD emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmi ile çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki çelişkiye terketmesini ve bu çelişkide somut ifadesini bulmasını beraberinde getirmektedir. Diğer emperyalist devletlerle olan çelişki tali plana düşmüştür.

Uluslararası ve iç durum temel çelişkileri bu şekilde biçimlendirirken, Türkiye'nin uluslararası ve ülke içindeki sınıf ilişkilerinde bu gelişme değişiklikler ortaya çıkmaktadır.

Baş çelişki, toplumsal gelişmenin muhtevasını ifade eden objektif sürecin -ki bu süreci belirleyen temel çelişkilerdir - vardığı aşamada, varlığı ve gelişimiyle bu objektif sürecin gelişimini etkileyen veya tayin eden çelişkidir. Baş çelişki, varılan gelişim aşamasındaki merkezi hedefleri, yani baş düşmanları ve sınıfların mevzilenmesini; devrim stratejisini belirler.

Milli Demokratik Halk Devrimi aşamasının temel çelişkilerini sürecin çeşitli ara aşamalarında bir ve eşitmiş gibi ele alamayız. Sürecin her aşamasında, objektif şartların biçimlendirdiği temel çelişkilerden biri baş ve belirleyici olandır. Ve bu, niteliği belirler. Devrimin milli ve demokratik yönünün diyalektik bütünlüğünü ifade eder.

Bugün ülkemizde baş çelişki, faşizm ve sosyal-faşizm ile çeşitli milliyetlerden halk yığınları arasındaki çelişkidir. Tüm diğer çelişkilerle birlikte iki süper devletle çeşitli milliyetlerden halkımız arasındaki çelişkiyi de etkileyen bu çelişki devrim sürecinin gelişmesini tayin etmektedir. Bu, bugünkü aşamada halk demokrasi mücadelesinin esas ve belirleyici olduğunu gösterir. Halk demokrasi mücadelesinin faşizm ve sosyal-faşizme karşı mücadelede; faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi önleme mücadelesinde somutlaştığını gösterir.

Bugün ülkemizde faşizme ve sosyal-faşizme karşı halk demokrasisi mücadelesinin ön planda oluşu, iki süper devlete karşı milli bağımsızlık mücadelesinin bu mücadeleye tabî kılınmasını beraberinde getirmektedir. Faşizm ve sosyal-faşizme karşı demokratik nitelikteki sınıf mücadelesi içinde, iki süper devlete karşı milli bağımsızlık mücadelesi demokratik mücadele biçimini almaktadır. Çünkü faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelenin talepleri, iki süper devlete karşı mücadelenin çıkış noktasını oluşturmaktadır. Faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele, iki süper devlete karşı mücadeleden ayrılmaz. Faşizme ve sosyal-faşizme karşı halk demokrasisi mücadelesini esas almak, devrimin milli ve demokratik yönlerinin bütünlüğünü zedelemediği gibi, objektif şartların bu bütünlüğü biçimlendirişinin zorunlu sonucudur. Bunu anlıyamazsak "1970'lerde emperyalizmi kavramak" adı altında temel çelişkileri birbirine karıştırarak her derde deva eklektik bir formül icat ederiz. "Mekanizme düşmemek" uğruna yaratılan böylesi formüller düşmanı yere çalıp, zafere ilerlememiz için kavramamız gereken halkayı gözlerden saklar, bulandırır.

Milli çelişkiyi baş çelişki ve milli bağımsızlık mücadelesini merkezi görev olarak alan Aydınlık oportünistlerinin çizgisi, hakim sınıflarla uzlaşma çizgisidir. Aslında onlar milli bağımsızlığı bir devrim meselesi olarak görmüyorlar. Milli bağımsızlıktan anladıkları hakim sınıfların devlet bağımsızlığıdır. Onlar, merkezi görev "milli bağımsızlık" derken, hakim sınıfların devlet bağımsızlığını korumayı esas alıyorlar.

Aydınlık oportünistleri, tüm görevlerini "milli demokratik devrim hedefini gözeterek" yerine getireceklerini söylüyorlar. Ancak bunu söylemekle iş bitmediği gibi, meselenin esası, kavranacak halkanın ne olduğudur? Milli bağımsızlık mı, yoksa halk demokrasisi mi olduğudur. Bağımsızlık halkasını kavrıyorsak demokrasi mücadelesini ona tabi kılmalıyız. Yok eğer demokrasi halkasını kavrıyorsak bağımsızlık mücadelesini ona tabi ele almalıyız. Aydınlık oportünistleri, milli bağımsızlık halkasını kavramak gerektiğini söylüyorlar, faşizme ve sosyal-faşizme karşı halk demokrasisi mücadelesinin esas alınması gerektiği gerçeğini ters yüz eden sınıf işbirliği siyasetlerini gizlemek için sözde, toprak devriminden de taviz vermeyeceklerini belirtiyorlar. Ve böylece esas olmayanın, esas olana tabi olması gerektiği gerçeğini inkar ediyorlar. Düalizmlerini Marksizm diye yutturmaya çalışıyorlar.

Ancak Aydınlık oportünistleri, milli çelişkiyi baş çelişki, milli bağımsızlığı merkezi görev tespit etmelerine rağmen, neden toprak devriminden taviz vermelerinin sözkonusu olmadığını açıklıyamıyorlar. Milli çelişki baş çelişki olmasına rağmen demokratik devrim görevlerinin nasıl hiç değişmeden gündemde kaldığını, toprak devrimini hiç taviz vermeden milli bağımsızlık mücadelesine nasıl tabi kıldıklarını izah edemiyorlar.

Aydınlık oportünistleri, bugün milli bağımsızlık ve savaşa karşı mücadele ve hazırlık görevini, faşizme ve sosyal-faşizme karşı demokratik halk iktidarı mücadelesinin yani devrim mücadelesinin bir parçası olarak ele almıyorlar. Onların görünüşte yaldızlı, ama aslında anti-Marksist, düalist tezleri devrimci değil, reformcu siyaset izlediklerinin göstergesidir.

Halkın Kurtuluşu'nun çelişkiler anlayışı berrak değildir. Halkın Kurtuluşu ülkemizin yapısı hakkındaki görüşlerini, ülkemizdeki temel çelişkilerin ne olduğunu açık olarak ortaya koymamıştır. Dolayısıyla baş çelişki tespiti de berrak değildir. Halkın Kurtuluşu'nun "yerli gericilikle halkımız arasındaki çelişki baş çelişkidir" tespiti birşey ifade etmeyen muğlak bir tespittir. Yerli gericilikle anlatılmak istenen nedir? Yerli gericilik içinde birçok unsuru barındıran bir kavramdır. Baş çelişkiyse daha somut bir siyasi kavramdır. Kitlelere yol gösterecek bir siyaset, somut ve berrak olmalıdır. Kitlelere yol göstermek istiyorsak berrak siyasetler ortaya koymalıyız. Her tarafa çekilebilecek tepsitler ve berrak olmayan siyasetler kafaları karıştırır, kitleleri kendiliğindenciliğe terkeder ve mücadeleyi zayıflatır.

Halkın Kurtuluşu'nun "faşizme ölüm, halka hürriyet" sloganında ifadesini bulan siyaseti, bugünkü şartlarda yanlış bir siyasettir. "Faşizme ölüm, halka hürriyet" sloganı eksik ve dolayısıyla yanlıştır. Bu slogan faşizm ile halkımız arasındaki çelişkiyi baş çelişki tespit eden anlayışın ürünüdür. Sosyal-faşist gelişmeyi gözardı etmekte, sosyal-faşizme karşı mücadeleyi merkezi görev olarak ele almamaktadır. Sosyal-faşizmi merkezi hedef görmeyen bir anlayış, pratikte onunla ittifaka yönelmek zorundadır. Bu nedenle "Faşizme ölüm, halka hürriyet" sloganı revizyonizmle uzlaşan bir çizgiyi ifade etmektedir. Mevcut şartlarda halkın hürriyete kavuşması, sadece faşizmin değil, aynı zamanda sosyal-faşizmin de "ölmesiyle" gerçekleşebilir. Faşist diktatörlüğü yıkma ve sosyal-faşist gelişmeyi önleme mücadelesi, iktidar mücadelesidir; demokratik halk iktidarını kurma mücadelesidir. Özü toprak devrimi olan bu mücadele faşizmin ve sosyal-faşizmin sınıf temelini oluşturan komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfının ve uluslararası dayanağı emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin tasfiyesi mücadelesidir.

Bu nedenle bugünkü şiarımız "faşizme, sosyal-faşizme ölüm, halka hürriyet" olmalıdır.

BAŞ DÜŞMAN FAŞİZM ,SOSYAL-FAŞİZM VE İKİ SÜPER DEVLETTİR !

Baş düşman, toplumsal ve milli gelişmenin muhtevasındaki objektif süreç içinde varılan bir gelişim aşamasında, gelişmeyi köstekleyen, devrimin karşısındaki en büyük engeli teşkil eden ve o aşamada esas darbenin indirileceği merkezi hedeflerdir. Baş çelişki tespitinin belirlediği baş düşmanlar, devrimin varılan aşamasındaki, "şu andaki" hedefleridir. Baş çelişki kavramı ile baş düşman kavramı birbirine bağlı olmasına rağmen, aynı şey değildir. Baş düşman, baş çelişki tarafından belirlenen ve bu temelde yükselen stratejik hedeflerdir. Devrim sürecini ifade eden temel çelişkilerin karşıdevrim yönünün, varılan gelişim aşamasında biçimlenmesinin ifadesidir. Başka bir deyişle içinde bulunulan her ara aşamada, bu aşamanın objektif şartlarının biçimlendirdiği temel çelişkilerin karşı-devrim yönünün somut ifadesidir.

Baş çelişki, baş düşmanlara karşı mücadelede kavranacak halkayı, bu mücadelenin hangi temelde yürütüleceğini ortaya koyar. Baş çelişki toplumun temel çelişkileri aynı kalırken, içinde bulunulan bir aşamada, bu aşamanın objektif şartlarının şekillendirdiği temel çelişkilerden ön plana çıkan, sürecin gelişimini tayin eden çelişkidir. Baş düşmanla, baş çelişki arasındaki ilişki kısaca böyledir.

Bugünkü şartlarda ülkemizde devrimin önündeki en büyük engeller faşizm, sosyal-faşizm ve iki süper devlettir. Bu güçler, bu andaki merkezi hedeflerdir, yani baş düşmanlardır. Bu tespit, baş çelişki tespitinden çıkmakta, baş çelişkinin düşman yönünü bir bütün olarak; uluslararası destekleriyle birlikte ifade etmektedir. Baş düşman tespiti, bugünkü uluslararası ve iç şartlara göre biçimlenmiş temel çelişkilerin düşman yönünü ortaya koymaktadır.

Bazıları, baş düşmana karşı yalnızca en üst mücadele biçimi uygulanacağını, bu nedenle de faşizmi, sosyal-faşizmi ve iki süper devleti baş düşman tespit edemiyeceğimizi ileri sürüyorlar. Tufan yayınlarından "DGM ve Ege Meselesi Üzerine" adlı broşürde;

> "...iki süper devlet ve işbirlikçilerini baş düşman gören anlayışa şunu sormak gerekir: Madem ki Sovyet sosyal-emperyalizmi ve uşakları sosyal-faşistler baş düşman ise bunlara karşı da şiddet uygulamak zorundasınız, bunu neden yapmıyorsunuz da, onları teşhir etmeyi düşünüyorsunuz?.... Bu devrimcilerin baş düşmana karşı mücadele anlayışıyla çelişmez mi?" (s.23-24) diye yazıyor.

Broşürün yazarı, baş düşmana şiddet uygulanmazsa onun baş düşman olamıyacağını sanıyor. Oysa nasıl ki baş düşman tespiti uluslararası ve iç durumun tahliline dayanmak zorundaysa, uygulanacak mücadele biçiminin tespiti de somut şartların tahliline dayanmak zorundadır. Hangi mücadele biçiminin uygulanacağını objektif şartların etraflı tahliline dayanarak tespit etmeliyiz. Kitlelerin durumuna uygun olmıyan mücadele biçiminin uygulanması düşmana değil, devrime zarar verir. Yazarın mekanik kavrayışı, mücadele biçiminin tespitini objektif şartlara değil, istek ve arzuya bağlıyor. Baş düşmana en fazla darbe vurma mücadele biçimi her şart altında şiddet değildir. Objektif şartların uygun mücadele biçimidir. Bu kavranmadığında, kitlelerden kopup, maceracı bir şekilde ilerleyip yenilgiye uğramak kaçınılmaz olur. Bu konuda geçmişten alacağımız çok ders vardır.

Yazarın anlayışının kofluğunu gösterecek birçok örnek vardır. İşte bir tanesi:

De.sa.15'de

İŞÇİ SINIFI, SOSYAL-FAŞİST SEND

Maden-İş'de Sadece Sosyal-Faşistler İçin Demokrasi Vardır

Maden-İş yönetimine hakim olan sosyal-faşist klik işçi sınıfının mücadelesini bastırmaya çalışmakta, işçi sınıfına karşı patronlarla işbirliği yapmaktadır. İşçi sınıfının gelişen mücadelesini bastırabilmek için her türlü oyuna başvuran sosyal-faşistler, bir yandan da yurdumuzu Rus sosyal-emperyalizminin sömürgesi haline getirmek ve sosyal-faşist diktatörlüklerini kurmaktan ibaret olan amaçlarına varabilmek için, devrimci görünmeye çalışıyor, sahtekarca sözler sarfediyorlar. Sosyal-faşistlerin suratlarına taktıkları maske her gün daha fazla düşmekte, iğrenç suratları açığa çıkmaktadır. Sosyal-faşist sendika ağaları oyunlarının bir bölümünü de Maden-İş Istanbul 4. Bölge'de oynamışlardır. Sosyal-faşistleri daha yakından tanıyabilmek için, onların 4. Bölge'de oynadıkları oyunların bir kısmını öğrenmek yararlı olacaktır.

Sosyal-faşist sendika ağaları, her yerde olduğu gibi 4. Bölge'de de grev yapan işçilere, devrimci derneklerden gelen kimseleri grev yerine sokmama talimatı veriyorlar. Daha önce greve giden Ege Sanayi İşçilerine de aynı şeyleri söylemiş ve devrimcilerin gelmesini engellemişlerdir. Ege Sanayi işçilerinin eğitim talepleri, sosyal-faşistler tarafından "uzmanlar gelecek" sözleriyle atlatılmıştır.

Maden-İş 4. Bölge fabrika temsilcileri toplantısında bir temsilci ileri işçilerin ve temsilcilerin görevlendirilerek, somut meseleleri anlatmalarını verecekleri seminerlerle işçileri aydınlatmalarını istedi. Bunun yararlarını, DİSK'in seminerlerinden daha sistemli ve faydalı olacağını, fabrikalar arası dayanışmayı güçlendireceğini anlattı. Kendi sosyal-faşist eğitimlerinin yerini devrimci bir eğitimin almasından korkan 4. Bölge başkanı sosyal-faşist Halit Erdem hemen buna karşı çıktı. Devrimci temsilcinin önerisi tüm temsilcilerce benimsenince demagojiye baş vurdu. "Arkadaş doğru söylüyor ama, işçi sınıfının içinden çıkmış kendisini işçi sınıfına adamış, işçi sınıfının öncüleri olan, DİSK'in seminercilerini karalıyor" dedi. Halit Erdem'in ve diğer sosyal-faşistlerin her zaman yaptıkları budur. Onlar ileri bir görüş veya öneri geldiğinde önce bunun bireycilik olduğunu sonra da bir kulp takarak ters akımlardan kaynaklandığını, devrimcilerin faşistler kadar tehlikeli olduğunu söylerler. İşler kötüye gidebileceğinden, işçilere söz hakkı vermez, "tamam konuşma", "ne söyleyeceğini biliyorum", "kişisel tartışmalara mahal vermiyelim" gibi sözler sarfeder, toplantının bittiğini ilan ederler. Böylece devrimci fikirleri boğmaya çalışır, ustaca geçiştirirler.

Grev ve direnişlere büyük bir ilgisizlik gösteren sosyal-faşistler, bu hareketlerin kendiliğinden dağılma veya pasifleşme durumu yoksa, ellerindeki çeşitli imkanları ve yardımları kullanarak işçilerin direnişini kontrolleri altına alarak pasifleştirmeye çalışırlar. Elka grevi bunun açık bir örneğidir. Bu grevi yöneten ASİS Sendikası DİSK teki sendika ağalarına muhalefet ediyor; işçilerin toplu sözleşme görüşmelerine katılmalarını istiyor; işyeri disiplin kurulunda işçilerin çoğunluk sağlamasını, böylece patronun keyfi işten çıkartmalarını önlemeyi amaçlıyor; sendika yönetiminde işçilerin ağırlık kazanmasını istiyordu. Bunun yanında grev devrimcilere açık tutuluyor; düzenli eğitim yapılıyor; ASİS yöneticileri grev yerinde kalıyor, işçilere moral veriyor, onlarla aynı hayatı paylaşıyorlardı. Bütün bunlar sosyal-faşistlere ve sendika ağalarına ters geliyor, onları korkutuyordü. Onlar büyük bir işyeri olan Elka mücadelesinin başarıya ulaşmasından, bu grevdeki devrimci isteklerin ve çalışmanın yayılarak kendilerini tehdit etmesinden korkuyorlardı. Bu yüzden grevi desteklemediler. ASİS 'in maddi imkanlarının zayıf olduğunu biliyorlar; açlık ve çaresizlik dolayısıyla işçileri pençelerine düşürmeyi hesaplıyorlardı. İşçiler uzun süre mücadele ettiler; ancak sonunda DİSK'e taviz vermek zorunda kaldılar. Grevin kontrolunu ele geçiren DİSK yönetimi, işçileri oyaladı, potansiyeli düşürdü, nihayet grevi kırdı. Sosyal-faşist sendika ağaları amaçlarına böylece ulaştılar.

DGM'lerle ilgili olarak yapılan ve sendika ağalarının "genel yas" adını verdikleri genel direnişte, sosyal-faşistlerin ihaneti daha açık bir şekilde ortaya çıktı. Geniş işçi kitleleri sosyal-faşist ihanete tanık oldu. Genel direniş öncesinde temsilciler kurulunda her zaman yaptıkları gibi, çeşitli taktikler uygulayarak kendi planlarını karar olarak kabul ettirdiler. Adı karar olan planlarını uygulamaya sokacak emirleri beklemek üzere temsilcileri fabrikalara gönderdiler. Bölgelerden gelen öneriler, "böyle durumlarda merkezi yan ağır basar, merkezin emirlerine uyulur" bahanesiyle dikkate almadılar. Sosyal-faşistler sürekli olarak "kimse kendi başına hareket etmeyecek", "yapılacak işleri temsilciler bilecek", "telefon etmek yasak", "bir kişi haberleşme ve talimat iletimini sağlayacak" gibi yasaklar ve sınırlamalar koyuyorlardı.

FAŞİST VE SOSYAL-FASİŞT SENDİKA AĞALIĞINI YIKALIM !

Bu yasak ve sınırlamaları direnişin başarısı için değil; tam tersine işçilerin harekete geçerek sosyal-faşist kontrolu kırmasını, devrimci bir tarzda ilerilere atılmasını önlemek için koyuyorlardı. Bu yüzden bu yasak ve sınırlamalar gerici, hareketi frenleyen tedbirlerdi.

Genel direniş başladıktan 3 gün sonra yürüyüş yapılacağını, yürüyüşe hiç bir yabancının (yani devrimcilerin) sokulmayacağını, çıkacak her olaydan ve disiplinsizlikten baştaki görevlilerin sorumlu olacağını söylediler. Her toplantıda, şu kuruluşlar katılacak, sosyal-demokrat sendikalar, Yol-İş katılacak gibi şeyler söylüyorlar; MC düşünceye kadar direnişe devam edilecek diyorlardı.

Genel direniş başlayınca, palavralar açığa çıkmaya başladı. "MC düşünceye kadar direniş" sloganı terk edildi. 2.ci gün yürüyüşün yapılmayacağı söylendi. Hareketin devrimci bir gelişme göstererek kendilerini aşacağından korkan sendika ağaları, yürüyüşü iptal ettiler. Yürüyüş yerine, her fabrikadan bir arabanın bölgenin önünden kalkacağı ve arabalardan kimsenin inmemesi gerektiği talimatıyla gelen Taksim'e siyah çelenk bırakıp aynı şekilde dönme şeklindeki "sözde" "eylem" tezgahladı. Sosyal-faşistler fabrikalarda dağıtılabilecek hiç bir yazı ve bildiri almak yasak, "fabrikanın dışına çıkılmayacak" gibi bir sürü gerici yasak koydular. Direnişin 6. gününde sosyal-faşist bölge başkanı fabrikaları gezerek "tamam, halloldu; işbaşı yapın" derken tutuklamalar başlamıştı. Sosyal-faşistler tutuklanan işçiler için bir yandan hiç bir şey yapmazken, diğer yandan "kendi hataları, gitmemeleri gerekirdi" gibi sözler sarfediyorlardı

Direnişin sona ermesinden 2 gün sonra toplu işten çıkartmalar başladı. İşten atılan işçiler bölgede toplandıklarında; "DGM'lerin çıkmasını engellemeyi başardık","böyle savaşlarda mutlaka kayıp verilir", "bir tek kişi bile kalsa mücadele devam edecek ve hepiniz işe geri alınacaksınız" palavraları attılar. Bu durum bir hafta sürdü. Mücadeleyi nasıl verdikleri üzerine palavralar atıyorlar; fabrikadaki işçilere kesilen yevmiyelerin kesin olarak alınacağını söylüyorlardı. Atılan işçiler sürekli fabrikalarına gönderiliyor, arkadaşlarına sözde "başarı" anlattırılıyordu.

Bölge'de atılan işçiler toplanıyor, sabahtan akşama kadar isim yoklamaları yapılıyor, hep aynı şeyler anlatılıyordu. İşten atılan işçiler yapılan hareketin pasif olduğunu söyleyerek eleştirdiklerinde; "savaş hep ileri olmaz" diyorlar, Lenin'den örnek vererek "zamanında geri çekilmesini bilmeli, tekrar sıçrama yapmalıyız" diyorlardı. Kendi gerici tutumlarını gizlemek için Yüce Lenin'in adını kullanmaktan çekinmiyorlardı. Getirilen her eleştiriyi bastırıyor, ustaca demagojiyle eleştirilerden sıyrılıyorlardı. Daha önce "pişman değiliz, dün burada 6 kişiydik bugün 196 kişiyiz, hepimiz, işçi sınıfı için çalışacağız, daha güçlüyüz" dedikleri halde, işçilerin bölgede bulunmasından rahatsız oldular ve "haftada iki defa toplantı yapalım, gelip burada boşuna zaman geçirmeyin" diyerek işçileri başlarından uzaklaştırdılar.

Daha sonra ise her fabrikanın işçisiyle ayrı ayrı görüşüp, şartlara göre hareket edeceklerini söylediler. Böylece işçileri parça parça karşılarına alarak, toplantılardaki güçlü karşı çıkışları engellemeyi, birliği dağıtmayı amaçlıyorlardı. Buna karşı çıkan işçilere ise "maocu bozguncu" diye saldırıyorlardı.

Sosyal-faşistler toplantılarda daha önceden hazırladıkları adamlarına sorular sorarak veya sordurarak, meseleyi saptırdılar; dikkatleri tek tek fabrikaların ayrıntılı sorunlarına çekerek genel sorunların ortaya çıkmasını önlediler. Her şeyi işçilere açıklamıyorlar; özel toplantılar düzenledikleri adamlarından işçilerin neler yaptıkları, devrimci faaliyette bulunup bulunmadıkları hakkında bilgi alıyorlardı. Adamlarına işçileri izleme görevi vermişlerdi.

Daha önce işçilerin normal maaşlarından 300-400 lira az alacakları vaadinde bulundukları halde; ilk ay maaşların %40'ını ödediler. Bundan sonra DİSK grev fonunu yükseltme meselesini gündeme getirdiler. Her zaman olduğu gibi her şey önceden hazırlanmıştı. Nabız yoklamak amacıyla yeni fabrika temsilcilerini toplayarak DİSK grev fonunu yükseltme önerisini getirdiler. 100 kadar temsilciden 4 kişi dışında tüm temsilciler grev fonunun yükseltilmesine karşı çıktılar. Buna rağmen temsilciler kurulunda meseleyi oldu bittiye getirerek fonu yükselttiler. Burada da "herkese söz verilmez" diyerek, devrimci işçileri konuşturmadılar; kendi adamlarını konuşturarak "demokrasi", "tabanın söz ve karar sahibi olması" gibi sahte sözlerinin gerçek anlamını gösterdiler. Maden-İş'te sadece sosyal-faşistler için demokrasi vardır; işçilere demokrasinin zerresi bile uygulanmaz. Grev fonunun yükseltilmesini tepki dolayısıyla hemen uygulayamadılar. Ortalık biraz durulup toplu sözleşmeler yapılınca nasıl olsa uygulayacaklardır. Böyle "demokratik" karara kim karşı çıkabilir?

İşten atılan işçiler önceleri haftada iki kez yapılan toplantılara sabahtan katılıyorlardı. Kısa sürede görev verilerek işçileri dağıtan sosyal-faşistler bir daha ortada görünmüyorlardı. Sendikaya bir meseleyi çözmek için gidildiğinde, bir odacı bir sekreter veya "ben bilmem" diyen kişiler bırakarak, işçilerden kaçıyorlardı. İşten atılan işçilerin toplantısı önce haftada bire düşürüldü. Daha sonra toplantıların yapılmayacağı ilan edildi. Böylece sosyal-faşistler kendileri için zararlı gördükleri bilinçli bir kitleyi dağıtmayı başardılar.

Bugün sosyal-faşistler "DGM'yi ezdik; yaşasın DİSK" diye çığlıklar atıyorlar. Oysa bu hareketi başından itibaren çıkmaza sürükleyen ve aslında işçi hareketini ezen kendileridir.

İşçi sınıfı sosyal-faşistleri bu olaylar sonrasında daha fazla tanımıştır. Sosyal-faşistler de diğer gericiler gibi, hakettikleri yere; tarihin çöplüğüne atılacaklardır.

MADEN-İŞ 4. BÖLGEDEN
DEVRİMCİ BİR İŞÇİ

NDİKA AĞALIĞINI YIKACAKTIR !

BASIN-İŞ YÖNETİCİLERİ SOSYAL-EMPERYALİZMİN UŞAKLARIDIR !

Bizler, "Ajans Türk" matbaası devrimci işçileriyiz.

Bundan birkaç yıl önce sendikalaşmak için iki defa girişimde bulunduk, ikis nde de öncülüğü kısım şef - i üstlendi sonunda da patron şefleri küçük ücret ve vaadlerle kandırılıp sendikalaşma girişimlerimizi kırdı. Böylece patron baskılarını iyice arttırdı. İşçi kardeşlerimiz arasında küçük ücret farkları ile, ayrıca bizlerle tek tek konuşarak, vaadlerde bulunarak, birliğimizi parçalayıp, bir somun ekmeği bir kerede yiyemeyeceği için, onu lokmalara bölüp öylece bitirmeye gayret etti. Sonunda öyle oldu ki, çırak diye işe aldığı ve her işi yaptırdığı işçileri 400TL gibi gülünç ücretle çalıştırdı. Ama ücret bodrolarına, o zamanki asgari ücret olan 1.200Tl sına imza attırdı. Ücretlerimizden her ay muhtelif bahanelerle kesinti yaptı. Aramıza ajanlarını yerleştirmeye çalıştı. Sonunda baskılar dayanılmaz oldu. Bizler tekrar sendikalaşmanın gereğini duyduk. Çünkü ancak patrona karşı birlik olursak, mücadele edebileceğimizi kavradık. Ama bu sefer örgütlenmeye tabandan başladık, kısım şeflerini ve güvenilmez olanları haberdar etmedik. 1 ay içinde işçinin %85 i gizlice sendikaya kayıt oldu. DİSK'e bağlı Basın-İş sözleşme için işyerine gelince patron kalp krizi geçirdi. Sendikanın devrimci olduğuna inandığımızdan "birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için"sözüne kanıp mücadeleyi sendikaya devrettik . Fakat patron, hemen ilerici devrimci önder arkadaşlarımızdan birini işten atınca, sendika hiçbir şey yapmadı. Bir sürü laf geveledi ama bizim atılan arkadaşımız için direnişe geçmemize mani oldu, hakkının alınacağı vaadinde bulundu. Ardından işçi temsilcimizde patron kapı dışı edince, sendikanın harekete geçeceğini zannettik,ama nafile. Sendika mahkeme açacağını söyledi. Ama bize ilk

günlerde, "burjuvanın mahkemeleri kanunları bizim hakkımızı aramaz, bizim silahımız direniş ve grevdir." derken, şimdi o kanunlara gene kendi sığındı. Ardından 16 işçi daha atıldı. Çünkü patron da sendikada mücadeleci işçilerin kendileri için tehlikeli olduğunu biliyor. Bu yüzden sendika işçileri kandırarak küçük, zararsız bir direniş yaptı ve sonra bundan da vazgeçti. Bizler sendikanın revizyonist olduğunu geç öğrendik. Sendika yöneticileri, ABD emperyalizmi ile dünyayı paylaşma mücadelesine giren saldırgan Sovyet sosyal-emperyalizminin Türkiye'deki uşaklarıdır. Onlar suratlarına sahte devrimci maskesini geçirmiş,işçi haklarını alacağını söylüyor, ama işçileri sürü haline getirmek istiyor. Biz işçilerde, sendikamıza kendimiz sahip olup onu devrimci bir sendika haline getirerek mücadele edebileceğimizi anlıyoruz. Sendikaya defalarca gidip patronun oyunlarını anlattık ama, revizyonist sendika vaadlerle bizi uyuttu ve hatta sendikadan atmakla tehdit dahi etti. Onlar sadece bizden aidat istiyorlar, Bizler devrimci eğitim istedik ama, yaptırmadılar. Sıkıştırınca sözde bir eğitim yaptılar. Bizler sendikanın haftada birgün iş yerinde eğitim yapmasını istedik ama reddettiler. Patron sonra daha başka işçileride attı.Sendika işçileri direnişe götürmedi. İşten atılan işçiler sendikanın pasif tavrı yüzünden kendileri özel avukatlar tutarak haklarını almaya çalıştılar. Patron artık yeni işe aldıklarına boş kağıt imzalatıyor, böylece her an işten atma ile tehdit ediyor. Sendika yöneticilerinin ise yüzümüze bakacak hali yok, iş yerine bile gelmiyorlar. Patronun hoşlanmadığı devrimci işçileri, sendika yöneticileride sevmiyor, onları biz işçilerden koparmaya çalışıyor hatta çok sevdiğimiz devrimci bir işçi kardeşimizi, kongrede iğrenç bir oyunla sendikadan ihraç ettiler. Bu işçiyi, patronda işten atmıştı.

Eğer haklarımızı almak için mücadele edeceksek, sadece patrona karşı değil, sahte devrimci, revizyonist Basın-İş sendikasına karşıda mücadele etmeliyiz. Selâmlar.

KAHROLSUN FAŞİSTLER VE SOSYAL-FAŞİSTLER

«işten atılmalar patronun değilse, sosyal-faşist sendika ağalarının iki dudağı arasından çıkıyor»

H.B.- Hangi fabrikada çalışıyordunuz? İsminiz nedir? Çalıştığınız işyerinde kaç işçi çalışıyor?

- Elektrometal'de (Silahtar). İşten atılmamın gerekçesi patrona ve Sendika ağalığına karşı olmamdır. Başka bir işyerine girme durumum var, ismimin o yüzden verilmesine taraftar değilim. Fakat size söyleyebilirim ama siz gazetenize yazmayın, size güveniyorum. Çalıştığımız iş yerinde 625 kişi çalışıyor.

H.B.- Neden işten atıldınız?

- Bizim işyeri DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikasına üyedir. Bundan önceki sözleşmede 25 krş. zam yüzünden sendika ve biz greve evet demiş, grev yapmıştık. On altı ay grevden sonra 25 krş. zam gene kabul edilmedi ve işçide yıldığı için sözleşmeyi kabul etti, işbaşı yaptı.

Biz 16 ay sıkıyönetim altında (en son Kıbrıs sıkıyönetimi) grevde kaldık. Greve çıktıktan sonra sendikamıza olan güvenimiz sarsıldı. Çünkü grevde sendikacılar işçiye ne doğru dürüst ekonomik yardım ne de fikirsel olarak hiç bir şey vermediler. Biz bir kaç kere miting, yürüyüş yapıp sesimizi duyuralım dediğimiz halde sendika bizi hep oyaladı. Faşizm gelir tehdidi yaptı ve oyaladı. Maden-İş yöneticilerinden; Hüseyin Ekinci 15 ay sonra; "önümüz uçurumdur, gelin grevden vazgeçin anlaşın" deyinci işçilerce yuhalandı.

Ben ve bazı arkadaşlar o zamandan patrona ve sendikaya karşı çıktık. Sıkıyönetim bitti; bizim grevi de bitirdiler. Ve 180 kişiyi o zaman tazminatını verip işten attılar. Bizim 16 aylık sigorta paraları ödenmemişti. Sonradan bize de ödenmedi. Her işçinin 5-6 bin lirası havaya gitti.

Daha sonra DGM direnişiyle diğer bilinçli 16 işçi arkadaş atıldı. Sendika hala oyalıyor. İşçiler direniş yapacaktı, sendika engel oldu.

En son DİSK dayanışma fonu çıktı. Ben bu fonun iyi bir şey olduğunu fakat nereye, ne biçim harcanacağını sendikadaki toplantıda sorduğum için sendika ağalarınca teşhir edildim. O toplantıda konuşma yapan bir diğer arkadaşımla beraber işten atıldım.

Gerçi benim Hacı patronla da aram açıktı. Kürt'leri, solcuları, kızılbaşları buradan temizliyeceğim diyormuş. Sebep patron olsa da, sendika da bu işi tasvip etti. Hiç karşı çıkmadı. "Patrondur atar, atar" dedi.

H.B.- Maden-İş'i nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bizim fabrikada ve bu civardaki DİSK Maden-İş'e bağlı diğer fabrikalarda bu iki yıl içindeki Maden-İş'in yanlış uygulamalarına karşı işçilerden kendiliğinden bir muhalefet var. Fakat ne yapacağını bilmiyorlar.

Bizim grev ve DGM meselesinden dolayı işçilerin sendikaya güveni tamamen sarsılmıştır. Selametçi patron, selametçi işçileri fabrikaya dolduruyor. Hemen yakında da "Akıncı İşçiler Derneği" kuruldu. Belki yakında öyle bir sendika bizde sendikalaşma yapar. Patron ve selametçi işçiler Demirdöküm işçilerinden korkuyorlar.

Bir sendikaya iyi veya kötü dememiz için o sendikanın yönetiminin işçilere mi, yoksa kendi cebine mi hizmet etmesine bakmalıyız. Maden-İş yöneticileri kesinlikle işçiye hizmet etmiyorlar. Kemal Türkler'in apartmanları vs. ortada. Mehmet Ertürk asker kaçağıdır. Bu yıl 70 bin lira vermiş tecil etmiştir. Yöneticiler patron gibi yaşamaktadır.

Çoğu yerde ve bizzat bizde sendikaya muhalefet eden, sendika ağalığına karşı çıkan, işçi sınıfının lafta değil pratikte sınıf menfaatlerini savunan işçi ve devrimcileri kötülemek için onlara "bunlar patron adamıdır, maocudur" diyorlar. Bu adiliktir. İşçi sınıfına ihanettir. Bunlar barış, toplumsal ilerleme cart-curt deyip işçileri uyutuyorlar. Devrimin propagandasını değil, bol bol barış propagandasını yapıyorlar.

Bu ve sayacağım ihanete ait nitelikleriyle yöneticiler artık işçi sınıfının dostu değil, açıkca düşmanıdırlar. Bu düşmanlar faşist düşmanlardan başka sosyal-emperyalizmin Türkiye'deki işbirlikçi uşakları sosyal-faşistlerdir.

Dünyada şimdi esas olarak iki emperyalist süper devletin dünya halklarına karşı verdiği mücadele var. ABD gibi Rusya'nın da her ülkede uşakları var. İşte bizde işçi sendikaları içinde ABD'nin uşağı Türk-İş ve MİSK'in yöneticileridir. Rusya'nın da uşağı DİSK ve DİSK e bağlı sendika yönetimlerindeki sosyalist geçinen ama gerçekte işçi sınıfı haini sosyal-faşistlerdir.

Bizim fabrikada tabanı sosyal-faşistler etkiliyememekteler. Patron bir sahtekar hacıdır. İşçilerin de son zamanlarda çoğalan bir kısmı selametçilerdir. Temsilciler 14. Bölge Başkanı CHP'li Celal Alçınkaya'nın kuyrukçularıdır. Sosyal-faşist Mehmet Ertürk'ün de bölgede adamları çoktur. Bizim buralarda tabanda çok sağlam işçiler vardır. Maden-İş içinde esas mücadele sosyal-faşistlere karşı mücadeleden geçer.

H.B.- Atılmalara karşı nasıl mücadele edilmelidir?

- Ben üç aydır işten atıldım, daha boş geziyorum, bir iş bulamadım. Kira veriyorum, her şey çok pahalı. Çok güç durumdayız. Atılmalara karşı mücadele ancak tabanı arkamıza alırsak kuvvetlice karşı koruz. Patron veya sendika ağaları onlara karşı çeşitli şekillerde mücadele eden bir işçiyi işten attıkları zaman, onlara karşı toplu olarak karşı korsak başarılı oluruz. Tabi bunun olması için de tabandaki arkadaşları iyi bilinçlendirmemiz lazımdır.

Türk-İş içinde eskiden beri olduğu gibi, bu gün DİSK'te de demokrasi yoktur. İşçilerin işten atılmaları patron yoluyla değilse, sosyal-faşist sendika ağalarının iki dudağı arasından çıkıyor. Patronların atmasına karşı da tabi esas olarak karşı koymak tabanı temsil eden sendikaların görevidir.

H.B.- Devrimcileri nasıl buluyorsunuz? Onlara bir diyeceğiniz var mı?

- Devrimcilere diyeceklerimiz çok şey var. Devrimciler doğru,dürüst, fedakarlar ama, çok yanlış çalışıyorlar. Fabrikalardan kopuklar. Hepsine demiyorum ama çoğu turistlik yapıyor. Fabrikalara ancak, afişten afişe, bildiriden bildiriye geliyorlar. İşçilerden halktan kopuklar. Ben onların daha çok çalışmasını istiyorum. Ama çalışmıyorlar. Bak şurada iki grev var. Çelik Endüstrisi ve Yıldız Kazan ikisi yanyana Maden-İş'in grevleri. Orayla ilgilenmiyorlar. Revizyonistlerin grevi deyip burun büküyorlar. Bizim greve de böyle deyip gelmiyorlardı. Aslında o işçilerin çoğu sendikalarını devrimci, hem de sağlam devrimci biliyorlar. Biz halbuki onları eğitip öğretmemekle revizyonistlere terkediyoruz. Ondan sonra da devrimcilere yabancılaşıyorlar. Yürüyüş ve mitinglerde devrimcilere saldırıyorlar.

İşte gene 1 Mayıs geliyor. O zamana kadar tabanla bütünleşemezsek miting alanına gene giremez, mülteci oluruz.

Ben diyorum devrimci olan pratikte de her zaman bunu göstermelidir. Sadece derneklerde, burda, şurda değil. Kendi kendimize değil, işçi sınıfına seslenmeliyiz. Bu davaya onları seferber etmeliyiz. Çünkü şehirlerde fabrikalar kalemiz olmazsa bir şey yapamayız.

GAZİANTEP'TE FAŞİST TERÖR YOĞUNLAŞIYOR

TECRÜBELERİ ÖZETLİYELİM, MÜCADELEYE HAZIRLANALIM!

.Bütün ülkede yoğun bir saldırıya girişen sivil faşistler, Güneydoğu'yu yuvalanma alanlarından birisi olarak seçmişlerdir. Faşist diktatörlüğün, yükselmeye devam eden kitle mücadelelerine karşı saldırı unsuru olarak kullandığı bu çeteler, bu alanda dayanak üssü olarak Gaziantep'i kullanmaktadırlar. Özellikle 150 azılı faşist militanın geçen yıl Eğitim Enstitüsü'ne yerleştirilmesinden sonra saldırıları hergün daha da artarak devam etmiştir ve etmektedir.

Eğitim Enstitüsü'nün bulunduğu ve şehir merkezinden coğrafi bakımdan ayrı olan Karşıyaka semti, faşistlerin ilk yerleşme alanı halindedir. Burada halka karşı saldırıya girişmiş, bazı kahvelere yuvalanmış ve Büyük Ülkü Derneği gibi faşist yuvaları kurmuşlardır. Birkaç kez yaralamalarla sonuçlanan olaylar çıkartmış ve esnafların dükkanlarına saldırmışlardır. Yine faşist olduklarını gizliyerek ev tutmakta ve giderek buraları da saldırı üssü haline getirmektedirler. Faşist saldırılar yüzünden şehirde can güvenliği kalmamıştır. Faşist eşkiyanın her gece ne yapacağı belli olmamaktadır.

Bu yıl öğrenim başladığından bu yana bütün okullara aralıksız saldırılar tertiplemişlerdir. Saldırılar yüzünden Atatürk Lisesi hiç ders görmemiş, Gaziantep Lisesi uzun bir süre kapalı kalmıştır. Sayısız kişi yaralanmış, 4 kişi faşistler tarafından öldürülmüştür. Öldürülenlerden ilki Emmu Yumuş adlı 13 yaşında bir işçi kız, ikincisi Yaşar Çatalbaş adlı bir işçi, diğeri 14 yaşında Rifat Çiçek adlı bir ortaokul öğrencisidir. Son cinayetlerinde İmam Şahin adlı 60 yaşlarında 7-8 çocuk babası yoksul bir seyyar satıcıyı pusu kurarak hunharca öldürmüşlerdir. Bir kitapçı dükkanına düzenledikleri saldırıda Hasan Mert ağır yaralanmıştır. Bu saldırı ve cinayetlerin faillerinden hiç birisi yakalanmamıştır. Üstelik eskiye göre daha rahat hareket etmektedirler.

Okullara ve halka karşı yürütülen bu faşist saldırıları Milli Eğitim Müdürlüğü de desteklemekte ve değişik biçimlerde buna katılmaktadır. Kış ortasında 3 öğretmen ve Gaziantep Lilesi'nden 12 öğrenci sürgün edilmiştir; yeni sürgünler beklenmektedir. Yurtsever ve demokrat idareciler, öğretmenler değiştirilip yerlerine faşistler getirilmektedir.

Son olayların da gösterdiği gibi faşist saldırılara en büyük desteği polis sağlamaktadır. Faşistlerin yürüttüğü saldırıların hepsinde polis cephe gerisi gücü olarak hareket etmiştir. Saldırganlara mani olmak bir yana onları teşvik etmiştir. İşçi Yaşar Çatalbaş'ın öldürülmesinde cenaze töreni yapmak isteyen savunmasız halka karşı otomatik silahlarla ateş açmış, insafsızca saldırmıştır. Polis bu olayda 126 kişiyi yakalamış, sıra dayağından geçirmiş, hakaret etmiştir. Bunlardan birisi kız öğrenci olmak üzere 6'sı halen gözaltındadır, ve mahkeme karşısına çıkarılmamıştır. Herhangi bir vatandaşta bulunan bir silah için 6 ay ile 2 yıl arasında ceza kesilirken, faşistlerin silahlarına dokunulmamakta, kazara yakalanırsa karakolda geri verilmektedir.

Bu olaylarda bilhassa öğrenciler saldırılara kararlılıkla karşı koymakta, hayat şartlarındaki bozukluklara karşı mücadeleyle faşizme karşı mücadeleyi birleştirmektedirler. Öğrenciler birleşmenin önemini daha iyi kavramakta, bireyci mücadele anlayışlarını terketmekte ve velilerle, işçilerle birleşme yönünde hareket etmenin gereğini kavramaktadırlar.

Bir bütün olarak kitleler faşist saldırılara karşı ilgisiz kalmanın ne kadar zarara yolaçtığını görmekte ve birleşip mücadele etmenin gereğini kavramaktadırlar. "Tarafsız polis", "güvenlik kuvvetleri","Tarafsız devlet" gibi sözlerin gerçek anlamı kitlelerce her geçen gün kavranmaktadır. Özellikle faşist saldırıların iktidar tarafından engellenmesini hayal eden anlayışlar yıkılmaktadır. "Faşist Yuvaları Dağıtılmalıdır" talebi geniş kitleler tarafından öne sürülmektedir.

Diğer yandan, faşist saldırılara karşı güçlü protesto ve mücadelelerin yükselmeyişi güçlerin israfına ve dağınıklığına yolaçmaktadır. Gelişmeleri karşısında etkili tedbirler alınamayan faşistler, daha da cesaretlenmekte ve saldırılarında daha da cüretli hareket etmektedirler.

Saldırılara karşı mücadelelere ilişkin edinebildiğimiz bazı tecrübeleri kısaca özetliyelim.

1- Haksızlıklara ve cinayetlere karşı daha önce belli bir tepki gösteren ve harekete geçen kitleler İmam Şahin'in vurulmasında sessiz kalmıştır. Üstelik bu defaki cinayet daha gaddarca işlenmiş, daha etkileyici bir vahşet örneği idi ve yetersiz de olsa kitleler haberdar edilmişti. Bu durumun sebebi daha önceki saldırılar karşısında güçlü bir mücadelenin verilmeyişidir. Saldırılarında anında ya da olayların üstü küllenmeden cevapsız bırakılan faşistler daha da cüretlenmiş kitlelerin geri kesimlerinde "faşistlere karşı pek bir şey yapamayız, zaten hükümet onların arkasında" gibi önyargıların oluşmasına yol açmıştır. Aynı zamanda daha önce harekete geçtikleri halde devrimcilerin kitleyi yönetmekte gösterdiği başarısızlık kitleyi pasifleştirmiş, gücünü yeterince seferber etmesine engel olmuştur. Giderek faşistlere karşı mücadeleyi devrimciler kendi başlarına yapsın anlayışı kitlelerin geri kesimlerinde yerleşmeye başlamıştır. Kitleler mücadele etmek istediği halde biz bu görevi yapamazsak, giderek kitleler bizimle hareket etmeyecektir.

2- En basit kitle hareketlerinin bile etkin önderlerinin olması gerekliliği burada da iyice ortaya çıkmıştır. Yaşar Çatalbaş'ın cenazesini almak için biriken kitleler tecrübeli ve otorite kurabilen bir önderliğin yokluğu nedeniyle çabucak dağılmıştır. Kitle hareketi içinde idareyi elinde bulunduran, kontrolu kaybetmeyen, gerek ilerlemede, gerek geri çekilmede daima şartları ve çoğunluğu göze alarak sarsılmadan yürüyebilecek yapıdaki bir önderliğe ihtiyaç vardır. Sözkonusu olayda birbirini tanıyan devrimciler bir araya gelmişler ve kitleye karşı sorumluluklarını unutmuşlardır. Polisin saldırısında ve dağılmada, kendi aralarında bir grup oluşturarak hareket etmişler ve kitlenin daha çabuk dağılmasına ve zayiat vermesine etki etmişlerdir.

Etkin bir önderliğin olmayışı ve kitlelere kumanda edememesi birçok panikçi ve revizyonist unsura etkinlik sağlama fırsatı vermiştir. Gösterişçi ve inançsız bazıları "kaçmayın, dağılmayın" diye bağırarak en başta kendileri kaçmış, yine revizyonistin biri anti-faşist protesto için toplanan kalabalığı, trafiği aksatma gibi bir yöne çekmek istemiştir. Bunlar kitlenin dağınıklığını körüklediği gibi, her kafadan bir ses çıkması da genel görünüm halindeydi. Bu şartlarda elbette ki, başarılı bir sonuç beklemek imkansızdı. Yönetimde insiyatif ve otorite elden bırakılmamalıdır.

3- Devrimcilerin görevi, sadece yüze çıkan kitle hareketlerine dışardan katılarak onun içinde yer almak değil, onu örgütlemek, yaygınlaştırmak, derinleştirmek ve daha ileri noktalara doğru götürmektir. Bunun için kitlelerin nabzını elde bulundurmak ve somut bir mücadele ortamında geniş bir kamuoyu hazırlamak gereklidir. Haklılığı iyice ortaya çıkmış, mücadeleye dönüşme durumu olan bir olayda bile, kamuoyunun hazırlanmasının ve duyurunun yetersizliği istenilen neticeyi vermez. Son cenaze olayında duyuru son derece yetersizdi, bu dağınıklığı körükleyen bir etki yaptı. Duyurunun anında yapılabilmesi için aksamayan bir haberleşme ağı oluşturmalıdır. Çalışması denetlenmelidir.

Kamuoyunun hazırlanması ve duyuru ile birlikte, muhtemel saldırılara karşı kitlenin hazırlığıyla ciddi olarak ilgilenilmeli, yol gösterilmelidir. Polisin saldırısında kitleler otomatik tüfek ateşine, taşlarla veya boş elle karşı durmaya çalışmıştır. Sonunda hazırlık yapılmamasından devrimciler suçlamışlardır. Bunda da haklıdırlar.

4- Her somut durumda ajitasyon ve propagandanın yönü ve sloganlar tesbit edilmelidir. Son olaylarda anlamsız sloganlar atılmış, bunlar sadece kitlenin yatışmasına yaramıştır. O anın durumunu ve hedefi belirten, toparlayıcı mahiyette sloganların tesbit edilmesi, kitleyi toparlayacak ve eğitimini sağlayacaktır. Doğru biçimde yapılan propaganda, ajitasyon çalışması ve doğru tespit olunan sloganlar devrimci siyaseti kitlelerin mücadelesine dönüştürebilir.

5- En geniş kitleyi mücadeleye seferber etmek gayesiyle eylem birliğine gitme anlayışı, bizi pasifizme ve kuyrukçuluğa sürüklememelidir. İnsiyatifi elden bırakmamalıyız. Özellikle son dönemde, PDA oportünistleri ve siyasette bulanıklık içinde bulunan devrimciler kitle mücadelelerine karşı ilgisiz kalmaktadırlar. Eylem birliğini muhafaza uğruna biz de aynı duruma düşmemeliyiz. Son dönemde atacağımız her adımla ilgili olarak hemen başkaları aranmakta fakat kendi hazırlığımız üzerinde yeterince durulmamaktadır. Bu durum cenaze olayında kendi başımıza kaldığımızda kitleye kumanda edememizle sonuçlanmıştır.

6- Son olaylarda eylemlerin biçimi ve gelişimi tamamiyle kendiliğinden bir akışa bırakılmıştır. Devrimciler kitle hareketini daha ileri noktalara ulaştırma yolunda bir çaba sarfetmemişlerdir. Kitlelerin durumunu, düşmanın durumunu ve siyasi ortamı gözönüne alarak eylemin biçimi tesbit edilmelidir. Bunu yaparken kitleyi bulunduğu noktadan bir adım ileri çekecek şekilde davranılmalıdır.

Olayların bütün bu olumsuz gelişmelere yolaçan ve devrimcilerin iç durumuyla ilgili yanı şudur: Devrimci hareket içindeki siyasi kargaşa halen sürmektedir. Saflaşma tayin edici bir noktaya varamamıştır. Bu durum kitle hareketlerine daha aktif olarak katılınmasına engel olmaktadır. Aynı zamanda siyasi gerilik teorik çalışmayı daha iyi gevezelik yapmak için yürütme anlayışını ortaya çıkartmakta, "Teorinin, pratik için" olduğu gerçeğini gizlemektedir. Bu durumda devrimciler, kitlelere önderlik görevlerini yeterince yerine getirememektedir.

Diğer yandan, kitleye önderlik etmek açığa çıkan bir mücadele anında onun içine giderek başarılamaz. Bunun için uzun bir sabırlı çalışmalar sonucunda kitlelerle kurulan kopmaz bağlar ve kitlenin nabzını daima dinlemek sayesinde önderlik görevinin şartları yaratılabilir.

Bütün zayıflıklarına ve tecrübesizliklerine rağmen devrimciler gelişen olaylardan tecrübeler kazanmakta, kitlelerle bağlarını sıklaştırmaktadırlar. Diğer yandan sosyal-faşist, reformcu vb. siyasetler, giderek açığa çıkmaktadır. Bu siyasetlerin teşhiri ve özellikle baş düşmanımız sosyal-faşistlerin yuvalarının dağıtılması görevi eskiye oranla daha önemli bir görev olarak devrimcilerin karşısına çıkmaktadır. Özellikle son dönemdeki mücadelelere sendikalardaki işçiler daha ilgisiz kalmaktadırlar. Bunun sebeplerinden birisi de sosyal-faşist ve revizyonistlerin sendikalara ve kitle örgütlerine çöreklenmeleridir. Sosyal-faşist sendika yöneticileri devrimcileri işten atmak için patronlarla işbirliği yapmakta, revizyonist öğretmenler, devrimci öğrencilerin okullardan atılmasına çalışmaktadırlar. Sosyal-faşistler daha da saldırganlaşmakta, orta yolcuları devrimcilere karşı kışkırtmakta ve kitleyi denetimleri altına almaya çalışmaktadırlar. Onlara karşı uyanıklığı elden bırakmamak ve saldırılarını tereddütsüz ve kararlılıkla göğüslemek önemli bir görevimizdir. Faşizme karşı mücadele, sosyal-faşizme karşı mücadeleden ayrılamaz.

Bugün faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı kitlelerin halk demokrasisi mücadelesini geliştirelim. Faşist ve sosyal-faşist yuvaların dağıtılması için kitleleri seferber edelim.

KİTLELER, ORTA YOLCULARIN «DEVRİMCİLERİ TECRİT» OYUNUNU BOZDU

Tunceli'de Cafer Erdem arkadaşın şehit edildiği ve devrimcilerin tutuklanmalarından sonraki ortam içinde 22 Ocak 1977 tarihinde "ANTİ-DEMOKRATİK UYGULAMALARI PROTESTO" mitingi yapıldı.

Mitingi düzenleme çalışmalarında, Tunceli Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği'nin polis tarafından kapatılmış olmasından yararlanmaya çalışan TÖB-DER'in başına çöreklenmiş Devrimci Gençlik taraftarları TYDGD'ni mitingin düzenlenmesi çalışmalarına önce almadılar. Binlerce gençlik kitlesinin temsilcisi olan TYDGD buna rağmen mitingi düzenleme çalışmalarına girmeyi başardı. Ancak bu çalışmalar içinde DG taraftarları sosyal-faşizm ve sosyal-emperyalizmden bahsetme yasağı koyarak TYDGD'yi ittifak dışında bıraktılar.

Devrimci Gençlik taraftarları TÜTED, TÜS-DER ve hemen hiç gücü olmayan Tunceli DEV-GENÇ (Kurtuluş taraftarları) ile ittifaka giderek mitingi düzenlediler. Önce ittifaka giren CHP taraftarları daha sonra ittifaktan çekildiler.

İttifak "Eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda yasaklama" ilkesi üzerine kurulmuştu. Mitingde temel siyasetleri belirten sloganlar yasaklanmış ve devrimcilere konuşma hakkı verilmemişti.

"Propaganda ve ajitasyonda yasaklama" ilkesi halk sınıf ve tabakaları arasında kurulan eylem birliğinde, siyasetine güvenmiyen milli burjuva ve küçük burjuva sınıflarının ideolojisinden kaynaklanan halk demokrasisine ters düşen gerici-bürokratik bir ilkedir. Proleterya, ayrı ideolojilere sahip fakat bugünkü devrim aşamasında sınıf menfaatleri birleşen halk sınıf ve tabakaları arasında kurulan geçici ya da kalıcı her türlü ittifakda (eylem birliği, birleşik cephe v.s.) en geniş demokrasiyi -propaganda ve ajitasyon alanında serbestliği- savunur. Böyle bir demokrasi olmazsa düşman güçlere karşı oluşturulan ittifak sağlam bir ittifak olamaz. İkinci olarak bu gerici yasaklama proletarya partisinin insiyatifi (önderliği) ele geçirip korumasını, kitlelerin proleter ideoloji ve doğru siyasetleri kavramasını engeller. Bu nedenlerle "Eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda yasaklama" ilkesi halk içindeki burjuva ve küçük burjuva sınıflara ve tabakalara hizmet eden gerici bir ilkedir. Proletaryanın ilkesi ise, "EYLEMDE BİRLİK, PROPAGANDA VE AJİTASYONDA SERBESTLİK"tir.

Yukarıda değindiğimiz gerici ilkeyi bugün revizyonistler ve reformistler bilinçli bir şekilde uygulamakta ve yine bu gerici ilkeyi sebep göstermeye çalışarak devrimcilere karşı zora şiddete başvurmaktadırlar.

Devrimci safları da etkileyen bu gerici ilkeyi; faşizme, sosyal-faşizme, emperyalizme ve sosyal-emperyalizme şu veya bu ölçüde karşı olan bütün devrimci, demokrat akımlara terketmeli, halk demokrasisi ilkesine uygun "Eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik" ilkesini yerleştirmelidirler.

Devrimci Gençlik taraftarlarının bu gerici ilkeye başvurmasının temelinde de küçük burjuvazinin kendi siyasetine güvensizliği ve Tunceli'de etkin olan faşizme, sosyal-faşizme karşı olan Halkın Birliği, Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu, DGD (eski Devrimci Gençlik Derneği) taraftarlarını demokratik örgütlerden vs. burjuva oyunlarıyla tecrit etme çabası yatmaktadır.

Böyle bir gerici ilke üzerine kurulu ittifaka dayanan miting başlarken Halkın Birliği, Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu, DGD taraftarları 5 bin dolaylarındaki mitinge katılan kitlenin büyük çoğunluğuyla yürüyüş halinde miting alanına vardı. Tertip komitesi hoparlörden sürekli olarak "yürüyüş yasak ve izinsizdir" diyerek devrimciler arkasındaki kitleyi korkutmaya boşuna çabaladı. Miting alanına varıldığında DG taraftarları "İttifak dışı sloganların yazıldığı pankartlar var" gerekçesiyle kitleyi miting alanına sokmamaya çalıştı. Hatta öndeki arkadaşlara saldırmaya yeltendi. Fakat devrimcilerin kararlılığı ve kitlelerin gücü mitinge girmeyi engelliyen gerici barikatları yıkarak "Cafer'ler Ölmez", "Katil Polis" sloganlarıyla miting alanına girildi.

Tertip komitesi hoparlörden sürekli "Bizi provakasyona getirmek isteyenler var, olay çıkarıp mitingi sabote etmek isteyenler var" demagojisiyle kitleleri aldatmaya çalıştı. Devrimciler "slogan bastırma" gibi kargaşalık yaratan küçük burjuva rekabetçiliğinden titizlikle kaçınarak devrimci bir disiplinle birlik içinde "Kahrolsun faşizm, sosyal-faşizm!", "Caferler Ölmez!", "Katil Polis!", "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye!", "Katiller bulunsun hesap sorulsun!", "İşkenceye Son, Genel Af!" sloganlarını attılar. Mitinge katılan kitlenin büyük çoğunluğu bu sloganlar etrafında birleşti.

Tertip komitesi, devrimcilere konuşma hakkı vermediği gibi gönderilen mesajları da "sosyal-faşizme, sosyal-emperyalizme çatan sözler komite kararlarına aykırıdır" diye okumadı. Kitlenin "mesajlar okunsun" diye bağırmasına rağmen okumadı.

Kendi konuşmalarından sonra alel acele "sosyal-faşizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadeleyi" içermiyen andı içirerek mitingi bitirdi.

Devrimciler; tertip komitesinin arkasındaki az bir kesimin mitingden ayrılmasından sonra, Devrimci Gençlik taraftarlarının başını çektiği tertip komitesinin oyunlarını kısa bir şekilde teşhir ettiler ve mitinge katılan kitlenin büyük çoğunluğuyla birlikte "sosyal-faşizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadeleyi"de içeren devrim andını içerek mitinge son verdiler.

Miting şu gerçeği gösterdi: Hiç bir burjuva oyunu devrimcileri kitlelerden koparamaz. Yeter ki devrimciler doğru hareket etsinler ve uzlaşıcı olmasınlar.

Devrimci Gençlik taraftarları da şu gerçeği iyi görmelidirler: Sosyal-emperyalizmi ve sosyal-faşizmi güçlendiren siyasetleri ve tavırları proletaryaya ve halka hizmet etmediği gibi sizi her geçen gün tecrit olmaya götürecektir. Bu gibi siyaset ve tavırlara, devrimcilere karşı gerici tedbirler almaya son vermeli ve devrimcilere yaklaşmalısınız.

Miting dağılırken doğmatik DGD taraftarları arkadaşlarımıza saldırıp pankartlarımızı almaya çalıştılar. Arkadaşlar doğmatik DGD taraftarlarının saldırgan burjuva tavırlarına devrimci kararlılıkla direndi, boyun eğmiyerek pankartları vermediler.

Doğmatikleri bu burjuva saldırganlığına iten, ideolojik ve siyasi mücadeledeki acizlikleri ve aramızdaki ayrılıkların sınıfsal, siyasi özünü örtbas etme ihtiyacıdır. İdeolojik ve siyasi mücadeleden korkan ve kaçan onlar bu yolla tekkelerini ayakta tutmaya çalışıyorlar. Ama şunu unutmamalılar ki burjuva oyunları bu yöntemlere başvurmaların ayağına dolaşmaktan başka bir işe yaramadığı gibi onların iflas etmelerini engelliyemiyecektir.

Bu küçük burjuva "sol" oportünist akımın peşine takılmış cereyanı göğüsliyememiş bütün devrimci arkadaşlar, bu burjuva saldırgan tavırlara karşı çıkmalı, halk içindeki çelişkileri çözmenin doğru yöntemini benimsemeli, ideolojik ve siyasi mücadeleyi esas almalı ve "sol" oportünist akımın sürüklendiği burjuva bataklığını terketmeli, proleter devrimci saflarda yerlerini almalıdırlar.

EYLEM BİRLİĞİNDE GERİCİ İLKELERİ YIKALIM, DEVRİMCİ İLKELERİ HAKİM KILALIM!

KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM!

TUNCELİ'DEN
BİR GRUP DEVRİMCİ

tunceli

HALKIN BİRLİĞİ: BESER NAKIŞ İLE KONUŞTU

H.B.- 12 Mart döneminde jandarma ve polis tarafından eviniz basılmış bu arada kocanız ve kızınız yaralanmıştı, bu olayın gerçek durumunu açıklar mısınız?

B.N.- Şahin Ayyıldıran ve Rıza Çetindağ tarafından ihbar edilmiştik. Bu ihbar üzerine gece saat 2 sıralarında evimiz polis ve askerlerce sarılmıştı. Daha sonra "biz devrimciyiz kapıyı açın, daha evvelden gelip gidiyorduk. Sen bizi tanıyorsun" şeklinde kapıyı açmamızı istediler. Bu çağrıya karşılık kocam Süleyman Nakış "ben sizi tanımıyorum, şimdiye dek kimse evime gelip gitmedi, kapıyı açmıyorum, çekin gidin" şeklinde cevapladı. Bunun üzerine evin etrafını saran polis ve jandarmalar, "ananı, avradını s...... şimdi sana gösteririz" diyerek kapıyı kırıp içeri girdiler. Kapıdan ilk giren halkımızın yeminli düşmanı olan Üsteğmen Fehmi Altınbilek ve polis memuru Sabri Kocademir idi. Onların arkasından 20-25 kişi polis ve jandarma içeriye girdi. Fehmi Altınbilek içeri girer girmez küfrederek "ellerinizi havaya kaldırın" dedi. Ve oğluma dipçikle suratına vurdu. "Bize çabuk ateş yakın, çok yol yürüdük, üşüyoruz" dedikten sonra çocuk kapıdan odun almaya gidince Fehmi Altınbilek polis memuru Sabri Kocademir'e göz ederek "vur" emri verdi. Bunun üzerine Sabri Kocademir elindeki stern tabanca ile kocam Süleyman Nakış'a ateş etti. Kocam yere düştüğünde kızım Sevgi kendisini yere düşen babasının üzerine attı. Bunun üzerine kızımada ateş ederek yaraladı. Kocam üç kurşun yarası, kızım da gözünden yaralanmıştı. O anda yatakta bulunan küçük yaştaki çocuklarım jandarma ve polislerin ayakları altına düşerek korkudan bayılmışlardı. Bu olay esnasında geçirdiğim korkudan dolayı gece kar fırtınasında başka bir komşuya sığınmak için evi terk etmiştim. Kendimi şaşırdığımdan dolayı komşumun evine gideceğime başka bir yöne sapmışım. Ve soğuktan ayak parmaklarım donmuştu. Ve halen yaralıdır. Olaydan korkan oğlum Ali'de eve gelmemişti. Gece dışarıda kaldığından onun da ayak parmakları donmuştu. Yaralanan kocam Süleyman ise jandarmalar tarafından Nazimiye ilçesine götürülmüştü. Gözünden yaralanan kızımı ise köylüler Nazimiye ilçesine hastaneye götürdüler.

H.B.- Bu operasyonu düzenleyenler kimlerdi? Bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

B.N.- Bu operasyonu düzenleyenler halkımızın yeminli düşmanlarından olan faşist Üsteğmen Fehmi Altınbilek ve polis memuru Sabri Kocademir idi ve bunların suç ortağı Rıza Çetindağ, Şahin Ayyıldıran da onlar kadar görev yaptılar. Bu operasyon halkımızın üzerindeki zulmün bir yansıması ve parçasıdır. Biz bunların halk tarafından yargılanmasını ve ölüme mahkum edilmesini istiyoruz.

H.B.- 12 Mart dönemi hakkında ne düşünüyorsunuz?

B.N.- 12 Mart dönemi halkımız üzerindeki zulüm ve baskının daha da katmerleşmesidir. Bütün devrimcilere uygulanan insanlık dışı muamelenin, bir parçası olan bu operasyon bize uygulandı. İşte 12 Mart'ta devrimciler bu zulüm ve baskıya karşı çıkarak, fakir fukaranın hakkını arayarak hayatlarını kaybettiler.

H.B.- Şimdi düşünceniz nedir, devrimcileri nasıl değerlendiriyorsunuz?

B.N.- Biz zulme, sömürüye, haksızlığa karşı olan devrimcilerin yanındayız. Devrimciler namuslu insanlardır, kimseye zararları dokunmuyor. Devrimcilerin davalarının haklı olduğuna, bunu başarıya ulaştıracaklarına inanıyoruz. Biz bu haklı davada devrimcilerin yanındayız.

H.B.- Düzenlenen baskının sizin üzerinizdeki olumlu, olumsuz etkileri nelerdir?

B.N.- Baskından sonra devletin kimin devleti olduğunu devrimcilerin amacının ne olduğunu kimin haklı, kimin haksız olduğunu ayırt etme olanağını kazandık. Kimin bizim kurtuluşumuz için mücadele ettiğini kavradık. Baskından sonra kocam sakat kalmış, kızım gözünden olmuş, benim ve oğlumun ayak parmakları soğuktan yandığından kesilmişti. On dört nüfusumuz ortada aç susuz, sefil kalmıştı.

H.B.- Baskın olayı sonrasında size yardımcı olan oldu mu?

B.N.- Baskından sonra köylüler korkusundan bize yardım etmek istemedi. Fakat bazıları yardım etmesine rağmen bunu kimseye açıklamamamızı söylediler. Baskından sonra polisler misafir ve çerçi kılığında köye geldiklerini sonradan işittik. Bir de olaydan sonra polis Sabri hakkında dava açtık, bir müddet sonra polis Sabri davadan vazgeçmemiz için bize 20 bin lira para teklif etti. Biz parayı almadık. Daha sonra bu parayı vekilimiz Hasan Kocademir'e verdiklerini duyduk. Biz bunu duyunca Hasan Kocademir'den vekaletnamemizi geri aldık. Hasan Kocademir üzerimize tazminat davası açarak evimizdeki eşyaları haciz koydu ve operasyonu düzenleyen namussuzların suç ortağı olduğunu gösterdi.

TEORİ PRATİK İÇİNDİR

ARNAVUT HALKININ A.K.P ETRAFINDA, MİLLİ KURTULUŞ CEPHESİ İÇİNDEKİ BİRLİĞİ*

I

NEDRET PLASARİ**

MİLLİ KURTULUŞ MÜCADELESİNDE VE DEVRİMDE HALK KİTLELERİNİN BİRLİĞİ MESELESİ, ÇÖZÜMÜ, MÜCADELENİN VE DEVRİMİN KADERİ AÇISINDAN BELİRLEYİCİ BİR ETKEN OLUŞTURAN BÜYÜK BİR MESELE, KİLİT BİR MESELEDİR.

BU MESELENİN DOĞRU BİR ŞEKİLDE ÇÖZÜMLENMESİ, KURTULUŞ MÜCADELESİ VEYA DEVRİMİN MEYDANA GELDİĞİ TARİHİ DÖNEMİN SOMUT ŞARTLARI, SİYASİ VE İKTİSADİ-TOPLUMSAL BASKI DÜZENİNİ DEVİRMEDE VE BİR ÜLKENİN, HALKIN VEYA MİLLETİN İLERLEMESİNİ KÖSTEKLEYEN ZIT TOPLUMSAL ÇELİŞMELERİ ÇÖZÜMLEMEKTE ÇIKARI OLAN SINIF GÜÇLERİ VE BU SINIFLARIN AMAÇLARI GÖZÖNÜNDE TUTULMADAN YAPILAMAZ.

BUNDAN ŞU SONUÇ ÇIKAR; DEĞİŞİK TARİHİ DÖNEMLERDE HALK KİTLELERİNİN BİRLİĞİ MESELESİNİN ÇÖZÜM YOLLARI DA DEĞİŞİKTİR, BU KİLİT MESELEDE BÜTÜN DÖNEMLERİN ORTAK YANI, BİRLİKSİZ ZAFER OLMAYACAĞIDIR.

Arnavutluk'taki kurtuluş mücadeleleri tarihi de bizi aynı tesbite götürmektedir. Arnavut halkı birleşmeyi başardığı her defasında, ne kadar büyük, güçlü ve barbar olurlarsa olsunlar düşmanları karşısında yenilmez olmuştur. Jorj Kastriot, İskender Beyin etrafında birleşen Arnavutlar, bütün Avrupayı titreten zamanın en güçlü ordusu olan Osmanlı imparatorluğunun büyük ordusunun taarruzlarını arka arkaya püskürterek ölümsüz bir şan ve şeref kazandılar. Eğer birleşmemiş olsalardı, Arnavutlar geçen yüzyıl boyunca ve bu yüzyılın başında Arnavut Rönesansının öncülerinin yönetiminde özgürlük uğruna mücadeleye atılamazlar, bağımsızlıklarını kazanamaz ve 1912'de Arnavut milli devletini kuramazlardı.

Bununla birlikte Arnavutluk yüzyılları bulan tarihinde hiçbir zaman, anti-faşist Milli Kurtuluş Mücadelesinde Arnavutluk Komünist Partisi'nin (AKP) yönetimi altında gerçekleştirilen birlik kadar güçlü ve uzun süreli bir birlik görmedi.

İtalyan ve Alman faşistlerine, onların uşağı hainlere karşı mücadelede halkın birliği, Milli Kurtuluş Cephesi içinde vücut buldu.

Halkın Milli Kurtuluş Cephesi içinde toplanması, bu toplanmanın gerçekleştirildiği objektif ve subjektif tarihi ve toplumsal şartların damgasını zorunlu olarak taşımaktadır.

O zamanlar yarı-feodal bir tarım ülkesi olan Arnavutluk'un düşük gelişme düzeyinden kaynaklanan şartlar, köylülüğün cephe içinde kapladığı büyük yerini ve mücadeledeki tayin edici rolünü de belirlediler. Köylülük (%77'si yoksul köylüydü) gerçekte nüfusun 4/5'ünü oluşturuyordu ve bağrında, özgürlük ve toprak için yüzyıllar süren mücadele boyunca sinmiş derin yurtsever gelenekleri ve hararetli bir devrimci enerjiyi taşıyordu. Köylülük, Komünist Partisinde kendi siyasi, iktisadi ve toplumsal çıkarlarının kararlı savaşçısını buldu, bunun için kitle halinde Partinin siyasi çizgisini kabul etti ve onu mücadelenin biricik önderi olarak tanıdı.

Milli Kurtuluş Mücadelesinin anti-faşist, anti-emperyalist ve demokratik devrim niteliği, bununla uygunluk halinde AKP'nin, din, bölge, sınıf, ve siyasi görüş ayırımı yapmaksızın ülkenin bütün yurtsever ve anti-faşist güçlerini Milli Kurtuluş Cephesi'nde birleştirme stratejik şiarı bu birliğin geniş toplumsal tabanını belirledi.

Arnavutluk yüzyıllar boyunca, yabancı istilacılar tarafından ezilen ve sömürülen bir ülke olmuştu. Yabancı boyunduruğundan kurtulma, özgürlük ve milli bağımsızlık sadece yoksullar için değil, daima yabancı zalimlere alet olan ve faşist işgalcilerin de uşakları haline gelen büyük toprak sahipleri, "bayraktarlar" ve bir avuç palazlanmış burjuva dışındaki bütün Arnavutluk halkı için de bir özlem ve amaçtı.

Ülkenin faşist İtalya tarafından işgali, ülkenin en geniş toplumsal tabakalarının milli duygularını ve çıkarlarını derinden yaraladı. Bu tabakalar, AKP'nin siyasi çizgisinde ve bu siyasi çizgiyi uygulamak için yürüttüğü mücadelede, istilacıların kovulması ve özgür, bağımsız ve demokratik bir Arnavutluk'un inşası talep ve arzularının gerçekleşeceğinin şüphe götürmezliğini gördüler.

Bu, AKP'nin yönetimi altındaki Milli Kurtuluş Cephesine, sadece ana kuvvetleri oluşturan işçi sınıfı ve köylülüğün değil, aynı zamanda şehir küçük ve orta burjuvazisinin, yurtsever aydınların, üst tabakalardan gelme belirli sayıdaki anti-faşist ve demokrat unsurların da katılmasına yol açtı.

Özellikle gençlik cepheye akın etti; gençlik, hareketin en canlı, en militan ve en devrimci gücünü oluşturuyordu. İlk katılanlar işçi ve öğrenci gençlik oldu, onu hemen köylü gençlik izledi. Gençlik, Partinin siyasi çizgisinde ve Milli Kurtuluş Cephesinin platformunda özgürlük ve bağımsızlık, ekonominin, eğitim ve kültürün gelişmesi ve ilerlemesi, müreffeh ve mutlu bir hayat gibi maddi ve manevi en yakıcı arzularının perspektif olarak gerçekleştiğini gördü. Komünist Partisi sadece gençliğin Milli Kurtuluş Mücadelesine şimdiye kadar görülmemiş bir ölçüde katılmasını sağlamakla kalmadı, fakat ona, bu mücadelenin başlıca öznesi rolü için bütün şartları yarattı. Arnavutluk halkının Milli Kurtuluş Mücadelesinin çoğu kez "gençliğin mücadelesi" diye adlandırılması bir tesadüf eseri değildir.

Halkın, Milli Kurtuluş Mücadelesi içinde birliğinde görülen yeni bir olay da, kadının mücadeleye geniş çapta ve faal olarak katılmasıydı. Diğer kurtuluş mücadelelerinde oynadığı rolden farklı olarak kadın, burada kocasına basit bir destek sağlamakla yetinmedi, onunla birlikte silahlı mücadelede dahil olmak üzere mücadelenin bütün biçimlerine katıldı. Kadının mücadelesi ikili bir devrimci kurtuluş niteliğini taşıyordu; hem dış ve iç hakimiyeti yok etmeye, hem de yüz yıllık köle durumundan kurtulmasına sağlamaya yöneliyordu.

AKP'nin tek ve eksiksiz önderliği Milli Kurtuluş Cephesi içindeki halkın birliğinin derinlemesine devrimci ve militan niteliğini, bu birliğin çelik temelini meydana getiren işçi sınıfı ile köylülüğün ittifakının ve işçi sınıfının önder rolünün gerçekleşmesini, ayaklanmış kitlelerin yüksek siyasi bilincini, bu kitlenin sağlam örgütlenmesini, halk için ve sadece halk için zaferin güvencesini belirledi.

Arnavut halkının Milli Kurtuluş Cephesi içindeki birliği, rahatlıkla ve bir çırpıda gerçekleştirilmedi. Bu birlik iç ve dış düşmanlara karşı ölümcül bir mücadele içinde oluşturuldu ve sağlamlaştırıldı, bir çok aşamadan geçti ve her adımda onu tehdit eden birçok zorluğu ve tehlikeyi aştı.

Komünist Partisinin kurulmasından önce Arnavut halkı istilacılara karşı mücadelesinde birleştirilmiş değildi, çünkü açık bir program, yüksek bir siyasi bilinç ve sağlam bir örgütlenme temelinde bu birliği gerçekleştirme yeteneğine sahip gerçekten devrimci bir önderlikten yoksundu.

Mamafih, bu birleşmenin ön şartları mevcuttu.

Geniş halk kitleleri, yüzyıllar boyunca ve özellikle Milli Rönesans döneminde Arnavutların yüreklerinde ve ruhlarında kök salan bir yurtseverlik duygusuna ortak olarak sahiptiler. Bu duygu, bağımsızlığın ilânından ve 1912'de Arnavutluk Milli devletinin kurulmasından sonra, Arnavut Milletinin fizyonomisini bütün alanlarda oluşturmak, emperyalist güçlerin, komşu ülkelerin şoven hakim çevrelerinin emellerine ve yabancı güçlerin ülke içindeki aletlerine karşı milli bağımsızlığı ve Arnavut devletinin egemenliğini korumak ve sağlamlaştırmak için mücadele içinde kuvvetle sağlamlaştırılmıştı. Arnavutluk'un faşist İtalya tarafından işgal edilmesi bu yurtseverlik duygusunu zalimce zedeledi. Hiç bir demagoji, hiç bir terör işgalin Arnavut yurtseverliğinde açtığı yarayı kapatacak durumda değildi.

Dolayısıyla geniş halk kitleleri birlikte, faşist işgal rejimiyle uzlaşmayı kesinlikle reddetme, işgalciler tarafından yürütülen ülkenin İtalyanlaştırılması ve faşistleştirilmesi siyaseti ve eylemine karşı direnme ruhuna, büyük bir kurtuluş mücadelesinde kaynaklanmaya hazır olma duygularına sahiptiler.

Faşist istilacılara ve hainlere karşı mücadelede halkın birliği, örgütlenmesi ve seferber edilmesi için Komünist Partisi bu ortak temeller üzerinde kuruldu.

Bununla birlikte aşılması gereken çok büyük bir engel vardı. Geniş kitleler, özellikle halkın çoğunluğunu meydana getiren köylülük daha yeni kurulmuş olan işçi sınıfı partisini henüz tanımıyordu. Büyük topraksahipleri, burjuvazi, kilise ve faşizm, komünizm ve komünist partileri aleyhinde en bayağı iftiraları yaymıştı ve yaymaya devam ediyordu. AKP'ne, bağrından doğduğu eski komünist gruplardan kitlelerden çok zayıf bağlar miras kalmıştı ve bu bağlarda sadece şehirlerdeydi.

Dolayısıyla eğer kitleler, bu birliğin yönetici çekirdeğini oluşturacak olan AKP'nin siyasi çizgisinin doğruluğu ve bu çizgiyi uygulama yeteneği konusunda ikna olmasalardı; hiçbir kalıcı gerçek birlik yaratılamazdı. İkna edilme halkın birliğinin zorunlu birinci şartıydı.

Parti, ülkenin kurtuluşu ve bağımsız, demokratik bir halk Arnavutluk'unun inşası için çizdiği doğru yolda, kitlelerin güvenini sağlamak amacıyla bütün gücünü ortaya koydu. Hararetli ve doğru sözlülüğü, ama özellikle komünistlerin devrimci eylemi, cesaret örneği, adalet ruhu ve samimiyetleri sayesinde kitlelerle ilk sağlam bağları kurarak, muazzam bir otorite kazanarak ve ülkenin ayaklanmış bütün yurtsever güçlerinin çevresinde toplanacağı mihver haline gelerek engelleri ve güçlükleri aşmasını, nisbeten kısa bir zamanda dikkate değer başarılar elde etmesini başardı.

Parti böylece, Peza'da toplanan 1. Milli Kurtuluş Konferansı'ndan önce, ortak mücadele içinde birliğin temellerini attı. Partinin yardımına koşmak için toplanan, Parti tarafından örgütlenen ve yönetilen bu tarihi toplantı daha önce birliğin temellerinin atılmış olması sayesinde yapılabilmiştir.

Peza Konferansı'nda, "özgür, bölünmez, bağımsız ve demokratik bir Arnavutluk" (1) için mücadele içinde Arnavut halkının birliğinin siyasi ve örgütsel temeli kuruldu.

Bu birliğin siyasi temelini, bu konferansta Arnavutluk'daki demokratik ve anti-faşist toplumsal ve siyasi güçlerin temsilcilerince onaylanan siyasi platform meydana getiriyordu. Bu platform fiilen AKP'nin asgari programıydı.

Örgütsel temel ise bu konferansta seçilen Genel Konsey ve aynı zamanda hem Milli Kurtuluş Cephesi'nin, hem ayaklanmanın, hem de devrimci halk iktidarının organları olan Milli Kurtuluş Konseylerinden meydana geliyordu. Peza Konferansı kararında cephe organları olarak "konseyler bütün halk kurtuluş güçlerini toplamaktadırlar... Konseyler, halk kitlelerini birleştiren genişkitle konseyleri olmalıdırlar" (2) diye belirtiliyordu. Enver Hoca yoldaş Milli Kurtuluş Konseylerini "örgütlü bir milli kurtuluş cephesinin yaratılmasına doğru ilk adım" olarak tanımlamıştı. (3)

"Milli Kurtuluş Cephesi" terimi Peza konferansında kullanılmadı. Fakat bu, cephenin örgüt olarak orada kurulmadığı anlamına gelmez. Sonuç, Konferansın stratejik bir görev olan istilacılara karşı mücadelede halkın birliğini esas görev olarak benimserken, diğer yandan bu birliğe vücut verecek olan organları, Genel Konsey ve Milli Kurtuluş Konseylerini kurmuş olmasıydı.

Milli Kurtuluş Cephesinin örgüt olarak kurulması taktik bir görev teşkil ediyordu.

* Albanie Aujourd'hui, No:2-21, 1975, Mart-Nisan

***Nedret Plasari - AEP Merkez Komitesi Üyesi, Profesör, AEP ve Arnavutluk halkının Milli Kurtuluş Mücadelesi Tarihi Uzmanı.*

Taktiğin alanına giren mücadele ve örgütlenme biçimleri ile stratejinin alanına giren temel görevleri birbiri ardınca kesin bir biçimde tesbit etmek genellikle mümkün değildir. Kitlelere en uygun mücadele ve örgütlenme biçimlerini tespit etmek için bizzat mücadele ve devrim sürecinde oluşan büyük bir tecrübe gerekir. Böyle bir tecrübe, bir çırpıda elde edilemez.

"Milli Kurtuluş Cephesi" terimi gerçekte ilk olarak Kasım 1941'de, Partinin kurucu toplantısında kullanıldı, fakat bu toplantının "Kruja haininin hükümetinin ve Arnavut halkının Milli Kurtuluş Cephesinde bölünme yaratmaya yönelik manevralarının maskesini düşürmek" (4) için tespit ettiği görev içinde dolaylı bir biçimde kullanılıyordu. Milli Kurtuluş Cephesi fikri aynı zamanda, Nisan 1942'de AKP eylemcileri 1. Danışma Konferansında, bu konferansın "Arnavut halkının ortak Milli kurtuluş cephesi konusunda hiçbir sapmaya, hiçbir yanlış anlamaya izin vermemek" (5) için tayin ettiği görevde de tazahür etti. "Milli Kurtuluş ortak cephesini kurma" görevi, ilk defa açık bir biçimde AKP MK'nin Haziran 1942 talimatlarında ifade edilmişti (6). Fakat bu üç halde de Milli Kurtuluş Cephesi fikri, örgütlenme yönünde değil de halkın birliği yönünde belirtilmişti. Ancak Peza konferansından sonra Milli Kurtuluş Cephesi, halk kitlelerinin Milli kurtuluş ve halk iktidarını kurma mücadelesinde birliğinin ve örgütlenmesinin somut biçimi ve ifadesi olarak gerçekten kurulmuştu. Kasım 1942'de Enver Hoca Zeri i Populit'e şunu yazıyordu. "Arnavut halkı işgalciye karşı tek vücut halinde birleşmiştir. Milli Kurtuluş Cephesi kurulmuştur ve mücadele içinde çelikleşmektedir. (7)

Peza konferansından Kasım-Aralık 1942'ye kadar geçen bu dönem boyunca, Arnavut halkının Milli Kurtuluş Cephesi içinde toplanmasında gerçekten hızlı bir yayılma, büyük bir nicel sıçrama görüldü. Bu atılım, Konferans kararlarının halk kitleleri arasında bulduğu olağanüstü yankının sonucuydu.

Mamafih, 1942 yılının sonunda Milli Kurtuluş Cephesine bir tepki olarak doğan "Balli Kombetar"ın ortaya çıkışı, durumu alabildiğine karmaşıklaştırdı. Bilindiği gibi "Balli Kombetar" Peza konferansını ve kararlarını tanımadığını ilan etti, birliği bozmak, halk kitlelerini Komünist Partisinden kopartmak ve Milli Kurtuluş Cephesini yıkmak amacıyla hemen geniş bir faaliyete girişti.

Bunun üzerine çeşitli halk tabakaları arasında belli bir siyasi karışıklık gözlenildi. Ballici şefler demogoji ve korkutmayla özellikle kırlarda halkın bir kesimini kendilerine çekmeyi başardılar. Belli bir sayıdaki istikrarsız unsur "Balli"ye geçmek üzere Milli Kurtuluş Cephesini terk etti. Bu son derece karışık şartlarda Enver Hoca yoldaş, "son derece dikkatli olmayı" tavsiye ediyordu. "Tarihimizde bir dönüm noktasında, tehlikeli bir dönüm noktasında bulunuyoruz, eğer bu dönemeçten başarıyla çıkarsak, davamız muzaffer olacaktır, yanlış bir adım atarsak boynumuzu kıracağız." (8)

Ocak 1943 ile Labinot 2.ci Milli Kurtuluş konferansının toplandığı Eylül 1943 arasındaki dönem, Cephenin, saflarında Anti Faşist Gençlik Birliği ve Anti-Faşist Kadınlar Birliği gibi geniş toplumsal ve siyasi örgütlerin kurulması üzerine, örgütsel bakımdan sağlamlaşmasıyla belirlendi. Bu dönem aynı zamanda, bütün kuvvetlerini seferber ederek Milli Kurtuluş Cephesini ve Kurtuluş Konseylerini yıkacağını ve genel halk ayaklanmasını önleyeceğini uman faşizme ve özellikle "Balli Kombetar"a karşı son derece çetin bir siyasi mücadele vasıtasıyla Cephenin siyasi bakımdan sağlamlaştığı bir dönem de oldu. Bu mücadelede Parti ve Cephe belli bir süre için birlik davasını ve Milli kurtuluş konseylerinin iktidarını ciddi bir şekilde tehlikeye atan "Balli" ile meşum anlaşmanın imzalandığı Mukje'de, Ömer Dişinka ve Mustafa Çinişi'nin ihanetine rağmen muzaffer oldular.

Faşizme karşı silahlı ve siyasi mücadele, "Balli"ye karşı siyasi mücadele bir yandan Milli Kurtuluş Cephesi'ni siyasi bakımdan çelikleştirirken, öte yandan Cephe saflarında bir eleme yapılmasına da yol açtı; aynı zamanda ülkedeki bütün siyasi ve toplumsal güçlerin farklılaşmasını sağladılar. Hitler Almanyasının Arnavutluk'u işgal etmesinden sonra, başında Abaz Kupi'nin bulunduğu Zogocular Milli Kurtuluş Cephesine tepki olarak yeni bir ihanet örgütünü, "LEGALİTETİ"yi kurmak üzere Cepheden ayrıldıklarını ve Alman işgalcileriyle birleşen "Balli" ile "LEGALİTETİ" Milli Kurtuluş Cephesine karşı açık silahlı mücadeleye geçtikleri zaman bu farklılaşma daha da hızlandı ve derinleşti.

1943 güzündü, birbirlerine ölümcül düşman, iki ayrı hasım kuvvetler bloku şimdiye kadar görülmemiş bir sertlikle karşı karşıya gelmişlerdi. Bir yanda; Arnavutluk Komünist Partisinin yönetiminde Milli Kurtuluş Cephesi içinde birleşmiş olan ayaklanmış halk, yani işçi sınıfı, yoksul ve orta köylülük küçük burjuvazi ve şehir orta burjuvazisinin çoğunluğu, yurtsever aydınlar, üst tabakalardan tek tek unsurlar vardı. Milli Kurtuluş Cephesi hareketini silahlı kitlelere dayandırıyordu, başlıca vurucu gücü Milli Kurtuluş Ordusu ve başlıca dış desteği dünya anti-faşist mücadelesi, en başta da Sovyetler Birliğinin Büyük Yurtsever Savaşıydı. Öte yandan: aralarında sağlam bağları olmayan alacalı örgüt ve gruplarda toplanmış gericilik, yani büyük toprak sahipleri, gerici burjuvazi, bayraktarlar, zengin köylülüğün çoğunluğu, anti-komünist ve faşist eğitimli aydınlar, meslekten burjuva politikacıları yanlış yola düşmüş aşağı ve orta tabakalardan nisbeten az sayıda unsur vardı. Gericilik, istilacıların yardımıyla kurulan "devlet" aygıtına, işbirlikçi jandarmaya, Ballicilerin, Zogocuların ve hain eşrafın başı bozuk müfrezelerine, ama özellikle Nazi Wehrmacht'ına dayanıyordu. Gerçekte gericilik, ayrı ve bağımsız bir blok oluşturmuyordu, Hitlerci cephenin, esas olarak işgalcilerin yardımıyla ayakta tutulan bir bölümünden ibaretti.

Bunu izleyen dönem (1943-1944 Kış), Ordu ve Milli Kurtuluş Konseyleri için olduğu gibi, Milli Kurtuluş Cephesinde halkın birliği için de büyük bir sınav dönemi oldu. Milli Kurtuluş Mücadelesi kendi kaderi belli olurken, bu dönemdeki kadar ciddi güçlüklerle ve tehlikelerle karşılaşmamıştı. Komünist Partisi çevresinde Milli Kurtuluş Cephesi içinde halkın birliğinin ne derece sağlam ve yıkılmaz olduğu, halkın bilinç düzeyinin ve zaferin gerektirdiği olağanüstü fedakarlıkları yapmadaki kararlılığının ne derece yüksek olduğu, işte bu dönemde kanıtlandı.

Şüphesiz bazı tabakalar ve bireylerde, özellikle milliyetçiler arasında bazı yalpalanmalar oldu, zaten olmamazlık da edemezdi. Hatta aralarından bazıları düşmanın baskılarına, terörüne ve yalanlarına direnemediklerinden dolayı cepheyi terkettiler. Bununla beraber, bu dalgalanmalar ve kayıpların, Parti etrafında birleşmiş halkın 1943-44 Kışının çetin muharebeleri ve korkunç eziyetleri içinde bütün alanlarda edindiği meşakkatte alışma ve hazırlanma yetenekleri yanında sözü bile edilemez.

1944 ilkbaharından itibaren sadece Milli Kurtuluş Cephesinin daha belirgin bir şekilde sağlamlaştığı ve aynı yılın Ekim-Kasım aylarında doruğuna ulaşan bir yayılma gösterdiği görülürken, "Balli Kombetar" ve "Legaliteti" hainlerinin örgütleri ve silahlı kuvvetleri ise artık çökertilmişti. Milli Kurtuluş mücadelesinin muzaffer yürüyüşünü görünce, "BALLİ", "LEGALİTETİ" ve "gerici eşrafın" ihanet yolunu tutup de işledikleri hatayı er veya geç farkeden birçok yanılmış insan, bu yolu terkettiler ve Cepheye katıldılar.

Milli kurtuluş mücadelesinin kaderi artık belli olmuştu. Günler ilerledikçe zafer bekleniyordu. Milli Kurtuluş Cephesi zirve noktasında bulunuyordu. Demokratik halk iktidarının genel olarak sağlamlaştırılması, zaferi koruma ve devrimi geliştirmenin kilit meselesi olarak ortaya çıkıyordu. Bu zamana kadar Milli Kurtuluş Cephesinin siyasi görevlerini gören ama daha çok demokratik halk iktidarının organları olarak kendilerini kabul ettiren Anti-faşist Milli Kurtuluş Genel Konseyi ve Milli Kurtuluş Konseyleri, Cephenin görevlerini görmeye devam etselerdi, idari görevlerini yerine getirmede sıkıntıyla karşılaşabilirlerdi. Öte yandan, yaratılan şartlar cephenin daha sağlam bir örgütsel temele sahip olmasını gerektiriyordu. Bunun içindir ki Ekim 1944 de BERAT'ta toplanan AMK konseylerinin 2. toplantısı, AKP MK'nin tavsiyesi üzerine, o andan itibaren kendi konseylerine sahip ayrı bir örgüt olacak olan Milli Kurtuluş Konseylerinin sırtından, Demokratik cephe organı görevlerinin yükünü almaya karar verdi.

Görüldüğü gibi, Arnavut halkının Komünist Partisi yönetimindeki Milli Kurtuluş Cephesi içindeki birliği, aşmak zorunda kaldığı zorluklar, engeller ve olağanüstü tehlikelere rağmen, bireylerin veya tek tek grupların bazı dönemlerde yalpalamalarına veya ayrılmalarına rağmen, sürekli genişledi ve çelikleşti, yenilmezliğini kanıtladı, böylece dış faşist düşmanlara ve iç gericiliğe karşı kesin zaferin elde edilmesinde belirleyici bir etken haline geldi.

* * *

AKP ve Kurtuluş Cephesi etrafında halkın birliğini yenilmez ve zafer için belirleyici bir silah yapan başlıca unsurlar neler olmuştur?

Önce ortak ideal: Ülkenin istilacılardan kurtarılması, Milli bağımsızlığın kazanılması ve ülkenin demokratikleştirilmesi. Komünist Partisinin, geniş halk kitlelerinin yurtseverlik duygusuna ve ortak çıkarlarına dayanarak, Arnavutların ruhunda ve yüreğinde kök saldırdığı şey, işte bu idealdir. Parti halkı tam anlamıyla bilinçlendirdi, halkda kendi devrimci tecrübesiyle silahla ve her türlü yolla savaşmanın zorlayıcı gerekliliğini kavradı, düşmanlara karşı zafer elde etmek için ihtiyaç duyulan sayısız fedâkârlıkların, aşılması gereken olağanüstü güçlükler ve engellerin farkına vardı. Arnavut halkı, eski kurtuluş mücadeleleri tarihinde hiç bir zaman, Anti-faşist Milli Kurtuluş Mücadelesinde olduğu gibi derin, aynı ve geniş çapta siyasi inançlarla canlanmış değildi. Hiç bir zaman halk, zaferin mutlaklığına bu denli inanç duymamıştı, zaferi kazanacağından bu kadar emin olmamıştı. Hiçbir zaman halk, zaferin meyvelerini kendisinin toplayacağından ve daha önceleri olduğu gibi bu meyvelerin başkaları, beyler, eşraf tüccarlar, bayraktarlar tarafından elinden alınmayacağından bu kadar emin olmamıştı. Aynı zamanda, halk kitleleri ülkenin gelişme ve ilerleme perspektiflerini hiçbir zaman bu kadar açık bir biçimde görmemişlerdi. Kitlelerin bilincinde erimiş ortak ideal, aynı siyasi inançlar, cephe programının temel meseleleri: demokratik, yurtsever, anti-faşist toplumsal siyasi güçleri, sınıfları ve tabakaları Komünist Partisinin devrimci önderliği etrafında birleştiren çelikten bağlar işte bunlardı. Ortak anti-faşist ve devrimci ideal ve siyasi inançlar, Milli Kurtuluş Cephesine katılan kitlelerin siyasi, manevi, dini, eski gerici inançları ve adetlerini etkisiz kılıyor veya hiçe indirgiyordu.

Bu yüksek ideolojik ve siyasi bilinç seviyesine ulaşılmışsa, bu, Enver Hoca yoldaşın çok doğru bir şekilde işaret ettiği gibi, "aslında Partinin asgari programı olan Cephe programının açık, anlaşılır, militan ve devrimci bir program olması " (9) ve aynı zamanda Partinin, İtalyan ve Alman faşist işgalcilerinin, istilacıların aleti çeşitli gerici akım ve örgütlerin siyasi platformlarının, ideolojisinin ve propagandasının bütünüyle gayri-milli ve halk düşmanı niteliğini açığa çıkartarak, bu programdaki fikirleri ve somut görevleri kalplere ve ruhlara aşılamayı bilmesi sayesindedir.

İkinci olarak, halkın Milli Kurtuluş Cephesi içindeki birliğinin temelleri ortak mücadele idi. Birlik gerçekleştirilmeliydi ve birlik mücadele içinde, yalnızca mücadele içinde gerçekleşti. Komünist Partisi ve Milli kurtuluş Konseylerinin çeşitli akımlardan milliyetçilerle birlik meselesi üzerine yaptıkları görüşmeler bu meseleyi halletmiyordu; sadece herkese, istilacılara ve uşaklarına karşı mücadeleye katılmadan birliğin zerresinin söz konusu olamıyacağını kavratmaya yarıyordu.

Daha Peza Konferansında, "özgürlük hakkının ve zaferin ancak istilacı düşmana karşı daha bugünden başlatılan silahlı mücadeleyle kazanılacağı inancıyla, gerçek bir birliğin sadece silahlı mücadele temelinde kurulacağı "kesinlikle belirtilmişti. (10)

Konferans daha o günden kelimelerin altını çiziyordu, çünkü daha sonra "Balli Kombetar"i kuracak olan faşizmin gizli işbirlikçisi sahte yurtseverler silahlı mücadeleye karşı çıkıyorlardı. Müttefiklerin, İtalya ve Almanya'yı yenmesinden 3 veya 4 gün, en fazla 1 hafta önce ayaklanılması gerektiğini ifade ediyorlardı. Halkı aldatmaya, halkı kendilerinin sözde birlikten yana olduklarına ve Komünist Partisinin birliği istemediğine inandırmaya çalışan "Balli"nin ve Alman istilacılarına karşı mücadelenin diğer hasımlarının maskelerini düşüren Enver Hoca bölge komitelerine aşağıdaki talimatları veriyordu: "Halka, gericiliğin birlik için kampanyasının iğrenç bir demagoji olduğunu, gerçek birliği bizim istediğimizi, bu birlik için esas bizim çalıştığımızı ve Milli Kurtuluş Mücadelesinin dışında birlik olmadığını ve olamıyacağını kavratmaya çalışmalısınız." (11)

(devam edecek)

dipnotlar

(1) Peza Konferansı Kararı, 16 Eylül 1942, Milli kurtuluş devrimci iktidarının üst organlarının belgeleri, s.13.
(2) a.g.e., s.12-13.
(3) Enver Hoca, AKP I.ci Kongresine Rapor, Eserler c.5, s.277.
(4) AEP, Ana Belgeler, c.I, s.28.
(5) a.g.e., s.64.
(6) a.g.e., s.78.
(7) Enver Hoca, Eserler, c.I, s.76
(8) Enver Hoca, Jirokaster bölge komitesine mektup, 23.2.1943, Eserler, c.I, s.199.
(9) Enver Hoca, Demokratik Cephe IV. Kongresine Rapor, 14 Eylül 1967, Raporlar ve Söylevler, 1967-68, s.162.
(10) Peza Konferansından çıkan Milli Kurtuluş Genel Konseyi'nin I. Çağrısı, Eylül 1942, Devrimci iktidarın üst organlarının belgeleri, s.17.
(11) Enver Hoca, AKP MK'nin talimatları, 3 Kasım 1943, Eserler, c.2, s.14.

VİRANŞEHİR HALKININ MÜCADELESİ GELİŞİYOR

ÖZGÜRLÜK AĞACI KAN VE TER İLE SULANIR

11 Ocak 1977 günü, Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde faşist katiller cinayetlerine bir yenisini eklediler. Bu seferki kurbanları, Viranşehirli yurtsever Ahmet Söken'di. O olmasaydı bir başka Viranşehirli yurtsever olacaktı! Buyruk kesindi!

Amerikancı MC faşizmi;Viranşehir halkının gelişen devrimci mücadelesini boğmak istiyorlar. Viranşehir ilçesinde halkın gelişen devrimci mücadelesinin önüne bir set çekemedikleri için son 1 yıldan beri planlı olarak yürüttükleri uygulamalar sonucu dışarıda okuyan yurtsever Viranşehirlileri öldürerek, Viranşehir halkını yıldırmanın çarelerini aradılar.

1974 yılı Aralık ayında, boyunlarında ölüm fermanları asılıymış gibi hiç sorgusuz, yargısız kurşuna dizdikleri 20 yoksul köylünün ardından halkımızın mücadelesi gelişti. Devrimcilerin çalışması sonucu, büyük bir hızla uyanan halk yığınları, "Zincirlerinden başka kaybedecek birşeyleri olmayanlar" büyük bir cesaretle mücadeleye atıldılar.

İşte tam bu sırada, hakim sınıflar dikkatlerini Viranşehir'in üzerinde toplamaya başladı. İlk başta, büyük paralar dökerek kendilerine bir Uşak-A ğa bulup MHP'ni kurdurdular.

MHP bir varlık gösteremeyince, bu kere Viranşehir'deki İdari ve Adli Organları faşistleştirdiler.

Faşizm, şehirde zaten olmayan maddi tabanını yerleştiremeyince, halka, özellikle onun en bilinçli kesimi olan devrimcilere saldırmaya başladılar.

Polisler yaşlı bir kadına işkence yapmalarına mani olduğu için, bir devrimci arkadaşı kurşun yağmuruna tuttular. Arkadaş çok ağır bir şekilde yaralandı.

Emniyet komiseri bunla da yetinmiyerek; bir gece içki içip "Ben tüm Kürtlerin avradını s......, Karadeniz'den Lazları getirtip sizden döl çıkartacağım" gibi adi küfürlerle halkı tahrik etti.

Ardından, Emniyet Amirliği'ne atılan bir bombanın faili olarak, 2 sene önce Ceylanpınar'ı terketmiş yurtsever 1 öğretmeni ve birbirini hiç tanımayan başka öğretmen-işçi-öğrenci 8 kişiyi yakalayıp, işkenceyle bombanın kendileri tarafından atıldığını kabul ettirdiler.

YIĞINLARIN MÜCADELESİNDEN DAHA ETKİLİ SİLAH YOKTUR.

Yakalanan 8 yurtsever hiç ilgileri olmadığı halde Urfa işkencehanelerinde sorgulanırken; Viranşehir Savcılığı'na arkadaşların bilinmeyen kimseler tarafından gece yarıları evlerinden alınarak götürüldüğü, hayatlarından endişe edildiği söylendi. Buna karşılik Savcı Bey ! "Benim de haberim yoktur" sözleriyle adeta Demokratik Dernek yöneticileriyle alay etti.

Bunun üzerine, devrimcilerin öncülüğünde izinsiz bir yürüyüş ve miting düzenlendi. 15 dakika içinde, halktan 2.000'e yakın kalabalık toplandı. 1 km.lik yürüyüş boyunca bütün halk tek bir ağızdan "Kahrolsun İşkenceciler!", "Kahrolsun Patron Ağa Düzeni", "Kûrdara Azadî" gibi sloganları haykırdı. Hakim sınıflar bundan paniğe kapıldı. Tatil olmasına rağmen, arkadaşları Urfa'dan falakadan çıkarıp Viranşehir'e getirdiler, alelacele bir mahkeme kurup o gece hepsini tevkif ettiler.

Bu eylemden devrimcilerin çıkardığı en önemli ders; revizyonist milliyetçilerin halkın gücünü hiç önemsemedikleri, halka hiç güvenmedikleri için hep halktan kopuk bürokrat burjuva aracılar vasıtasıyla olayları geçiştirmeye çalıştıkları oldu. Burjuva oportünist tezlerin arkasına saklanarak "halkımız katılmaz", "halk hazır değildir", "katliam olur", "40-50 kişilik gencin mitingi olur" teraneleriyle kitle mücadelesine engel olmak istediler. Buna karşılık devrimcilerin somut şartları doğru tahlil ederek halkın somut talebine uygun olan eylemi anın da benimseyerek ancak halka öncülük yapılabileceğini, o pratik içinde yaşıyarak öğrendiler.

Burjuva milliyetçi revizyonistlerin neden umutlarını Sovyet sosyal-emperyalizmine bağladıkları açık seçik ortaya çıktı. !

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN VİRANŞEHİRLİLER ÜZERİNDEKİ BASKI VE TERÖRÜ YOĞUNLAŞIYOR.

Urfa Gıda ve Teknoloji Okulunda okuyan bir Viranşehirli yurtsever hedef seçilerek polis faşist işbirliğiyle bir saldırı düzenlendi. Arkadaş, arkadan kahpece bıçaklandı, ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldığı halde, doktorlar ancak 1 gün sonra ameliyat yaptılar.

Amerikancı faşist iktidar bir defa planlı saldırısına başlamıştı. Dışarıdan mutlaka en az ından 1 Viranşehirli öldürmeliydi. İşte bu planı rahatlıkla uygulayabilecekleri yer Erzurumdu! Daha önce faşist beslemeler tarafından gözlerinden bıçaklanmış bir arkadaşını ziyarete giderken Ahmet arkadaş pusuya düşürüldü. O da diğer yurtseverler gibi kahpece katledildi.

DARA AZADİ, BI XWİN Û XWİDAN TE AVDAN "ÖZGÜRLÜK AĞACI KAN VE TER İLE SULANIR"

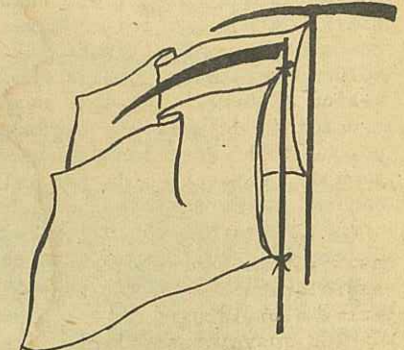
Amerikancı faşist iktidar; içine düştüğü ekonomik ve politik krizi, bir taraftan yalan, demagoji, temel atma palavraları gibi laflarla geçiştirmeye çalışırken,diğer taraftan bütün Türkiye çapında geniş halk yığınlarının faşizme ve sosyal-faşizme karşı gelişen devrimci mücadelelerini boğmak için terör ve siyasi cinayetlerle halk yığınlarını zaptetme veya ölümlerini biraz daha geciktirmenin yollarına bakmaktadır.

Amerikancı komprador tekelci burjuvazi ve toprakağaları faşist iktidarı, Ahmet Söken'i öldürmekle Viranşehir halkını sindireceğinin hesabını yaparken, Viranşehir halkı daha haberi alır almaz Gençlik Derneği'ne koşmaya başladı. İki gün, Gençlik Derneği dolup, taştı. En geniş yığınları törene katmak için gece gündüz çalışıldı. Ahmet arkadaşın cenaze törenini anti-faşist, anti-sosyal faşist bir kitle gösterisine dönüştürmenin çabası 2 gün sonra ürün verdi.

BİR AHMET SÖKEN ÖLDÜ 10.000'LER DİRİLDİ.

Faşizm eğer bugün olduğu gibi, kendi öldürdükleri devrimcilerin cenazesinden bu denli korkuyorsa, günleri sayılıdır demektir.

Komprador burjuvazi ve toprakağaları iktidarı, Ahmet Söken'in cenazesini, her geçtiği şehirde biriken halka vermemek için halkı tepeliyerek geçiyordu. Tunceli'de de halka ateş ederek cinayetlerine bir yenisini ekliyerek kaçtılar. Ve utanmadan da borazanları TRT'de olayı "cenaze sahipleriyle, cenazeyi almak isteyen devrimciler arasında hadise çıktı" diye yansıttılar.

Cenazenin Viranşehir'e geleceği gün halk yığınları erken saatten itibaren yollara düştüler. O gün şehirde sanki hayat durmuştu. Kadın, yaşlı, genç herkes Devrim Şehid'lerini konuşuyordu. Şehirdeki bütün araçlar cenazeyi karşılamaya gitti. Daha cenazenin gelmesinden 2-3 saat önce halk şehir dışına doğru yürümeye başladı. 2-3 bine yakın kişi şehirden 1 km. ayrıldı. Cenaze oradan alınarak büyük bir sessizlik ve vakar için de evine kadar getirildi.

BİZ HALKIZ, YENİDEN DOĞARIZ ÖLÜMLERDE.

Saat 15 sıralarında cenaze töreni başladı. 7-8 bine yakın halk kelimenin tam anlamıyla halk köylü, işçi, öğrenci, kadın, (ilk olarak genç kızlar), çocuklar katıldı.

Bütün halk tek bir ağızdan faşizme, sosyal-faşizme, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve milli zulme karşı kinini haykırıyordu. "Kahrolsun faşizm, sosyal-faşizm", "Kahrolsun Patron-Ağa Düzeni", "Kûrdara Azadî", "Ahmetler Ölmez", "Bımrı Koleti Biji Azadî" sloganlarını haykırtılar.

Mezarı başında bir devrimci kısa bir konuşma yaptı ve devrim andı içilerek dağılındı.

Bu eylemden çıkardığımız ders ise şu oldu: Sosyal-faşistlerle uzlaşan revizyonist burjuva milliyetçileriyle "ajitasyon ve propaganda da serbestlik, eylemde birlik (ilkeli)" temelinde anlaşıldığı halde, fazla iyimser davranıldı. Onların revizyonist burjuva dünya görüşlerinden kaynaklanan yanlış eğilimlerinin hemen ortaya çıkacağı hiç düşünülmedi. Halka ve davasına zarar veren saldırganlıklarını bir daha denediler. Sosyal-emperyalizme tavır alan devrimci milliyetçi gruba saldırdılar. Yoldaşça selamlar, mücadelemizde başarılar.

VİRANŞEHİR'DEN
BİR GRUP DEVRİMCİ

DARA AZADİ BI XWİN Û XWİDAN TÉ AVDAN

TEMEL SİYASETTEN TAVİZ VERİLEMEZ !

Baki Ünlü ve Hüseyin Yavuz'un faşistlerce yaylım ateşi açılarak Laleli'de öldürülmelerinden sonra, devrimciler öldürülen arkadaşlarının cenazelerini okulları olan Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ne götürerek sabaha kadar nöbet tutmuşlardır. Devrimciler şehitlerine militanca sahip çıkarak anılmalarını anti-faşist bir gösteriye dönüştürmeye çalışmışlardır.

Cenazeye İYDGD içindeki çeşitli siyasetlerle beraber İYÖD ve İGD'de sahip çıkmıştır. İGD'li sosyal-faşistler öldürülen devrimcileri kendi gerici emelleri için kullanmaya çalışmışlardır.

Bu sırada İYDGD yönetiminin pasif tutumu sonucunda töreni esas olarak İYÖD ve İGD kontrollerine almışlardır.

İGD sosyal-faşistleri ile onlarla uzlaşan Kurtuluş orta yolcuları ittifak yaparak devrimcileri tecrid etmeye çalışmışlardır. Sosyal-faşistlerin bunda başarı kazanmasında İYDGD yönetiminin pasif ve dar grupçu tutumu etkili olmuştur.

Devrimciler, cenazelerin başında devrimin çeşitli meselelerinin muhasebesini yapıp doğru dersler çıkarmaya çalıştılar. Bunun yapıldığı sırada İYDGD içindeki siyasetlerin özellikle de revizyonistlerle uzlaşan DGD (Eski Devrimci Gençlik Derneği) grubunun dar grupçu anlayışı toplantıya olumsuz görünüm vermiştir.

HATALI EYLEM BİRLİĞİ ANLAYIŞLARINI YIKALIM

Bu tartışma platformunda Halkın Yolu ve özellikle de Halkın Kurtuluşu, DGD grubunun sekter, revizyonizmle uzlaşıcı tutumuna yardımcı olmuştur. Tüm bu engellemelere rağmen proleter devrimciler yetersiz de olsa doğru siyasetlerinin propagandasını toplantıdaki kitleye yaptılar.

Biz Halkın Birliği siyaseti taraftarları olarak; Halkın Yolu ve Halkın Kurtuluşu siyasetleri taraftarlarının bu tavırlarını gözden geçirmelerini ve tutarlı, ilkeli ittifaklar yapmalarını istiyoruz.

Bu ilkesiz tutum ertesi gün yapılan yürüyüşte kendisini daha açık, bir şekilde göstermiş İGD ve İYÖD'ün baskısına göğüs gerilemiyerek temel siyasetlerden taviz verilmiş; faşizmi, sosyal-faşizmi ve iki süper devleti teşhir eden hiç bir şiar atılmamış, sosyal-faşistlerin ve orta yolcuların kuyruğuna takılınmıştır.

Bu hatayı işleyen İYDGD yönetimi buna karşı çıkan diğer siyasetlere; "Bu çoğunlukça alınan karardır; disipline uymak mecburiyetindesiniz" demiştir.

İYDGD yönetimi, Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve DGD'den müteşekkildir. Sosyal-faşistlerle uzlaşma hatasının esas sorumlusu İYDGD yönetimidir. Bizim hatamız ise; bu gerici, temel siyasetlerimize ters düşen disiplin kararına aktif bir şekilde karşı çıkıp, onu protesto etmemek, temel siyasetlerimizi tavizsiz savunmamaktır. İYDGD yönetiminde olmayan Halkın Sesi taraftarlarının işlediği hata da, lafta iki süper devlete, özellikle sosyal-emperyalizme karşı olduklarını söyledikleri halde, burada uzlaşıcı tavır göstermeleridir.

Halkın Birliği taraftarları olarak çıkardığımız ders; İYDGD yönetiminin bu hatalı tavrına karşı lafta değil pratikte de temel siyasetlerimizde taviz vermemek, önümüzdeki mücadeleyi esas olarak Milli Demokratik Halk Devrimi yolunda faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı yöneltmektir. Bu meselede taviz verilmeyeceğini kavramalıyız.

Temel siyasetlerimizi ifade eden sloganlardan taviz vermememiz, sosyal-faşistleri ve onlarla uzlaşanları teşhir etmemiz gerekirdi. Bizim "sosyal-emperyalizme karşı sloganlar" atılmadan katıldığımız bu kitle hareketi esas olarak sosyal-faşistleri güçlendirmiştir.

Biz bu hatamızı kavrıyor ve özeleştirisini yapıyoruz. Hatamızın kaynağı sosyal-emperyalizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelenin temelini iyi kavrayamamaktır. Bu konuda hata için de olan diğer siyasetlerden devrimcileri de özeleştiriye davet ediyoruz.

BİR GRUP
HALKIN BİRLİĞİ TARAFTARI

Halkın Sesi'ne Yapılan Baskıları Protesto Ediyoruz

Yurtsever basına yöneltilen saldırılar gittikçe yoğunlaşmaktadır. 9 Şubat 1977 günü HALKIN SESİ Gazetesi idarehanesine gelen polisler, gazetenin sorumlu yazı işleri müdürü Leyla Cümbüş, gazete sahibi Hüseyin Karanlık ve gazete çalışanlarından Fehmi Köfteoğlu'nu gözaltına aldılar. Leyla Cümbüş, sevkedildikleri 3. Kolordu Komutanlığı Askeri Savcılığı tarafından tutuklandı.

HALKIN SESİ'ne uygulanan baskı, yurtsever basına karşı girişilen saldırının bir parçasıdır. Daha önce aynı gazetenin sorumlu yazı işleri müdürü Kemal Doğan'da askeri mahkeme tarafından 1 yıl hapse mahkum edilmişti. Bu olayda da Leyla Cümbüş, hiç bir bağımsızlığı olmayan askeri mahkeme tarafından kanunsuz bir şekilde tutuklanmıştır. Ordu, askeri mahkemeler yoluyla basına müdahale etmektedir.

Son tutuklama, HALKIN SESİ'nin, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'nun Kıbrıs'la ilgili raporunun bazı bölümlerini yayınlamasına ve gazetenin bu rapordaki olaylara karşı çıkmasına dayandırılmaktadır. Bu uygulama hakim sınıfların, uluslararası kuruluşlar tarafından açıklanan gerçeklerin Türkiye Halkı tarafından bilinmesinden korktuğunu ve suçluluk telaşı içinde olduğunu göstermektedir. Tutuklama için öne sürülen orduya hakaret gerekçesi sudan ve geçersiz bir gerekçedir. Asıl sebep gerçeklerin öğrenilmesinden korkmaktır.

HALKIN BİRLİĞİ, yurtsever basına yapılan tüm baskılara karşı mücadele azmindedir. Bu baskıların bir parçası olan HALKIN SESİ'ne yapılan baskıları şiddetle protesto ediyor, halkımızı bu baskılara karşı çıkmaya ve tutuklanan yurtsever basın mensuplarının serbest bırakılması için mücadele etmeye çağırıyoruz.

BÜTÜN TUTUKLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ VE GAZETECİLER SERBEST BIRAKILMALIDIR!
ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ!
DEVRİMCİ VE YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

işkenceci kaatiller yaşar değerli ve fehmi altınbilek'ten hesap sorulmalıdır!

HALKIN BİRLİĞİ, "1977 Yılını Özgürlük Yılı Yapalım" kampanyasını desteklemek üzere, Vatan Gazetesi'ne bir mesaj yollamıştır. HALKIN BİRLİĞİ'nin İbrahim Kaypakkaya ve Ali Haydar Yıldız Yoldaşların katilleri olan işkenceci faşistler Yaşar Değerli ve Fehmi Altınbilek'in cezalandırılmasını da içeren mesajının metnini yayınlıyoruz.

VATAN Gazetesi'ne

Gazetenizde 1977 yılı içinde ülkemizdeki tüm tutuklu ve hükümlülerin özgürlüklerine kavuşmalarını sağlamak amacı ile başlatmış olduğunuz, "1977 Yılını Özgürlük Yılı Yapalım" kampanyasını kararlılıkla destekliyoruz.

HALKIN BİRLİĞİ Dergisi olarak, tüm tutuklu ve hükümlülerin özellikle siyasi tutuklu ve hükümlülerin özgürlüklerine kavuşturulmalarını istiyoruz. Bunun yanısıra tüm işkenceci ve katillerin, özellikle de "Ser Verip Sır Vermeyen Bir Yiğit - İbrahim Kaypakkaya" yazı dizinizde söz konusu edilen işkence ve cinayetlerin başlıca sorumluları olan, Fehmi Altınbilek ve Yaşar Değerli'nin yargılanıp cezalandırılmalarını talep ediyoruz.

SAYGILARIMIZLA

Baş.ta.sa.7'de

MERKEZİ GÖREV

İtalyan faşistlerinin Arnavutluğu işgal ettiklerinde, AKP, işgalcileri baş düşman olarak tespit etti, fakat başlangıçta işgalcilere karşı mücadelenin en uygun şeklinin, grevler, gösteriler, toplu protestolar olduğuna işaret etti. Gösterilerin İtalyan faşistleri ve hain hükümet tarafından silahla bastırılmasından sonraki şartlarda, bu mücadele biçiminin esas mücadele biçimi olamayacağını, mücadelenin daha yüksek bir aşamaya; düşmana karşı halkın silahlı mücadelesi aşamasına gelindiğini tespit etti.

Proleter devrimciler mücadele biçimlerini hedefe varmada kullanılan bir araç kabul ederler. Mücadele biçimlerini mutlaklaştırmaz, amaç haline getirmezler. Bu sebeple baş düşmana karşı mücadele biçimi tek ve mutlak değildir, somut şartlara bağlı, değişkendir.

Biz faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeleyi merkezi görev olarak tespit ederken, aralarındaki farkı gözardı etmiyor, faşist diktatörlüğü yıkma ve sosyal-faşist gelişmeyi önleme mücadelesini birleştiriyoruz. Baş düşmanlara karşı bugün en uygun mücadele biçimi, grev, yürüyüş, miting vb. kitle hareketleridir. Mücadele daha üst aşamaya buradan geçerek yükselebilir. Şüphesiz faşist diktatörlüğü yıkma mücadelesi ile, sosyal-faşist gelişmeyi önleme mücadelesi de bir ve aynı olarak ele alınamaz. Bu nedenle sosyal-faşist gelişmeyi önlemek için, onları, her yerde, her alanda <u>teşhir ve tecrit</u> etmeli, ellerine geçirdikleri mevzileri söküp alma mücadelesini yoğunlaştırmalıyız.

Baş düşman sadece iktidara kimin hakim olduğuna, ülkeye hangi emperyalist devletin hakim olduğuna bakılarak tespit edilemez. Baş düşman olarak ABD emperyalizmini ve faşist MC'yi tespit eden anlayış, lafta ne söylerse söylesin ABD emperyalizmi gerilerken, Rus sosyal-emperyalizminin ilerlediğini, faşist diktatörlük gerilerken, sosyal-faşizmin gelişme içinde olduğunu ve dünya savaşı tehlikesinin arttığını göremiyor, tüm bunların ne anlama geldiğini kavrıyamıyor demektir. Bu gerçekleri kavramayan siyaset ancak sosyal-faşistlerin ve onların efendileri olan Rus sosyal-emperyalistlerinin işine yarar. Böyle bir siyasi çizgi revizyonizmle uzlaşma çizgisidir.

Dünya savaşı tehlikesinin arttığı bugünkü şartlarda savaşa karşı mücadele ve hazırlık büyük önem taşımaktadır. Savaş tehlikesinin kaynağı iki süper devlettir. Bu nedenle, savaş tehlikesine karşı mücadelenin hedefi, iki süper devlet ve onların ülkemizdeki destekçi güçleri faşistler ve sosyal-faşistlerdir. Savaşa karşı mücadele ve hazırlık görevinde kavrayacağımız halka faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeledir. Faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı mücadele, halk demokrasisi ve milli bağımsızlık uğruna yürütülen bir mücadeledir. Savaşa karşı hazırlık ve mücadele bu mücadelenin olduğu kadar dünya çapında savaş tehlikesine karşı mücadelenin de ayrılmaz bir parçası önemli bir unsurudur. Savaş tehlikesine karşı mücadele etmek devrimci bir mücadele yürütmek demektir. Faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı milli ve demokratik karakterdeki halk devriminin zaferi için mücadele etmek demektir. Bugün, bu mücadele faşizme ve sosyal-faşizme karşı halk demokrasisi mücadelesinde somutlaşmaktadır. Faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele temelinde yükselmeyen savaşa karşı mücadele havada kalmaya mahkumdur ve böylesi bir mücadele devrimci değil, reformcu çizgide yürütülen bir mücadele olur. sınıf işbirliğinin kıvrak örneklerini sunar.

MC faşistlerinin iki süper devlete karşı bağımsız bir milli savunma siyaseti izleyeceğini hayal etmek, onların faşist niteliğini; komprador burjuvazi ve toprakağaları sınıfının en işbirlikçisi, en şöven, en gerici kesimlerinin temsilcileri olduklarını, esas olarak ABD emperyalistlerinin zaman zaman da Rus sosyal-emperyalizminin dümen suyunda, savaş kışkırtıcılarına destek veren bir siyaset izlediklerini gözlerden gizlemek olur. Bu konuda Aydınlık oportünistlerinin yaptığı gibi hayaller yaymak, halkın gücüne değil, hakim sınıfların gücüne bel bağlamak demektir. Milli savunmanın gerçek teminatı olan, halkın bağımsız silahlı kuvvetlerini oluşturma yerine, hakim sınıfların kanatları altına sığınıldığını gösterir. Çeşitli milliyetlerden halkımızın faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelesini saptırmaktan, yozlaştırmaktan başka bir işe yaramaz.

Faşistler ve sosyal-faşistler, savaş kaynağı iki süper devletin destekçi güçleridir. Bu sebeple, savaş tehlikesine karşı mücadele, faşizm, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı yönelmek zorundadır. Devrimci proletarya, faşistlerin ve sosyal-faşistlerin, somut savaş kaynağı iki süper devlete destek veren barış aleyhtarı çabalarına, şövenist demagoji ve kışkırtmalarına karşı mücadeleyi, faşist diktatörlüğü yıkma ve sosyal-faşist gelişmeyi önleme merkezi görevi içinde ele alıp kavramalı, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı, bağımsızlık ve demokrasiden yana tüm güçleri birleştirmeli, faşizme ve sosyal-faşizme karşı demokratik halk iktidarı mücadelesinin bayrağını yükseltmelidir.

(devam edecek)

HALKIN BİRLİĞİ

İKİ SÜPER DEVLET SAVAŞ HAZIRLARINI «SİLAHSIZLANMA» ÇIĞLIKLARIYLA GİZLEMEYE ÇALIŞIYOR

İki emperyalist süper devlet, silahlanma yarışının durdurulması, atom silahlarının sınırlandırılması, karşılıklı kuvvet indirimi vs. konusunda açıklamalar yapmakta ve demeçler vermektedirler. Fakat gözlemlenebilen gerçek, iki süper devletin askeri harcamalarını arttırdıkları, hem kendi ordularının, hem de hakim oldukları saldırgan Varşova ve NATO paktı bloklarının silahlanmasına hız verdikleridir. Sovyet ve Amerikan generalleri ordularının her an istedikleri yere saldırabilecek şekilde donatıldıklarından övgüyle söz etmektedirler.

ABD emperyalistleri 1976 yılının ilk 6 ayında, 1975 yılına oranla % 18 daha fazla askeri harcama yapmıştır. ABD emperyalistleri saldırgan NATO paktının silahlanmasına da özel önem vermektedirler. 1975 yılında NATO askeri harcamaları, 132 milyar 630 milyon doları aşmıştır.

Rus sosyal-emperyalistleri için de benzer şeyler, daha da fazlası ile söylenebilir. Sovyetler Birliğin de işletmelerin %60'ı dolay lı veya dolaysız bir şekilde askeri araçlar üretmektedir. 1975 yılında saldırgan Varşova Blokunun silahlanması için resmi açıklamalara göre 125 milyar doların üzerinde harcama yapılmıştır. Gerçek rakkamların bunun üzerinde olduğundan şüphe edilemez.

Savaş kaynağı iki süper devletin denetimi altındaki NATO ve Varşova paktı birlikleri durmadan manevra yapmaktadırlar. ABD emperyalizminin güdümündeki saldırgan NATO paktı birlikleri 1976 yılının son 3 ayında toplam 30 manevra yapmışlardır. Bu manevralar Baltık Denizi'nden Akdeniz'e kadar uzanmıştır. Manevralara 250 bin asker, 1500 uçak, 400 savaş gemisi katılmıştır.

Rus sosyal-emperyalizminin güdümündeki saldırgan Varşova paktı da her yıl ortalama 10 büyük manevra yapmaktadır. Düzenlenen küçük çaplı manevraların sayısı ise çok daha fazladır.

ABD emperyalistleri ve Rus sosyal-emperyalistleri ellerindeki 6 milyon 500 bin asker, 52 bin tank, takriben 4100 füze, 15 bin dolaylarında savaş ve bombardıman uçağı, 408 savaş gemisi, 20 uçak gemisi, atom silahları ile donatılmış yaklaşık 115 denizaltı ve gene yaklaşık 330 klasik denizaltı ile her an harekete geçmeye hazır vaziyettedirler.

İki süper devlet silahlı kuvvetlerini dünya barışına aşık olduklarından değil, talan ve tahakküm emellerini gerçekleştirmek için durmadan geliştirmeye çalışıyorlar. İki süper devletin silahlanma yarışı tehdit edici boyutlara varmıştır. Onların çılgınca silahlanması, ağızlarından eksik etmedikleri "barış", "güvenlik" ve "silahsızlanma" laflarının yalan ve demagojiden başka birşey olmadığını gösteriyor.

İki süper devletin "silahsızlanma" masalı, kendilerinin silahlanması, dünya proletaryası ve ezilen halkların ise silahsızlandırılması anlamına gelmektedir. İki süper devletin kendi dilikleriden silahsızlanacaklarını ve saldırganlıktan vazgeçeceklerini hayal bile edemeyiz. Onlar bir savaşa doğru gitmektedirler. Ancak her istediklerini elde etmekte tamamen serbest olmadıkları da bir gerçektir. Savaşın etkenlerininyanısıra, devrim etkenleride yükselmektedir. Halkların devrim, milletlerin kurtuluş mücadeleleri gelişmekte, devletlerin bağımsızlık yönündeki olumlu yönelimleri güçlenmektedir. Tarih, silahla insan arasındaki ilişkide, insanın önde geldiğini; modern silahların devrimci halklara baş eğdiremediğini bir çok kere ispatlamıştır. Emperyalistler, sosyal-emperyalistler, ve onların en modern silahları savaşmaya ve kazanmaya azmetmiş halklar karşısında güçsüz kalmaya mahkumdur.

Malezya halkı silahlı mücadeleyi kararlılıkla sürdürüyor !

Milli ve sosyal kurtuluş yolunda silahlı mücadeleyi yoğunlaştıran Malezya halkı yeni zaferler kazanmaktadır. Malezya Komünist Partisi, Malezya halkının silahlı mücadelesine kararlılıkla önderlik etmektedir. Üs ve gerilla bölgeleri genişleyip, güçlenmektedir. Partiyi destekleme ve Orduyu genişletme hareketi tüm ülkede başarıyla ilerlemektedir. Saflları her geçen gün genişleyen Malezya Kurtuluş Ordusu geçen yıl 400 düşman askerini imha etmiştir. Parti Organı Malezya devriminin sesi radyosunun son zamanlarda yayınladığı mesajda, uluslararası durumun halkların lehine, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin aleyhine olduğu belirtilmekte ve devamla şöyle denmektedir:

"Dünyada bütün temel çelişkiler, gittikçe keskinleşmektedir. Pek çok ülkede halklar, emperyalizme, sömürgeciliğe ve hegemonyacılığa karşı mücadelede, yeni zaferler elde etmektedirler. Güneydoğu Asya halkları, Filistin halkı, Arap halkları ve Güney Afrika'da halklar, devrimci mücadelelerinde yeni zaferler elde etmişlerdir. Dünya hakimiyeti rekabetinde, Sovyet sosyal-emperyalizmi ve Amerikan emperyalizmi silahlanma yarışı ve savaş hazırlıklarını yoğunlaştırmakta, böylece savaş tehlikesini arttırmaktadırlar."

Malezya Komünist Partisi, parti üyelerine, orduya ve halka, yeni zaferler elde etmek yolunda, silahlı mücadeleyi ve devrimci kitle hareketini kesintisiz sürdürmek ve yoğunlaştırmak çağrısı yapmıştır.

HAKLI BİR DAVA EN GENİŞ DESTEĞİ KAZANIR

Ocak ayı içinde Panama'da öğrenciler ve ülkenin diğer bölgelerinden gelen halk caddelerde, Kanal bölgesi meselesinin çözümü ile ilgili olarak "egemenlik", "adalet" diye haykırarak yürüyüş yapmışlardır. Bir öğrenci temsilcisi, tertiplenen mitinglerin birinde, "Kanal bölgesi, Panama topraklarının bir parçasıdır. Panama topraklarının bu parçası üzerinde yanlızca Panama bayrağı dalgalanmalıdır." şeklinde konuşmuştur.

Bu toplu protesto gösterileri, Panama halkının kanal bölgesi üzerindeki egemenliği yeniden kazanma yolundaki haklı mücadelesine yeni boyutlar kazandırmıştır.

Panama halkının bu haklı mücadelesi, Latin Amerika ülkeleri halklarının ve tüm dünya halklarının sempati ve desteğini kazandıkça, Kanal bölgesindeki hakimiyetini elden bırakmamak için direnen ABD emperyalizmi daha çok teşhir ve tecrit olmaktadır.

Rus sosyal-emperyalistleri dünya hegemonyası kurma çabalarına bağlı olarak, Latin Amerika'da da yoğun faaliyet göstermektedirler. Kanal bölgesinin stratejik öneminden dolayı gözlerini buraya diken Rus sosyal-emperyalizmi, hegemonya kurma gayretlerini yoğunlaştırmıştır. O bir yandan Panama'nın kanal bölgesi üzerindeki egemenlik hakkını tekrar kazanmasına karşı çıkıp, kanal bölgesinin "uluslararası" hale getirilmesini savunurken, diğer taraftan Panama halkının biricik "dostu" rolünü oynamaya çalışmakta, yaldızlı sözlerle kanal bölgesi meselesine burnunu sokmaya çalışmaktadır. Fakat Panama halkı, ne ABD emperyalizminin kanal bölgesindeki hakimiyetinin devam etmesine, ne de Rus sosyal-emperyalizminin "serbest bölge" emellerine izin vermeyecektir.

Panama Dışişleri Bakanı bir basın bildirisinde, kanal bölgesinin "uluslararası" hale getirilmesi önerisinin kabul edilemez olduğunu, en sağlam çözümün kanal bölgesi üzerindeki egemenliğin yeniden kazanılması olduğunu belirtmiştir.

Panama halkının kanal bölgesi üzerindeki egemenliği yeniden kazanma mücadelesi, Latin Amerika halklarının ve tüm 3. dünya ülkeleri ve halklarının emperyalizme, sosyal-emperyalizme, eski ve yeni sömürgeciliğe ve hegemonyacılığa karşı mücadelesinin kopmaz bir parçasıdır.

Latin Amerika ülkeleri halklarının ve tüm dünya halklarının kararlı desteğini kazanan Panama halkının haklı mücadelesi iki süper devlete darbe vurmakta, onların gerici ve karanlık emellerini gözler önüne sermekte ve kalıcı zaferler elde etme yolunda ilerlemektedir.